

உ.

சிவமயம்

ஸ்ரீ சங்கரநாவலர் செய்த
கன்வியாகுமரித்தலபுராண
மூலமும்.

மதுரைத் தரிழ்ச்சங்கம் 10
நாற்பரிசோதகர் 28

மு. ரா. அருணாசலக் கவிராயர்

செய்த

சுருக்ஷவசனமும்.

இவை

சற்கார் மலையாளம் தேரூர்
பிராமறி ஸ்கூல் தலமுப்பண்டிதர்
மகா-ந-ஸ்ரீ
தருமவிநாயகம் பிள்ளையவர்கள்
நன்முயற்சியால்

மதுரை சுப்பிரமணிய விவாசம் பிரஸில்
பதிப்பிடப்பெற்றன.

இ.கன்விலை

1-0-0

ஓம்:

முகவுரை.

நான் முகக்கடவுள்து படைப்பினுள் மேன்மையுற்று விளங்கு
கின்ற மானிடயாக்கையா வெய்தற்பாலன அறம், பொருள், இன்பம்,
வீட்டென்னுந்திறம்படு புருடார்த்தங்கள் நான்குமேயாம். அந்நான்கை
யு மடைதற்கு முக்கியமான சாதனங்கள் மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தமெ
ன்னு மூன்று; அம்மூன்றனுள் சமயவேறுபாடுபற்றி, அவ்வச்சமயத்
தார் வெவ்வேறு கொள்ளப்படும் மூர்த்தி தலம்போலாது எல்லாச்
சமயத்தாரு மொன்றாகப் போற்றப்படுவது தீர்த்தமொன்றேயாம்.

இத்தகைய தீர்த்தங்கள் புண்ணியபூமியாகிய இப்பரதகண்டத்
திற்பல்லாயிரமுள்ளன. அவற்றுட்சிறந்த தீர்த்தங்கள் சிற்சிலவே.
அவற்றுள்ளும் மிகச்சிறப்புற்றோங்குந் தீர்த்தங்களென்று தேவ
ருமுனிவரும் யாவருங்கொண்டாடப்பெற்றன வடதிசைக் கங்கை
புந் தென்றிசைக் குமரியுமேயென்பது “கங்கையாடிப்போந்தே
னொருகூறையி” “என நன்னூல் விருத்தியுறையிலும் “குமரியாடிப்
போந்தேனொருபிடிசோறு தம்மின்” என இலக்கணவிளக்கச்
சூறாவளியினும் உதாரணமாக வெடுத்துக்காட்டிய பண்டைப்
பழமொழிகளாலே நன்கறியற்பாலது. இனி (மகாபாரதம்) அருச்
சுன சந்நியாசி யுயர்ந்த தவவொழுக்கச்சிறப்பு நிரம்பிய தூயோனெ
னத்தன்னை பதித்தற்பொருட்டுப் பாண்டியராசனிடத்திற் “கன்னி
யைக் கண்ணுற்றாடவந்தனம்” என்று கூறியதனுலும் கன்னியா
குமரித்தீர்த்தம் மிக்க மான்மியமுள்ளதென்று விளங்குவதன்றோ?
இஃதன்றியும் மேற்குறித்த கங்காநதி தீர்த்துக்கப்பாலுமுள்ள
எண்ணில்லாத மாந்தர்கள் தினந்தோறும் வந்து தீர்த்தயாடிச்
செல்வதையின்றும் பிரத்தியட்சமாக எல்லாருங்காண்கின்றோம்.

இவ்வரிய பெரிய மகத்துவம் பெற்ற கன்னியாகுமரித் தீர்த்தந
தைத் தன்னிடத்துட்கொண்டிருக்குங் கன்னியாகுமரித்தலபுராண
விசேடங்கள் வடநூற்கடலுட் பற்பல மணிகள்போல ஆங்காங்குப்
பதிந்துகிடந்தவற்றை யொருங்குதிரட்டி யெடுத்து, தென்மொழி
பாற்றின் எளிதிலே யாமெல்லாம் பெறுப்பொருட்டு (856) செய்
புட்களால் பதினெட்டுச் சருக்கங்களாகப்பாடிச் குமரிநகர்த்தல
புராணமெனப் பெயரிட்டுத்தந்த வித்வசிகரமணியாவார் ஸ்ரீ சங்கர
நாவலரெனும் பெயரிய பெருப்புலவரென்பதும் இவரது தந்தையார்

சிவசங்கரநாவலரென்பதும் இந்நூலுட்கூறிய பாயிரம் 19 ஆம் செய்யுளாலே தெரிகின்றன; அவற்றோடு இப்புராணத்தைப் பாடும்படி வேண்டிக்கொண்ட விவேகபத்திமாண்களாவார் கோட்டாற்றிலுள்ள வணிகப்பிரபுக்களென்பதும் காணப்படுகின்றது. இவரது நாடு, நகரம், காலமொருவாற்றினும் புலப்படவில்லை. புராணமுழுது நன்கு படித்துப்பார்க்கும்பொழுது, இவரது மெய்ப்பத்தியின் விளக்கமும், கற்பவர் மனத்தைக் கவருஞ் செம்பொருணடைத்தாகிய வாக்குநயமும், பெருங்காப்பியத்தினிலக்கணமாகிய நாற்பொருள்பயக்குருடை முதலிய பல நலங்களுமமைந்துள்ளதாக அறிஞர் பலருமறிவரென்பதற்கைய மனுவளவேனுமில்லை.

சிறப்புப்பாயிரஞ்செய்வார் காலம் களன் காரணம் ஆகியவிவற்றையொருதலையாகக் கூறவேண்டுமென்னும் யாப்புறவில்லாமையால் இந்நூற் சிறப்புப்பாயிரஞ் செய்தார் காரணத்தை மட்டுங்கூறி, மற்றிரண்டையுங்கூறாது விட்டார்போலும். காப்பியத்தின் தலைவி பகவதியாகிய கன்னிராயகி யாதலின் அத்தேவி சந்திதியிலே யரங்கேற்றி யிருப்பார். அதுபற்றிக்களன் அத்தேவியாலயமென்றே முடிவுரைகூறலாம். இனி, திருவிளையாடற்புராணஞ் செய்தார் முதலிய பிற்பட்ட நூலாசிரியர்போல இந்நூலாசிரியர் 'திணையின் பாகுபாடுசெய்து, அவ்வத்திணைகட்குரிய முதற்பொருள் கருப்பொருள் உரிப்பொருள் முதலிய சிறப்புக்களை வியந்துபாடாது, முற்பட்ட நூலாசிரியர்கள் போலவே இன்ன இன்ன தலங்கையுடையது இந்தநாடென நாட்டுச்சுருக்கத்தைப்பாடி முடித்திருத்தலால் நாலேந்து நூற்றாண்டுகளுக்காவதுமுன் மென்றே யொருவாறு காலத்தை யுகித்தறியலாம் நிற்க. .

இப்புராணம் நம் தமிழ்நாட்டிற்கின்றியமையாத தொன்றென வெண்ணி யிற்றைக்குப் பத்துவருடங்கட்குமுன் எனது நண்பரும் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரப் பயிற்சித் தலைவருமாகிய திருநெல்வேலி ஸ்ரீமத் பால்வண்ண முதலியாரவர்கள் தந்நகரத்துப் பரம்பரை வித்வகுலதிலகராகிய ஸ்ரீமாந் நெல்லையப்பன் கவிராஜரவர்களது புத்தக சாலையிற் கண்டெடுத்தது, என்னிடங் கொடுத்துப் பரிசோதித்து அச்சிறப்பிப்பித்து வெளிவரச் செய்யுமாறு வேண்டிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் வேண்டுகோட்கிசைந்து அவ்வண்ணமே யாராய்ச்சி செய்து இதுகாறும் வைத்துக்கொண்டிருந்தேன். இதை இம்மது

ன்றத் தமிழ்ச்சங்கத்துக்கு வந்திருந்த வடிவியசாம் ப்ருமபுரீ சுப்பிரமணியசாஸ்திரியாரவர்களறிந்து தம்முடன கூடவிரக்கின்ற சற்காரீடையாளம் தேரூர் பிரைம்றி ஸ்கூல் எட்மாஸ்டரும் நாகர்கோவில் மகநூ-ா-ா-புரீ அழகப்பபிள்ளையவர்கள் குமாரருமாகிய தருமவிநாயகம்பிள்ளையவர்களுக்கு கறிவித்து, அவர்களிடமிருந்த ஏட்டுப்பிரதி யொன்றை யெனக்கனுப்பும்படிசெய்தனர்.

பிள்ளையவர்கள் “மெய்த்துணையாற் கருத்தினுற் காண்டலே காண்டல்” என்னும் ஆன்றோர் ஆப்தவாக்குக் கிலக்கியமாகச் சாஸ்திரியாரவர்களாலுந் தங்கருத்தாலு மென்னைத்தெரிந்து, அவ்வேட்டுப்பிரதியுடன் ஓரருமைப்பாசுரமுமனுப்பினார்கள். அப்பாசுரத்தை நோக்குந்தோறும் பிள்ளையவர்கள் பத்திமுதிர்ச்சியும் பரோபசார தருமசீலமுங் கல்விதிறமை முதலிய நற்குணங்களும் வெளிப்படக்கண்டு களிப்புற்று முன்னரே யெழுதிவைத்திருந்த கையெழுத்துப் பிரதியுடன் அவ்வேட்டுப்பிரதியை யொப்புநோக்கி அச்சிறபதிப்பிக்கத்தொடங்கினேன்.

பிள்ளையவர்களினு தெரிந்து கோட்டாறு ஸ்ரீமார் குமாரசாமி செட்டியாரவர்கள் குமாரர் இராமநாதன் செட்டியாரவர்கள் மிக்க சிவநேசமும் சிவகாருண்யமுமுள்ளவர்களாதலால் அவர்களாதிய கனவாஹ்களுக்குத் தெரிவித்துச் சிற்சில கையொப்பமும் பணமும புத்தகம் பெறுவாரிடத்தில் வாங்கி யனுப்பியதுடன் கோட்டாறு இறிகேஷன் சூப்பர்வைஸரும் வள்ளலுமாகிய ஸ்ரீமத் சந்திரபாறு லாலா அவர்கள் வாக்குச் சகாயத்தாலினீனு மியன்றவளவு பேருதவி புரிவதாகவு மெழுதியனுப்பினார்கள். “காலத்தினுற் செய்தநன்றி சிறிதெனினு ஞாலத்தின் மாணப்பெரிது” என்றபடி சமயநோக்கிப் பிள்ளையவர்கள் செய்ததிரவிய சகாயவுதவிக்கு என்றும் நன்றி பாராட்டுங்கடமை பூண்டுள்ளேன். இங்ஙனங் கூட்டி முடித்த எல்லாம் வல்ல இறைவியாகிய கன்னிநாயகி திருவடி வாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

இங்ஙனம்

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கம்

நூற்பரிசோதகர்

மு. ரா. அருணாசலக்கவுராயர்.

கையொப்பஞ்செய்து பொருளுதவிய கனவான்கள்.

மகா-ந-ந-ஸ்ரீ அகஸ்தீசுவரம தாலுக்கா தாசீஸ்தார், எம். வி. சுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்கள். B. A.

,, கோட்டாறு கு. இராமநாதன் செட்டியார் அவர்கள்,
,, அகஸ்தீசுவரம் ஜனப்பிரதிநிதி சுசீந்திரம் என். வே
லாயுதப்பெருமாள் பிள்ளையவர்கள்.

,, நாகர்கோவில் முன்சிப்க் கோர்ட்டு வக்கீல் எஸ்.
அனந்து பிள்ளையவர்கள்.

,, கோட்டாறு ச.வ. அருணாசலம் பண்டாரம் அவர்கள்,
,, பறக்கை கீழத்தெரு எஸ். மகாதேவன்பிள்ளையவர்கள்,
,, ஷெ. தெற்குத்தெரு முத்தம் பெருமாள் பிள்ளை
யவர்கள்.

,, கோட்டாறு தமிழ்நார்மல் ஸ்கூல் அவுஸ்தர் என்று தே
சிக விநாயகம்பிள்ளையவர்கள்.

,, திருநெல்வேலி ஜில்லா கல்லிடைக்குறிச்சி குமாரகோ
வில் தெரு சுக்கிரவாரக்கட்டளைமடங்கட்டிய சி.
நமசிவாயம்பிள்ளையவர்கள்.

,, ஷெயூர் இங்கிலீஷ் ஸ்கூல் மாஸ்டர் கந்தசாயிப்
பிள்ளையவர்கள்.

,, கல்லிடைக்குறிச்சி குமாரகோவில் தெரு செ. கனகசு.
பாபதிபிள்ளையவர்கள்.

,, வடசேரி சொக்கலிங்கந் தரகரைவர்கள்.

,, வடிவீசரீம் கணக்கு இ. தானுமாலயப்பெருமாள்
பிள்ளையவர்கள்.

,, நாகர்கோவில் பி. மயிலேறுப்பெருமாள் பிள்ளையவர்கள்

,, இறிகேஷன் சுப்பர்வைசர் சந்திரபாநுலாலா அவர்கள்,
,, காக்குமூர் வயிரவநாதபிள்ளையவர்கள்.

,, சுசீந்திரம் சமாபந்திக் கணக்கு என். ஆறுமுகம்
பிள்ளையவர்கள்.

,, கோட்டாறு சேனையாதிபர் ஆறுமுகப்பெருமாள்
மூப்பரைவர்கள்.

,, கோட்டாறு மு. வலம்புரிச்செட்டியாரவர்கள்.

,, கல்லிடைக்குறிச்சி தளச்சேறி சக்கரலிங்க ஓதுவா
மூர்த்தியவர்கள்.

,, புத்தூர் கணக்கு செ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளையவர்கள்
,, நாகர்கோவில் ஆர். சண்முகம் பிள்ளையவர்கள்.

தென்குமரி பென்னும்
கன்னியாகுமரித்தலபுராணம்.

இந்திரகாந்தவிநாயகர் வணக்கம்.

மந்திர வருவ மாக வந்தருள் பெருமான் வால
சந்திரன் போலு மொற்றைத் தடமருப் புடையோன் முன்னு
ளிந்திரன் பூசித் தேத்து மிந்திர காந்த நாமச்
சிந்துர வதனத் தான்பொற் சேவடி சிந்தை செய்வாம். (க)

சத்திவணக்கம்.

உலகெலா நிறைந்து நின்ற வேங்கொளிச் சத்தி வையத்,
தலகிலா வுயிர்க ளெய்து மருந்துய ரகூற்ற வேண்டி.
நிலவரு ளுருவங் கொண்டு நெடுங்கடற் குயரி யென்னுந்
தலமிசைத் தவஞ்செய் வாள்போற் சமைந்தவள் சரணம்போற்றி.

இதுவுமது.

கைப்பொரு ளென்ன யாவுங் கண்டிடுங் கன்னி வேத
மெய்ப்பொருள் வாழு மிக்க வியன்பதி தீர்த்த மூன்றிற்
கெப்பொரு ளமைப்பான் வேண்டு மென்பதிங் கெனக்குத் தோற்றி
யப்பொரு ளமைக்க வன்னு ளடியினை யகத்துள் வைப்பாம். (ஈ)

தாணுமாலயன்.

காணுமா லயஞ்சேர் வாசக் கமலமா கயிலை யென்னும்
பேணுமா லயங்க ளுள்ளார் பெருமைசேர் கசிந் திரத்திற்
ருணுமா லயனென் றோள்பேர் தரித்தினி திருந்து கொன்றை
பூணுமா லயனா நாதன் பொன்னடி போற்றல் செய்வாம். (ச)

பரசிராமவிநாயகர்.

கன்னிவாழ் குமரி தன்னிற் கடல்கரை கடவா வண்ணம்
பன்னருந் தவத்தின் மிக்கோன் பரசிரா மப்பேர் பெற்றோன்
முன்னைநாட் பூசித் தேத்து முழுமுதற்கணைசன் பொற்றாள்
சென்னிமேல் வைப்பா மிந்நூல் சிதைவின்றி நடத்தல் சேய்வான்.

முருகக்கடவுள்.

ஒருமயி லூருந் தீர னுண்மையி லசரர் மாளப்
பொருமயி லெடுத்த வீரன் பொய்மையில் புலவர்க் கெல்லா
மருமையி லதிக சேனா பதிபதி யாறென் றோதும்
பெருமையில் வாழு மெங்கள் பிரானைமைப் பிரியா னம்மா. (சு)

வேறு.

திருமால்.

வண்ணந் தருஞ்சுன் முதிர்மழையோர் வடிவ மெடுத்து வாய்ந்தவ
கண்ணு முகமுங் கரதலமுங் காலு முந்திச் சுழியும்விரை [ருட்
நண்ணுங் கமலம் பூத்தினிய நளினத் திருவோ டனந்தனென
வெண்ணும்பாப லறி துயில்லீகா னெம்மா .னெனக்கிங் கிரங்குவனூல்.

சரசுவதி.

கரும்பங் கயம்போற் கண்மலருஞ் செம்பங் கயம்போற் கதிர்முகமு
ழிரும்பங் கயத்தி னரும்பேய்க்கு மிளமா முலைபு மேந்திவெள்ளை
யரும்பங் கயத்தி னகத்துறையு டனத்தை யம்மா றிருவுந்தி [பேன்.
தரும்பங் கயத்தோ னாவானைத் தமியே னுளப்பங் கயத்திலிவைப்

வேறு.

திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள்.

அளவி லாவறி வளித்தரு டிருமுலை யமுதை
புளம கிழந்தறப் பவளவாய் படுத்துணு பொருசேய்
வளமை சேருநாற் களிபொழி யாடழை மலர்த்தாள்
புளக மெய்புற வன்மொடும் புந்தியேற் புணர்ப்பாம். (சு)

வேறு

திருநாவுக்கரசுகசுவாமிகள்.

மாது பாகர் மறைவனத்து வளரா லயத்தின் மறையடைத்த
தீதி லாத மணிக்கதவந் திறப்பச் சிறப்பார் திருப்பதிக
மோதுந் திருநாவுக்கரச ரொளிர் பொற் பதமா மொண்கமலப்
போதெப் போதுஞ் சிரமீதும் புந்தியகத்தும் பொருந்தவைப்பாம்.

சுந்தரமூர்த்திகசுவாமிகள்.

விஞ்சரண் வேறு காணு விதியரி விண்ணோர் நஞ்சா
னுஞ்சா ணென்ன வஞ்ச னுவலரு ளாளர் தம்மைச்
செஞ்சரண் மிகவுஞ் சேப்பச் செஃறாது விடுத்த தோழர்
தஞ்சர ணென்னும் பொற்றா மரைமலர் தலைமேற் கொள்வாம்.(௧௧)

மாணிக்கவாசகசுவாமிகள்.

பன்னீடு மறைகள் காணப் பரம்பொரு ளருக்கொண் டன்பாச்
சென்னிமேல் வைத்த செங்கை மிகச்சிவப் பேறச் செப்பு
மின்னிசைப் பாடன் முற்று மெழுதிகூச் செய்த வெம்மான்
பொன்னிணை மலர்த்தா ளன்பாற் புந்தியி லிருத்தல் செய்வாம்.(௧௨)

ஆழ்வார்.

இமிழ்திரைப் பரவை ஞாலத் தியாவருங் கதிரேர்ந் துய்ய
வமிழ்தெனத் தேம்பா கென்ன வருஞ்சவைக் கனியி தென்னத்
தமிழ்மறை புரைத்த வாழ்வார் தயங்குபொற் சரண மென்னு
முமிழ்நறைக் கமலப் போதெம் முளக்கம லத்தே வைப்பாம்.(௧௩)

குருவணக்கம்.

கையின் மழுமான் கரந்துதுதற் கண்ணுங் கரந்து கருணையினுன்
மெய்யு மனித வடிவாகி விருப்ப முறுவேற் கெதிர் தோன்றிச்
செய்ய கமலத் திருவடியென் சிரத்தி லிருத்திச் சிறியேனிங்
குய்யும் படியாட் கொண்டருளு மொருவ னுளம்விட் டகலானால்.

அவையடக்கம்.

கற்றிலேன் மறைக்குந் தோற்றாக் கன்னிவாழ் பதிதீர்த் தங்க
 னூற்றிடும் பெருமை யானு முரைப்பனென் றவாவுற் றன்னன்
 முற்றுபா றயிர்நெய் யென்னு முக்கட லினையோர் பூளை
 வற்றிடக் குடிப்பே னென்ன மாநசை வைத்தல் போலும். (கடு)

இதுவுமது.

மான்மதம் பொதிந்த புன்றோன் மலினம் தெண்ணூர் போல
 நான்முகன் படைத்த பாரி னரர்செயும் பாவம் போக்கும்
 பான்மொழிக் கன்னி வாழும் பதியதன் பெருமை யாலிந்
 நூன்மறு வதனை யோரார் நுண்ணறி வுடைய நூலோர். (கசு)

வேறு.

நூல்வரலாறு.

நாய நெறிசேர் மாதவத்துச் சூதன் றனக்கு வியாதனை
 லாய முனிவ னருவியழ வானு புராண மதிப்பாற்ப
 மேயுந் காந்த மியன்மார்க்கண் டேயம் பாக வதத்தினுஞ்சொ
 ரேயம் புகழும் குமரியின்மூ ல்சேட மிநூல் செப்பிமொல். (கஎ)

இதுவுமது.

உரைசெய் மூன்று புராணத்து முண்மைப் பாக வதத்தினுஞ்சொல்
 கரையில் பெருமைக் குமரிநகர்க் கதிமூ ல்சேடக் காதையினைத்
 தரையி லெவரு முணர்ந்திடுவான் றமிழில் விருத்தப் பாவதறற்
 புரையி லந்தத் தலத்தினுக்கோர் புராண மெனயான் புகன்றனனூல்.

வேறு.

நூல்செய்வித்தவர் நூல்செய்தவர்.

பலகலைபுஞ் சிவாகமமும் படித்துத் தேர்ந்து பதிபசுபாசத்தி
 னுண்மை பதிந்த வுள்ள, மிலகுமொரு திருமேனிப் புலவர் தம்போ
 லீநைசிவ சங்கரன்சேய் சங்கரநா வலன்பா, லலகில்புகழ்த் கோட்
 டைவணி கேசர் முந்நூ லரிதாகத் தேடியதைப் பாடச் சொல்லத்,
 தலமகிழும் குமரிநகர்த் தலபுரா ணந்தான் றமிழ்நூலா லுலகுய்யச்
 சாற்றி னானூல். (கசு)

பாயிரம் முற்றிற்று.

நைமிசாரணியச்சுருக்கம்.

பன்னிய மறையுங் காண்ப் பராபரை பகருங் காலேத்
தன்னிகரில்லா ளெல்லா வுலகமுந் தானே யீன்றுங்
கன்னியென் றுரைக்க வந்த கருணையா ளெனதுள் ளத்தே
முன்னிய பொருள்க ளெல்லாந் தருவளென் முன்னம் வந்தே. (க)

அயன்றனை நோக்கி மிக்க வருந்தவ ரையா யாங்கண்
முயன்றுமா தவங்கள் செய்ய முதிர்வன மருளு கென்ன
வியைந்தவித் தருப்பை நேமி வீழ்தலத் திருந்து நீவிர்
நயம்பெறு வேள்வி யாதி நற்றவம் புரிதி ரென்றான். (உ)

அந்தநற் றருப்பை நேமி யம்புவியிடத்திற் றாய
விந்தநற் றலத்தில் வந்தம் கிருந்தவவ் வியல்பி னாலே
நந்தலி லதற்கு நாமம் நைமிசா ரணியமென்ன
வந்ததவ் வனத்தின் மிக்க மகிமையார் வகுக்க வல்லார். (ங)

சூதமா முனிவ னெல்லாப் புராணமுஞ் சொல்லத் தேர்ந்தோர்
மேதகு சூமரி யின்சீர் கேட்குறும் விருப்பின் மிக்கார்
நீதிமா தவத்தோர் வாழு நேமியா ரணியத் துள்ள
நீதிலாப் பெருஞ்சீர் தன்னிற் சிறிதியான் செப்பு வேனால். (ச)

அளவிலாக் கற்பங் கண்ட தாங்கதி லணைந்தோர் தங்க
ஞளமெலாம் புனித முற்றங் கொளிருநின் மலமா யார்க்குங்
களவுலா வியபு லன்கள் வழிச்செலாக் கருத்துங் காட்டும்
வளமெலா கிறைந்த நேமி வனமெனச் சொல்வ தம்மா. (ஊ)

இலங்குபல் லுயிரைப் பற்றி யிடைவிடா திருக்கு மந்த
மலங்கண்மூன் றென்னு மாயா வல்லிருட் கிரவி போலும்
விலங்குதா வரங்க ளுக்கும் வீடுபெற் றுய்ய வாய
நலந்தரு பெருமை சேர்ந்த நைமிசா ரணிய மம்மா. (ஈ)

இயம்புதொன் மறைக ணுக்கு மிருக்குமா லயம தாகும்
வயங்கெழு தருமப் புத்தேள் வண்ணவா டரங்கு மாகும்
பயன்றரு தவங்க ளென்னும் பயிர்வினை நிலமு மாகு
நயங்கெழு சிறப்பிண் மிக்க கைமிசா ரணிய மம்மா. (௭)

வவ்வுறு துயர மெய்த வரும்பல பிறவி யென்னுங்
கவ்வயங் கடலை விட்டுக் கடத்திடுங் கலமு மாகும்
வெவ்வினைப் பாவம் போக்க விதித்தபுண் ணியமும் போலு
மவ்வனத் துறைந்து வாழு மருந்தவ ரளவி லாதார். (௮)

ஞானமொன் றெய்த வெண்ணி நன்மனத் திரண்டு மாய்ந்தே
யானமுத் தீபு மோம்பி யரியநான் மறையுந் தேர்ந்தே
பீனவைம் புலனைச் செற்றங் கியம்புநல் லாறு சேர்ந்து
மோனநற் றவங்கள் செய்யு முனிவர ரநேக கோடி. (௯)

முற்படு கால மாதி மொழியுமும் போது மூழ்கிப்
பொற்புறு மலரி னோடு புனிதமஞ் சனமுங் கொண்டங்
கெற்படு பிறைசேர் வேணி யிறைவனை யுளத்தின் மிக்க
வற்பொடு மருச்சித் தேத்து மருந்தவ ரநேக கோடி. (௧௦)

சங்குசக் கரங்க டாங்குந் தடமலர்க் கையி னோடும்
பொங்கெழிற் பொன்னு மின்னைப் பூத்தொளி ராகத் தோடுஞ்
செங்கம லக்கண் னோடுஞ் சிறந்தசூன் மழையன் னானத்
தங்கணன் மனத்துள் வைத்துத் தவஞ்செய்வ. ரநேக கோடி. (௧௧)

நாரணி நரினச் செங்கை நாயகி நான்கென் றோது
மாரணி யழகின் மிக்க வம்பிகை யண்ட மீன்ற
காரணி யறங்கள் செய்யுங் கன்னியெவ் வுலகு மாய
பூரணி யவளை யன்பாற் பூசிப்போ ரநேக கோடி. (௧௨)

மாரியின் காலஞ் சீதம் வளர்பனிக் காலந் தோறு
நீரினின் மூழ்கி வேனி னிகழிலை யெரியி னுப்பண்
வேர்வெழு வங்க மெல்லா மெலிவுற வெம்மை பற்றிச்
சேர்வுறத் தவங்கள் பூண்டு செய்பவ ரநேக கோடி. (௧௩)

சருகிலை யருந்தி நின்று தவஞ்செய்வா ரநேக கோடி.
 யருகுரீ ரருந்தி யாற்று மருந்தவ ரநேக கோடி.
 வருபட வரவு போல வாயுபக் கணரோ யாகப்
 பெருகுவெம் பசியைச் செற்ற பெருந்தவ ரநேக கோடி. (௧௪)

ஒற்றையங் காலி லுள்ள வொருபெரு விரலை யூன்றி
 மற்றையோர் காண்மு முந்தாண் மடக்கிரீள் குறங்கில் வைத்துப்
 பற்றிரு காமுங் கூப்பிப் பரந்துவீழ் சடையி னேடுஞ்
 சற்றுமு ணின்றி நின்று தவஞ்செய்வ ரநேக கோடி. (௧௫)

கிளியொடு பூவை யெங்குங் கிளத்துநான் மறைக ளோது
 மளிகளவீழ் மதங்கள் சிந்து மாணியு மடங்கி நிற்குந்
 துளிநற வொழுதும் பூவுஞ் சுவைதரு கனியுங் காயுங்
 கனிகொள்வண் டுறைபூஞ் சோலை காலமன் றியுமே காட்டும். (௧௬)

பொன்னொடு புனலும் பூவும் பொலிந்தசெந் நெல்லும் பெய்தே
 நன்னிற முகில்க ணுன்கு நாடொறு நல்கு மங்கண்
 மின்னெழின் மாதர் மைந்தர் விழியொடு மனமும் வாக்குஞ்
 சொன்னல வறத்தி னுய தூயநன் னெழிக்கே செல்லும். (௧௭)

ஞானமெய்யம் முனிவ ராற்று நன்மகத் தெழுந்து விம்மி
 வானெழும் புகைக்கு ழாததை வளர்பெரு முகிலென் றெண்ணி
 நீன்ற மயில்க ளெல்லா நெடுஞ்சிறை விரித்து நின்று
 கானிறை குழலார் போலக் கனிநடம் புரியு மாதோ. (௧௮)

வல்வழி வேங்கை யோடு, மாணுமோர் துறையி னங்கட்
 செல்வர வச்ச மின்றிச் சென்றுரீர் பருகி யுண்ணுங்
 கொல்வரி யரவுஞ் செங்கட் குளிர்சிறைக் கருடன் ருணுஞ்
 சொல்லரும் பகைதா னின்றிச் சுகத்தினி தங்கண் வைகும். (௧௯)

மாவெலா மான்போ னிற்கு மற்றவ்வ வனத்து ணிற்கும்
 காவெலாங் கனக நாட்டுக் காவெனச் சிறப்புக் காட்டும்
 பூவெலாம் புகழு மந்தப் புண்ணிய வனத்தைப் போற்று
 நாவெலா நாகக் காணு நன்மையுங் கொடுப்ப தம்மா. (௨௦)

இந்திரன் சராபி வந்தாங் கிருந்தமா தவரி யற்று
மந்திர வேள்விக் கியாவும் வேண்டிவ வழங்கி நிற்கு
மந்தரத் தமர ராலு மருந்தவ முனிவ ராலும்
வந்துரை செயய முற்ற மகிமைபு முடைய தம்மா. (௨௧)

இப்பெருந் தன்மை யெய்தி யிடுநேமி வனத்து வாழ்வோர்
செப்பரும் வேள்வி முற்றுஞ் செய்தநற் றிறத்தி னுள்ளோ
ரொப்பருந் தவத்தின் மிக்கோ ரொழித்தளித் துதிக்கப் பண்ணு
முப்பெருந் தொழில்கள் பூண்ட முதல்வரை யனைய நீரார். (௨௨)

மிடற்பகைப் புலன்க னேந்தும் வென்றிடும் விறலி னுள்ளோ
ருடற்பகை யென்னுங் காம மாதியா யுள்ள வாரும்
விடப்படு மேலோர் நெஞ்சின் மேவுசஞ் சலங்க ளில்லோர்
திடப்படக் காலந் தோறுஞ் செய்கடன் யாவஞ் செய்வோர். (௨௩)

நீற்றொளி நெற்றி யங்க நேர்கொள வணிந்து னோரும்
போற்றுவெண் ணீற்றை முற்றும் புனைந்தொளிர் பொலிவி னோருஞ்
சாற்று நற்றவத்தின் மிக்க சவுனக ராதி யாய
மாற்றரும் பெரியோ ரெல்லாம் வந்தொரு சூழல் சார்ந்தார். (௨௪)

முதலாவது நைமிசாரணியச் சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத் திருவிருத்தம் (௪௩.)

நைமிசாரணியச்சருக்கச் சருக்கவசனம்.

பிரமதேவனைநோக்கி அநேகமுனிவர்கள் யாங்கள் தவஞ்செ
ய்வதற்கோரிடம் அருளிச்செய்யவேண்டுமென்றுகேட்க அவன் ஒரு
தருப்பைப் புல்லைச் சக்கரமாகச்செய்து இந்தச்சக்கரம் உருண்டு
போய்நின்ற இடத்திலே தவஞ்செய்திருங்களைனக் கூறினன். அங்
கணமே அந்தநேமி சென்றுபோய்நின்ற இடமே நைமிசாரணியமெ
ன்னப்படுவது. அந்த இடத்திலேயிருந்து முனிவர்களெல்லாருஞ்
சூதமுனிவரிடத்திலேபதினெண்புராணமும் கேட்கும் ஆசையுடைய

யவராயினர். அந்த நெய்சாரணியமானது: அநேககற்பகாலங்களைக் தண்டது. தன்னையடைந்தோரைப்பரிசுத்தப்படுத்துவது. ஐம்புலன் வழிச்செல்லாத மனத்தைக்காட்டுவது. ஆன்மாக்களைப்பற்றி விடாத மும்மலமாகிய இருளுக்குச்சூரியன்போல்வது. மரமுதலிய தாவரப்பொருளுக்கும் மோகூந்தருவது. வேதங்களிருப்பதற்கிடமாவது. தருமதேவதைநடிப்பதற்குச்சபையாயுள்ளது. தவமாகியயபிரினையுரிமாவது. பிறவிக்கடலைக் கடத்தார் தோணியாவது. தீவினையைக்கெடுக்கும் புண்ணியத்தை நிகர்ப்பது. யாகாக்கினியை வளர்த்து வேதங்கையாராய்ந்து இந்திரியங்களைவென்று தவஞ்செய்யும் ருஷிகளும், திரிகாலமும் ஸ்நானஞ்செய்து சிவார்ச்சனைசெய்யும் முனிவர்களும், விஷ்ணுவைப்பூசிக்கும் தவசிகளும், பார்வதியைப்பூசிக்கும் பத்தர்களும், பஞ்சாக்கினிமத்தியிலே தவஞ்செய்பவரும், சருகு இலை உள்ளங்கையி லுமுந்தமிழ்த்துநீர் காற்று இவைகளைப்புகித்துத் தவஞ்செய்பவரும், உபவாசமாக இருந்து தவஞ்செய்பவரும் அநேகரிருத்தற்கிடமாயுள்ளது.

நான்குமேகங்களு மழைவளஞ்சுரக்கும் அவ்விடத்துள்ளார் யாவர்மனமும் நல்வழியிலே செல்லாநிற்கும். யாகாக்கினியின்புகையை மேகமென்றுநினைத்து மயில்களெல்லாம் நடனஞ்செய்யும். புலியும் மாணும்பயமின்றி யொருதுறையிலே நீருண்ணும். பாம்புங் கருடனும் பகையின்றித்திரியும். மிருகங்களெல்லாம் காமதேனுவைப்போலநிற்கும். விருகூங்களெல்லாம் கற்பகம்போலநிற்கும். தேவேந்திரனுடைய காமதேனுவந்து முனிவர்களுக்குக் கேட்டவற்றைக் கொடுத்திநிற்கும். இத்தன்மையுடைய அந்தவனத்திலுள்ளமுனிவர்கள் திரிமூர்த்திகளை நிகராக இருப்பர். வலிமையுள்ள ஐம்புலன்களையுங் காமமாதிரியுள்ள ஆறுகுற்றங்களுயுங் கடிந்து துன்பயில்லாத வராய்க் காலந்தோறும் நித்திய கன்மமுடித்து விபூதியை யுத்தாள னுஞ்செய்து திரிபுண்டரமாகத்தரிக்குஞ் சிவவேடப் பொலிவுள்ள சவுனகர்முதலிய மகருஷிகளொருங்கு கூடியிருக்கும் அந்த நெய்சாரணியத்தின்பெருமை யொருவராலுஞ் சொல்லமுடியாது.

இரண்டாவது

குமரித்தல வினாவிடைச் சருக்கம்.

ஆயவர்க டென்குமரி யம்பதியின் மேன்மை
நேயமொடு கேட்கவெழு நெஞ்சுறு விருப்பாற்
றாயநெறி சேரிய சூதனை நினைப்பத்
தாயினுந லன்புபுரி தன்மையனும் வந்தான். (க)

வந்தவொரு சூதனெனு மாதவனை யன்பா
லந்தமுறு நற்புனித வாசன மிருத்தி
முந்துசெயல் போலவழி பாடுமுறை செய்து
சிந்தைமகிழ் வோடுசில நன்மொழி தெரிப்பார். (உ)

மெய்ம்மைமறை முற்றுணர் வியாதனருள் பெற்றுப்
பொய்ம்மைதவிர் மேதகு புராணமுரை செய்தோய்
செம்மைபெறு பல்கலைக டேர்ந்துணரு மிக்கோ
யம்மைபெறு பேறுமஃ திம்மையி லடைந்தோய். (ங)

யானென தெனச்சொன்மத மெய்திருளி னோடங்
கானபுல னைவகை யவாவின்வலி செற்றோய்
ஞானமெனு மேர்பொரு ணலந்திகழ வாழுந்
தானமிவ னென்றுலரு சாற்றவரு தக்கோய். (ச)

மின்படியு நின்வதன மென்பதும் விண்ட்
வொன்பதி னிரட்டியென வோதிய புராண
வின்பமுறு தேனையினி தியாஞ்செவிகொ டுண்டு
மன்பினொடு மின்னுமுணு மாசையள வின்றல். (ஞ)

யாக்கள்செய் தவப்பலனொ ரின்பவடி வெய்தி
யீங்கருளி னோடுமினி தெங்களெதிர் தோன்றி
வாக்கரிய வானமுதம் வந்ததென வந்த
வோக்கிலுளர் மாதவ வுரைப்பசில வுண்டால். (க)

போந்தசிவ காதைசொல் புராணமொரு பத்திற்
காந்தமென வேரூய் கடற்குண்மிகு மேன்மை
தோய்ந்ததெனு மேதகு சுசிந்திர மெனப்பே
ரேய்ந்தநக ரப்பெருமை யெங்கொள டிரைத்தாய். (௭)

மூவீரென யாவரினு முற்பெருமை சாலுந்
தேவரவ ரோருருவு கொண்டிரு மேவு
மாவரிய ஞானவன மென்பதனில் வைகி
மேவருள்செய் தன்மைபல வுஞ்சொலி விரித்தாய். (௮)

ஞானவன * மென்பதி னலம்பெறுமெய்து ஞான
மானவொரு தீர்த்தமு மதன்பயனு மன்றித்
தானமிக மூழ்குபல தீர்த்தமவை தாமு
மானமொடு சொல்லவவை கேட்டுள மகிழ்ந்தோம். (௯)

போர்த்தசடை மேவுநதி பொங்குபுன லோடும்
வார்த்ததிரு மஞ்சனமு மற்றுமவை கீழ்போ
யார்த்தகும ரித்துறையி னங்கொரு தாணு
தீர்த்தமுள தென்றுமுரை செய்தபெரி யோய்கேள். (௧0)

வேறு.

மண்டலம் புகழுந் குமரிநற் றலத்தின் மகிமையும் வாணல கே
த்தும், பண்டரு மொழியாள் கன்னியென ழுரைக்கும் பராபரை
யவள்வர லாறுந், தெண்டிரைப் பாவை யதனிடத் துள்ள தீர்த்தநற்.
பெருமைபு மளகி, லெண்டருந் தவத்தோ யாங்கள்கேட் டெவப்ப
வியம்பு... யெனவவ வியம்பும். (௧௧)

நல்லது கேட்ட றிக்கதை முன்னு ணினில முழுவதும் பரித்
தோன், வெல்லுமா யிரந்தோ ஞுடையவன் கார்த்த வீரிய னென்னு
மன் னவற்குச், சொல்லருந் தெத்தாத் திரையன முனிவன் சொல்
லிய ததனைநீர் கேட்ட, ரல்லநீர் மனத்தி ருங்களுக் கியானு மறிந்த
வா றறைகுவன் கேண்மின். (௧௨)

ஆதவன் குலத்தி லுதித்தவ தரித்தோ னாயிர மடல்வலிஃ கரத்
தோன், பூதல முழுது மொருகுடை நிழலிற் பொலிவுறப் புரந்தருள்
புரிந்தோ, னேதிய சக்ர வர்த்திக ளாறி வொருவனென் றுரைத்திடு
முரவோன், மேதகு பெருஞ்சீர் நாமமுங் கார்த்த வீரியனென்னுமவ்
வேந்தன். (௬௩)

புரிந்தமா தவமு நிறையுமிக் கருளும் பொறையுமோர் வடிவெ
டுத் தணையான், விரிந்தபொற் கமலத் தவிசின்வீற் றிருக்கும் வேதிய
னென்னநான் மறைக, டெரிந்திடுந் தெத்தாத் திரையனா முனிவன்
சேவடிச் சரோருக மீதீற், சொரிந்தநன் மலர்கொண் டருச்சீனை
புரிந்து தொழுதுநின் றினையன சொன்னான். (௬௪)

அருங்கதி யனிக்குங் குமரிமா நகரி னருமையு மதிற்றவஞ் செ
ய்யப், பொருந்திய * கனிநா யகிவர லாறும் பொருதிரைப் புணரியி
ன் கரையிற், றிருந்திய தீர்த்தப் பலன்களு மெனக்குச் செப்பிட
வேண்டுமென் றுரைப்பப், பெருந்தவ வடிவா முனிவரன் கேட்டுப்
பெரிதுவந் தன்பொடும் புகல்வான். (௬௫)

இந்தநற் காதை விரும்பினீ கேட்பா னியம்பினீ யிங்கிதன் பெ
ருமை, சிந்தையா னினைந்து நாவினான் முழுதுஞ் செப்பிடுந் தன்மை
யன் றெனினும், புந்தியா லறிந்த வவ்வள வுரைக்கேன் புகல்நீ கேட்
டியென் றரசன், சுந்தர மகர குண்டல மிலகு சுடர்முக நோக்கியொ
ன் றுரைப்பான். (௬௬)

மன்னநின் குலத்து முன்னவர் தம்மில் வாய்மையுந் தருமமும்
வலியு, முன்னுடைச் செங்கோன் முறைமையுங் குடிக ளோம்பலும்
பொறுமையுங் கொடையும், பன்னருங் குரவன் மீதீனிற் பூண்ட ப
த்தியும் வீரமு மனியு, நின்னீடத் ததிகங் கண்டன மதனா னீயிது
கேட்பதற் குரித்தால். (௬௭)

இந்தவம் புவியி லரியநற் றலங்க ளொடுத்தெடுத் தியப்புதற் று
ளவா, லந்தநற் றலங்கட் குண்மிக மகிமை யடைந்திடுந் தலங்களோ

* கனி - கன்னியென்பத் தனிடக்குறை.

ஶ்ரீரத்னம், வந்தவோ ரோழு மொண்பதும் பத்தும் வகுத்தலும் மாத
லங்கனையே, முந்தநா லெடுத்த மொழிந்திடும் யானு முறைப்படி
மொழிகுவன் முன்னர். (கஅ)

பொருவிச்சீர் மேவு மைந்துநற் றலங்கள் புகன்றிடிற் புண்ணி
யத் தலழாக், கருதுமக் காசி கன்னிகா குமரி காஞ்சியவ் கிராமனற்
சேது, வருமையா வுள்ள செனூத்தன மிந்த வைந்துநற் றலங்களைப்
புலியிற், பெரிதுள மகிமைத் தலங்களென் றுயர்நூல் பெருக்கவே
பேசினு மம்மா. (கக)

இசைத்தல வயோத்தி * மதுரைப் பாகை யினியமா யாபுரி
புலியூர், குசைத்தல மரங்கந் குறித்தவேழத் தலமுங் கோதிலா வரிதி
ருத் தலமார், திசைத்தலம் புகழு மத்தல மதனைத் தெரிசிக்கப் பெ
ற்றுளோர் தமக்கு, நசைப்பெரும் பாசப் பிணிப்பறுமென்ன நவி
லுநான் மறைகளு மம்மா. (கஉ)

சத்திய மல்லி கார்ச்சன மத்தி சயிலம்வேங் கடந்திரி கூட, ம
த்திரி தீர்த்தஞ் சிலாமய மலைய மானைநற் காகும்பு கோண, முத்தம
தேவ பீசமோ டொன்பா னுயர்பெரு மகிமைசேர்ந் துள்ள, வித்த
லங் கன்னி பாகளைப் பொழுது மின்புற விருக்குமென் றிசைப்
பார். (கக)

மந்தரங் கயிலை மேருமைந் நாக மயேந்திரம் வச்சூர சயிலங்,
கந்தரா தனங்கந் தசயில மிக்க கயேந்திர சுரேந்திர மோக்க, மிந்த
நற் றலங்கள் பத்துமண் ணினுக்கு மிலங்கும்விண் ணுலகுக்கு மின்
பம், வந்திடக் கொடுக்கு மெனவிமை யோர்கள் வாயினு லெடுத்தெ
டுத் துரைப்பார். (கஉ)

ஆயவித் தலங்க ளனைத்தினும் பெருமை யதிகமுற் றுளதுநல்
லறத்திற், ஶாபதிவ் வுலகத் துள்ளமா வளங்கள் சரந்தெழில் பெறல
ருஞ் சிறப்பு, பேயது வேகா கமங்கடாங் குடிகொண் டிருப்பது த
வத்தெழிற் கன்னி, நாயகி நீங்கா விருப்பொடு மிருக்கு நலந்திகழ்
குமரிநன் னகரம். (கக)

என்றிவை சொல்லிப் பின்னுமொன் றுரைப்பா னினியவிக் கதையென்ப தெழில்சேர், பொன்றிகழ் கமல்ப்பொகுட்டயற் குரியு பொருவிலாப் பாற்றமாம் புராணத், தொன்றிய கேதர காண்டத்தி ன் மிக்க * வுவரிபா கத்தினி லுளதிந், நன்றிசேர் குமரித் தலவிசே டத்தை நாவினாற் சொல்லினு நலனூல். (உச)

திருநகர்க் குமரித் தலவிசே டத்தைச் சிந்தையில் விருப்புறக் கேட்டோ, ரிருநிகிக் குபேர னெனத்தனம் படைத்தே யிதமுறு பு தல்னர்க னில்லாண், மருவிய சுற்றத் தொடுமினி திருந்து மனத்தினி னினைந்தவை யடைந்து, பெருகிய வளத்தோ டிருப்பா்பின் னெவ ரும் பெறலருங் கதியினைப் பெறுவார். (உடு)

ஆதலாற் குமரிமூ மூவ்சே டத்தி லரியதிக் குமரியென் றுரைக் குவ், கோதிலா நகரி னுட்டதின் சிறப்புக் கூறுகேன் முன்வென்னக் கூறித், தீதிலாக் குருவை யருட்கண பதியைச் செஞ்சடைக் கடவு ளைமலை, நீதியான் மனத்தி னினைந்தருண் முனிவ னேயமிக் கசசனு க்குரைப்பான். (உசு)

மன்னவர் மன்ன விரும்பிநீ கேட்ட மகிமைசேர் குமரியென் று . கைக்கு, நன்னக ரொந்த நாட்டகத் துள்ள நகரெனி னன்மதிக் குல த்துப், பன்னருஞ் சிறப்பின் மன்னராண் டிருக்கும் பாண்டிநன் னுடெனப் பகர்வ, ரன்வெடுந் திருநாட் டாங்கதின் மகிமை யறிந் துகிற சிறிதறை குவனூல். (உஎ)

இரண்டாவது குமரித்தல வினாவிடைச்சுருக்கம் முற்றிற்று.,

ஆகத் திருவிருத்தம் ௭0.

சவுனகாதிமுனிவர்கள் நைமிசாரணியத்திலே கன்னியாகுமரி த்தலத்தின் மான்மியத்தைக்கேட்கும் ஆசையுடையவராயிருந்தனர். அந்தச்சூமயத்திலே தாயினுமன்புமிருந்த சூதமுனிவரவ்விடத்திலே முந்தருளினர். அவரை எல்லாமுனிவரும்வணங்கி ஆசனத்திலேமுந்தருளச்செய்து பூசித்துச்சொல்லுவார். வேதவியாசமுனிவரது திருவருள்பெற்றுப் பதினெண்புராணங்களைபு மருளிச்செய்தீர். சகல சாஸ்திரங்களைபுமுணர்ந்து மறுமையிலேயடையும் பிரயோஜனத்தை யிம்மையிலே யடைந்தீர். அகங்காரங்களையும் ஐம்புலன்களையும் ஆசையினைபுமறித்து ஞானாகரமாக உலகத்தார் துதிக்கவாழ்ந்தீர். உம் முடைய திருவாக்காற் கேட்டபுராணங்களை யின்னுமொரு முறை கேட்கும் பேராசையுடையம், யாங்கள்செய்தவவப்பலத்தினேருரு வெடுத்துத் தேவமயிர்தம்வந்தது போலிங்கெழுந்தருளினீர். சுவாமீ! அடியேங்கள் தெரியப்படுத்தும் விண்ணப்பமொன்றுண்டு. நீரருளிச்செய்த சிவபுராணம் பத்தினுள்ளொன்றாகிய கார்தமென்னும் புராணத்திலிருந்து சசிந்திரஸ்தலபுராண மான்மியங் கூறினீர். சசிந்திரமென்னும் ஞானவன கேசுத்திரத்திலுள்ள வொருதீர்த்தமு மதன் பிரயோஜனமும் மற்றைய தீர்த்தங்களுஞ் சொல்லக்கேட்டு மகிழ்ச்சியுற்றோம். சசிந்திரத்திலுள்ள தானுமாலய மூர்த்திக்கடியேகஞ் செய்ததிருமஞ்சனங் கீழேசென்றுபோய் நிறைந்த குமரித்துறையிலே தானுதீர்த்தமுள்ளதென்று கூறியமகருஷியே கேட்பீராக.

குமரித்தலத்தின் மான்மியமும் கன்னிகாயகியாகிய பாசத்திவரலாறும் அத்தலத்தின் சமுத்திரக் கரையிலுள்ள தீர்த்தங்க ளின் பெருமையும் கூறவேண்டுமென்றுகேட்கச் சூதமுனிவர் சொல்லுவார். முனிவர்களே! நல்லதுகேட்டீர். இக்கதை கார்த்தவீரிய ஷென்னும் அரசனுக்குத் தெத்தாதத்திரைய முனிவர்கூறியது. அதனைபுங்களுக்கூச்சொல்லுகின்றேன். அவ்வாசன் சூரியகுலத்திலுதித்தவன் சக்கரவர்த்திகள் அறுவரிலொருவன்; அவன் தெத்தாதத்திரையமுனிவர் பாசபகவகளைப பூசுதது நீங்கள் கேட்டபடியேகே

ட்க அவர்சொல்லுவார்; கன்னியாகுமரித்தலத்தின் மான்மியம் மனத்தால் நினைந்து நாவினால் முழுதுஞ்சொல்லமுடியாது. ஆயினு மிபுன்றமட்டுஞ் சொல்லுகின்றேன். அரசனே! உன்னுடைய குலத்திலுள்ள அரசருக்குள் சத்தியமுந்தருமமும் வலிமையும் செங்கோல்முறைமையும் குடிகளைக்காத்தலும் பொறுமையுங் கொடையுங் குருபத்தியும் வீரமும் அன்பும் உன்னிடத்திலே மிகுதியாக இருக்கக்கண்டேன். ஆதலால் நீயிந்தக்கதை கேட்பதற்குத் தகுதியுடையவனாவாய். இந்தப்பூமண்டலத்திலேயுள்ள தலங்களில் மகிமையுடைய தலங்கள் * இருபத்தாறு அவைகளிலொன்றாகிய கன்னியாகுமரி கேசுத்திரம், மிக்கமான்மியமுள்ளது, தருமத்தைப்பார்க்கினும் பரிசுத்தமுள்ளது. இவ்வுலகத்திலுள்ள சகலவளங்களு நிறைந்துள்ளது. வேதாசுவர்கள் குடிகொண்டிருப்பது, தவவொழுக்கம் நீங்காத கன்னிநாயகியாசையுடனிருப்பது. இச்சரிதம் பிரமணக்குரியபாற்புராணத்துள்ளே கேசுத்திரவைபவ காண்டத்திலே உவரிபாகத்திலேயுள்ளது. இதைநாவிறற்சொன்னாலும் நல்லது. இச்சரிதங்கேட்டவர் குபேரசெல்வம் பெறுவர். இம்மட்டோ? மனைவிமக்கள் சுற்றத்தாரோடு மினிதாகவாழ்ந்திருந்து இஷ்டகாமியங்களெல்லாம் பெற்று இறுதியிலே மோகூத்தையுமடைவர்.

ஆதலாலே கன்னியாகுமரித்தலம் தலம்தீர்த்த மூர்த்திகளாலே யூயர்ந்தது, இந்த ஸ்தலத்தையுடைய பாண்டிநாட்டின் சிறப்பை முதலாவது சொல்வேனென்று சொல்லித்தன்னுடைய குருவையும் விநாயகரையும் பரமேசுவரையும் விஷ்ணுவையும் மனத்திலே நினைத்துத் தியானித்துச் சந்திரகுலத் தரசர்களாகிய பாண்டிய ராஜாக்களாலே ஆண்டுவரத்தக்கதென்று பாண்டிநாட்டின் சிறப்பினைக் கூறுவாராயினர்.

நாட்டுச்சொற்க்கம்.

அருணாட்டு மிருநாட்டத் தழுதனையா ளருமறையாம்
பொருணாட்டும் பொருளாய புகழ்நாட்டுங் கன்னிவைகு
மருணாட்டு மஞ்ஞான *மன்னாட்டுக் குறிப்பகற்றித்
தெருணாட்டுங் குயரிநகர்த் திருநாட்டின் சிறப்புரைப்பாம். (க)

வெங்கயந்தேர் விறற்பரியாண் மிகுஞ்சேனைத் திரளுடைய
தங்கயலா ரரசர்குறும் பறவொழித்தே யடன்மருளித்
தங்கவட வரைதிரித்த தனிச்செண்டோ டவ்வரைமேற்
செங்கயல்வண் கொடிபொறித்த திருவழுதி நன்னாடு. (உ)

பெருளினையார் சாலிவளம் பெருகியதென் மதுரையெனு
மரு*ளினையா மலர்க்கடம்ப வனத்தில்வாழ் சுந்தரனார்
கருளினையா நின்றதய ருயிர்களுக்குக் கடிவகற்குத்
திருவிளையாட் டறுபத்து நாலருநர் திருநகரம். (ஈ)

பொன்னகரு மலரயனுங் குலவரையும் பூசலமும்
பன்னகும்வாழ் பாதலமும் பலவெவையு மழிந்திடினு
மின்னகர மழியாதென் றியம்பிடுநூ லெனின்மதுரைத்
தொன்னகரின் பெருமையான் சொல்லுதழ்கிங் கெளிதாமோ. (ச)

பங்கயநற் றடத்தினுடும் பலதீர்த்த முனையினுசீர்
தங்கயன்மா ரொழுதேத்துந் தகைமையது தயங்கருள்சே
ரங்கயற்கண் ணுமையம்மை யரசிருப்பா மத்தாணி
பொங்கியநல் வளமதுரைப் பொற்பதிபெற் றுளநாடு. (ஞ)

கருச்சுழிசேர் பவப்போக்குங் கருணையினு டிருவுந்திக்
குருச்சுழியா லுலகின்ற டன்னுடும் கொழுப்பவள
வுருச்சுழியச் செயுஞ்சடையா ருண்மகிழ்த்தங் குறைத்திருக்குந்
திருச்சுமியாம் வளம்பதியந் திகழ்த்துளதத் தென்னாடு. (ஊ)

* மனநாட்டக் குறிப்பென்றும் டிராடம்.

கேடகத்திற் செறியமணர் கிளர்வாதின் மெய்யுண்மை
நாடகத்துத் திருஞான நன்மதலை நளிவையை
யூடகத்தங் கெதிரேற வோதியநற் றிருப்பதிக
வேடகத்திற் சேர்ந்ததிரு வேடகமு முளநாடு. (௭)

புரங்குன்ற நகைத்தெரித்தோ னருள்புதல்வன் பொருஞ்சூன்
வரங்குன்றச் சிங்கமுகன் வலிகுன்றத் தாருகன்வல்
லுரங்குன்றப் பொருமவேற்கை யொருமுருக னுறைந்ததிருப்
பரங்குன்ற மெனுந்தலமும் படைத்துளதத் திருநாடு. (௮)

பெறும்பலன்பெற் றிடுமூவர் பெரும்பதிகம் பெற்றுளதங்
குறும்பலவண் சினையினொடு மொளிரவேரின் முதலிடத்து
நறும்பலமின் னறைபெருக்கி நாடுபல வுகங்கடந்த
குறும்பலவி னற்புதமுங் குலவுதிருக் குற்றலம். (௯)

அந்தியிளம் பிறைமருப்பி னளிபயிலுங் கலுழிமத
தந்தியினை யருவியுமிழ் தடவரையென் றதன்மீது
மந்திகுதி பாய்ந்துலவும் வரையிலுயர் குடுமியினிற்
சிந்துறந் தேன்பெருகு சிவபுதுகங் கையுமுடைத்தால். (௧௦)

நற்றலம் புகழ்பொதிய நன்மலைவாழ் தொன்முனிக்கா
வுற்றல மதிறுயின்ற வொருவனெனுந் திருநெடுமான்
முற்றல மணியிடற்று முதல்வனாச் சமைந்திடும்க்
குற்றல மெனுந்தலமுங் கொண்டுளதத் தமிழ்நாடு. (௧௧)

விண்களிப்ப முனிக்கணங்கள் விழிகளிப்ப வெற்பரசன்
பெண்களிப்ப மணம்புரிந்து பெருமைசெறி குறுமுனிவன்
கண்களிப்ப மணக்கோலங் காண்பித்தார் *மலயவரை
மண்களிப்ப வருஞ்சாரல் வளநகரு முளநாடு. (௧௨)

நடைமருதப் பண்பாடி நாறுநடுங் கடைசியர்கண்
மிடைமருத வேலிகள்சூழ் மிக்கவளஞ் சிறந்ததுவல்

லடைமருதம் பிளந்தவனு மறிவரிய பெருமையுடைப்
புடைமருதா ரெனுநகரும் பொருந்தியசீர்ப் புகழ்நாடு. (க௩)

அதிமுத லென்றழைத்த வாணையக்காத் தருண்மாயன்
மீதிக்குணக் கருவூறிற் சித்தரழைத் தீடுநாமச்
சோதியீ கியமூன்றி சரமுடையா ரென்னுமிரு
நாதருறை *யத்தாணி நல்லூரு முளநாடு. (க௪)

சொல்வளஞ்சேர் முத்தமிழுந் தோமறுசீர் நான்மறையும்
பல்வளஞ்சே ரைந்தீணையின் பால்வளமும் பாகதிக்கா
நல்வளமுந் திகழ்ககர நலந்தரும்வே யீன்றமுத்தான்
செல்வரவ ணிருந்தமையாற் சிறந்தீவரை வனமெனலாம். (க௫)

களபயணி மணிமுலையார் கனிந்தனிசைப் பாடலொடு
மிளய்யில்போ னடனமிடற் கிசைந்ததொனி மூழுவதிர
யுளபயில்கண் மழைமுழக்கென் றுவந்துசிறை கிரித்தாடும்
வளமலர்ப்பூம் பொழிற்சுழந்து வயங்குமெழில் வரைவனந்தான். ()

சந்தமார் தமிழ்ப்பொதியத் தடவரைமேற் றவழ்ந்துவரு
முந்துவான் றிரைமறியு மொண்டிரைசேர் தண்பொருந்தச்
சிந்துபூந் துறைமருவித் திகழ்திருநெல் வேலியெனு
முந்துபெய ருந்தரித்த முதுநகரு முளநாடு. (க௬)

மறங்காத்த வன்னெஞ்ச வஞ்சகரை வலித்ததுலகி
லறங்காத்த பெருமானு ராதிரா ராயணர்த
முறங்காத்தண் புளியகத்தி லுறைந்துதிரு வாய்மொழிப்பண்
டிறங்காத்தங் கருளாழ்வார் திருநகரு முளநாடு. (க௭)

இந்தூருஞ் சடைமுடியா ரீன்றருள்சேய்க் கினிதிருப்பா
நந்தூரின் றிரைக்கடலி னல்வளமு பிளந்தென்றல்
வந்தூரு மணிமுன்றில் வாய்ந்தமணி மேடையுஞ்சேர்
செசுக்காரந் திருநகருந் திகழ்ந்துளதத் திருநாடு. (க௯)

*அந்தாணிநல்லூர்-அத்தியாழ்நல்லூர்; இதைஅத்தாமுநல்லூரென்கிறார்கள்
வரைவனம் - மூங்கில்வனம்; திருவெலீவேலி.

ஈனுமா னிளங்கன்றுக் கிரங்குதல்போற் பத்தநுக்குத்
தானுமா வுளமிரங்குந் தயவுடைமா லுறைதலயாந்
கானுமா மலையுமருந் தவம்புரிவேர் கருதுதிரு
வானுமா மலையென்னும் வளநகரு முளநாடு. (௨0)

நண்ணென்பா னெனுங்கண்ட நானிழமும் வானிழமும்
பண்ணென்பா னிரட்டியுறும் பாடல்சொலும் பத்தர்பத்தா
மெண்ணென்பான் பிரமர்களு மேத்துநம்பி யறிவுடையார்
கண்ணென்பான் வாழ்ஐகுறுங்கைக் கடிநகரு முளநாடு. (௨௧)

எண்ணிலருந் தவம்புரிந்தம் கிருந்தபல பாரிடமும்
பண்ணியலுந் தமிழ்நாட்டுப் பாண்டியனும் பூசித்த
தண்ணிலவு நிலவுசடைத் தற்பரனு ருறைந்திருக்கும்
புண்ணியநற் றவப்பூதைப் பொற்பதியு முளநாடு. (௨௨)

கருப்பதியா துயிர்க்கருளுங் கடவுள்சடா யப்பருமங்
கிருப்பதது மலர்த்திருவாழ் மார்பருக்கு மினியதவர்
கிருப்பதிக முள்ளபல திருப்பதிக்குண் மிக்காய
திருப்பதிகா ரப்பதியுஞ் சிறந்திருக்குந் தென்னாடு. (௨௩)

வேறு.

தாவில் கருணைத் தனியீசர் தயங்கு மிடற்றி னெழில்காட்டுங்
காவி மலர்கள் கண்காட்டக் கமல மலர்கண் முகங்காட்ட
மேவு மருப்பு முலைகாட்ட மிகுஞ்சை வலங்கள் குழல்காட்ட
வாவி மடவா ரெழில்காட்டும் வடசைப் பதியு முளநாடு. (௨௪)

ஏல்லா நாட்டி லுளபொருளு மெல்லாத் தீவி லுளபொருளுஞ்
நொல்லா லெண்ணத் தொலையாத தொகுமா கிதியுஞ் சுடர்மணியு
மொல்லா நிற்கு மாவணமு மேங்கு மன்ன சாலைகளுஞ் [று.
செல்லார் சுறையொண் மேடைகளுஞ் சிறந்தே யிலங்குங் கோட்டா

* கம்பி - விஷ்ணுபிரான். ஐகுறுங்கை - திருக்குறுக்குடி.

பூதை - பூதப்பாண்டி.

காவி லொளிர்முகக் கனிச்சாறுக் கமழ்பூஞ் சோலை யுமிழ்சாறு
மேவிச் சாலி தனைவளர்க்கு மிகுபூம் பணையும் விரைமலர் த்தண்
வாசித் தடமும் வரையாத வள்ளி யோரு மறையோரும்
பூவிற் றிகழும் பொன்மா தும் பொலிவுற் றிருக்குக் கோட்டாறு. (1)

கல்வி முதிர்ந்த பெரியோரும் கற்புநிறைந்த மடவாருஞ்
செல்வ னிதக்கோன் றனைப்போலச் சிறந்த வணிக மரபோரு
நல்வித் தகரும் பல்குடியு நவிலும் வாய்க்கை தவறாத
சொல்லைவத் திருக்கு நல்லோருந் தொலையா வளஞ்சேர்கோட்டாறு

அடியார் சிந்தித் தவையருளு மருள்சேர் வல்லி யழகானை
வடிவார் பாகந் தனில்வைத்த வடுகே சாரா லயததுடனற்
படியார் புற்றி னிடத்துறையும் பரமர் நாடுகந் சிங்கமைத்த
கொடியா டெயில்கு மூலவஞ்சேர் கோட்டாற் றாரு முளநாடு. (உஅ)

அளவில் வலிசேர் மதுகையிட வரைமுன் னமர்செய் துயிருண்டு
துளப முடனே விறல்வாகை சூடு மதுசூ தனமாயன்
களப மணியு மணிமுலைப்பொற் கமலத் திருவி னுடன்வாழும்
வளமை மருவும் பட்சிபுர மங்கைப் பதியு முளநாடு. (உக)

கிரியும் புலன்க னைந்தனையும் வென்று காம முதலாறு
மிரியக் கடிந்து காணங்க ளெல்லா மொருமைப் பட்டவொடுக்கி
யரிய தவஞ்செய் தத்திரிமா முனிவ னுரிய ளன்பினொடு
பரிவுற் றிருந்த தலநாமம் பகரின் ஞானாவனமென்பார். (உட)

சிலையைச் சிலையாக் கியதாணுத் தேவர் தம்மைத் தேவுலகா,
டலைழை பெற்ற ஷிந்திரனத் தலத்திற் றழைத்த பத்தியொடு, மிலகு
மலர்கொண் டருச்சனைசெய் தேத்திப் பூசை யியற்றுதலாற், றெனலை
வில் பெருமைச் சசிந்திரமென் றதற்கோர் நாமஞ் சொல்பு பெற்ற.

பானைய் முதலா மபிடேகம் பரிவாத் தாணுப் பரம்பொருட்டுச்
சோனை மழைபோற்சொரிந்தாலுந் துளியொன்றேனும்வெளிரில்லா
தான மில்லா முடிக்கக்கை யுடன்கி முற்றுக் குமரியினி
லான தாணு தீர்த்தமரு ளழகார் நகரு முளநாடு. (உஉ)

* பெற்ற - பெற்றதென்னு முற்றியுதிதொக்கது; மேல்வருவனவுமது.

வேறு.

களமுறை நெஞ்சங் காணாள் கல்வலி தென்று பாண்டிக்
 குளமுறை யிரக்கங் கண்டங் குரைத்தன எவ்வை தானு
 மிளமுறைக் கங்கையென்ன விலங்குதண் பொருந்த வாற்றின்
 வளமுறைந் தளவில் செல்வம் வளர்வது வழுதி நாடு. (௩௩)

உரைசெய்நான் மறையு மின்ப மோங்குமுத் தமிழு மாய்ந்தோன்
 குரைகட ஸங்கை யுள்ளே கொண்டிட வடக்கி யுண்டோன்
 புரையின்மா தவத்தோன் வாழும பொதியமால் வரையி னுள்ள
 கரையின்முத் தமிழஞ் சந்துங் கமழ்வது கன்னி நாடு. (௩௪)

விரிகட லிலங்கைக் கன்று வேகமா ருதிதின் நேகப்
 பெரிதுயர் சிகரம் பெற்ற பெருவரை முனிவர் சித்த
 ரசியநற் றவங்கள் சித்தி யாற்றியங் கிருந்து செய்தற்
 சூரியது மயேந்தி ரப்பே ருற்றவெற் புளதா நாடு. (௩௫)

பொங்குபல் கலைக ளெல்லாம் புரையறத் தேர்ந்து கற்ற
 சங்கநற் றமிழோர் வாழுந் தமிழ்வள நாடென் றேறுது
 மங்கதன் பெருமை நாவா லனந்தனுஞ் சொல்லற் காற்ற
 னிங்கித முணரா வென்னா லியம்புதற் கெளிய தாமோ. (௩௬)

நாட்டுச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் (௩௭.)

—0—

நாட்டுச்சருக்கமும் நகரச்சருக்கமும் பெரும்பா லுங் கதைகள்
 மையப்பெருவாதலால் வசனமெழுதவில்லை.

நான்காவது

நகரச்சூக்யம்.

அணிபெறு மிந்த நாட்டிற் காவியோ முகமோ கண்ணோ
பணியுற பரணந் தானோ பரிமளத் திலை மோபொற்
கணிதமா முடியோ வந்தக் கவின்புடி முடிமேல் வைத்த
மணிகொலோ வென்ன மன்னும் வளநகர்க் குமரி யம்மா. (க)

வேறு.

சீத முழங்குந் திரைக்கடலின் சிலைத்த லடங்கச் சிறந்தசங்கி
னாத முழங்கும் வீதியெங்கு நகினன் மறையோர் நயந்தோதும்
வேத முழங்கு மவரியற்றும் விதிமா தவத்து வேள்விபுரி
நீத முழங்கு நல்வளங்க ணிறைதென் குமரி நீணகரம். (உ)

முன்னங் கொடுத்துச் செல்விருந்தை முழுது மோம்பி விடுத்த
ன்பாற், பின்னுங் கொடுப்பான் வருவிருந்தைப் பேணிப் பார்த்தங்
கணைந்தவர்க்குச், சொன்னங் கொடுக்குங் கொடை மடஞ்சேர் தூ
யோர் சமைத்த கொடைமடமு, மன்னங் கொடுக்கு மறச்சாலை மட
மு நிறைந்த தந்கரம். (ங)

விண்ணுந் குளபெய்ப்பு புலவோரு மிகவே கலைகள் கற்றுணர்ந்த
கண்ணுந் குளநற் புலவோருங் கவிகொண் டேத்தும் புலவோரும்
பண்ணுந் குளசொற் புலவோரும் பலருமீ புகழும் பதியதனி [தே.
லெண்ணுந் கறமு முஷறமுறையே யியற்றி விளங்கு மெழிலுடைத்

சிந்து திரைவா ரிதிவளமுஞ் சிறந்த கன்னி வளநாடு
தந்த னளமு மலைநாட்டிற் றயங்கு வளமு முல்லைநிலத்
தந்த வளமுந் தீவிலுள்ள வரிய வளமு நகர்வளமு
மெந்த வளமு நிறைந்துநிறைந் திலங்குங் குமரி யெழினகரம். (ஊ)

நத்து மவைவீன் ரொளிர்முத்து நலஞ்சே ரிப்பி பரிந்தீன்ற [து
முத்தும் பவளக் கொழுங்கொடியு முழங்குந் திரைகண் முகந்தெறிந்
தத்தி மறியுந் தண்ணறையிற் றயங்குஞ் சிறப்பைக் காண்குநர்தஞ்
சித்த மகிழ்வுந் றதிகயிப்பத் திகழும் வளஞ்சேர் தென்குமரி. (சு)

பவளக்கொடிக ளிதழ் காட்டப் பணிலங் களத்தி னெழில்காட்டத் தவளத் தாள நகைகாட்டத் தடச்செங் கயல்கள் விழிகாட்டக் குவளைத் தடங்கண் ணூரியலென் றெவருங் குறித்து மதிமருளத் துவளத் திரைகண் மிகவாரித் துறைக டோறுஞ் சொரிந்தீமோல். (1)

வாசந் கமழு மான்மதழு மகிழ்சந் தனமுங் குங்குமமும் வீச மணஞ்சேர் காரகிலும் விரைப்பா ளிதழும் பன்னீருந் தேசங் கொளிர்நன் னிற்ப்பட்டுந் தேயந் தொறுமுள் ளோர்ஊடுப் பமாசில் கன்னி தனக்காக வழங்குங் கலங்கள் பலவுளவால். (௮)

பொன்னு மொளிநு நவமணியும் பொருவி லரிய மயிற்பீலி மின்னுங் கவரித் தொகுதிகளு மிளிர்பன் னிறஞ்சேர் பூம்பட்டும் பன்னும் பன்ன னறுந் துகிலும் பகரு நலஞ்சேர் பலசரக்கு மன்னுந் துறையில் வணிகர்கொள வழங்குங் கலங்கள் பலவுளவால்.

எழுமா தவாகள் புடைசற்று மியல்பாற் பிறைசே ரெழின்மு டியாற், செழுயா வலரை சக்கரந்தான் சேர்கை யதனாற் சித்திரக் தாற், கொழுமா மணிசேர் தனக்குவட்டாற் கொடியா டிரையாற் கு வலயத்தோர், தொழுமா தவந்துக் கன்னியைப்போற் றேன்றுங் கன் னி மதினாமம்மா. (௧0)

புன்னீர் மையனா மெனைக்கமலப் பொற்றாள் வழுத்த வருள்புரிந்த வின்னீர் மையினாள் குமரிநக ரெம்பி ராட்டி யெயிலகழி முன்னீ ரதனோ டிக் கறுதற்கு முழங்கித் திரைக ளலைமோதி நன்னீர்க் கடல்வந் திருந்ததென நவிலுந் தகைமையுடைத்தம்மா. (1)

ஆண்டங் குலகப் பொருளனைத்துமடக்கிக் கொளலா லுல்களக்க, நீண்ட நெடியோன் வயிறொத்து நேடி கினைந்தங் கடைந்தோர்க்கு, வேண்டும் பொருள்கள் வழங்குதலால் விரும்பி யடைந்தோர்க்கிரக்க மிகப், பூண்ட கன்னி நாயகியைப் போன்று முளவா லாவணங்கள்.

தெள்ளித் தெளித்த வெண்சதைக டற்றி விலகின் கதிர்விரித்து, வெள்ளி வரைபோ லொளிர்மேடை வீதி ளிளங்குங் குமரியென்னு, மெள்ளி னாகரச் சிறப்பமுற்று மெடுத்திங் கிசைப்பத் தொலையா தால், வள்ளி யோய்ரீ யந்நகர மகிமை யுரைப்பன் கேட்டியால். (௧௩)

சூரவரை மறையோர் தம்மைக் கோதின்மங் கையரைத் தூய
பாவரும் பசுவை யின்சொற் பாலரைப் பற்று விட்ட
வரவரை முற்று நம்பி யுற்றுளோர் தம்மையோங்குங்
கருவுறு கருப்பந் தன்னைக் கழிந்திடச் செகுத்துள் ளோரும். (கச)

பொற்புடை வடிவார் மேனி பொருந்துகன் னியரைத் தக்க
கற்புடை மடநல் லாரைக் கலன்கழி மகளிர் தம்மை
வற்புற வலிதீர் பற்றி மருவியே தீமை நோக்கா
தற்புறு காம நோய்கொண் டலைவுறும் பாவத் தோரும். (கடு)

அடும்பசி யதனா லுள்ள மலைந்துளோர்க் கிரங்கி யன்பா
லிடும்புசிப் பதனை யன்னோர்க் கிடா துதான் விலக்கி னோரு
நெடும்பெருஞ் செல்வங் கண்டு நெஞ்சினிற் பொருமை பூண்டு
கெடும்படி யொருவன் றன்னைக் கெடுத்திடுங் கெடுதி யோரும். (கசு)

உள்ளுதே வால யத்து னுளபண்டம் பயனின் றேனு
மெள்ளள வுந்தான் *கட்டா விதற்கொழி வெங்கு மில்லைக்
கள்ளமாச் செய்யு மெல்லாக் களவினுங் கொடிய தாய
வொள்ளிய செம்பொன் கட்டற் குவந்துசெய் பாவத் தோரும். (க)

கொலைசெய்தல் களவு செய்தல் கொடுக்களி தருங்கள் னுண்ட
னிலையுறு சூரவர் தம்மை நிந்தனை செய்த னெஞ்சு
மலைவிலா திவைகட் கெல்லா மன்பினோ டுடன்பா டுள்ள
றொலைவின்மா பாத கத்தின் றொடர்ப்புகண் டுள்ளோர் தாமும். (கஅ)

மெய்ம்மையாம் வேத னூலை மிக்கவா கமத்தைச் சற்றும்
பொய்ம்மையில் புராண னூலைப் பொய்யெனப் புகழீ யோரு
மீம்மையி லறங்கள் செய்தா விதன்பய னின்பங் கூர
வம்மையிற் கிடைத்தல் கண்ட தியாரொனு மத்தி யோரும். (கஆ)

இசைபெறத் தருவோ மென்றங் கிசைந்ததை யீந்தி டாதே
நசையுறும் வார்த்தை சொல்லி நடத்திக்கா றளர்ந்த பின்னர்
வசையுற வில்லை யென்னும் வஞ்சக மனத்தி னோரு
மிசையுறச் செய்த நன்றி கொன்றதி வினையி னோரும். (கஆ)

அரசனைக் கொல்ல வெண்ணு மறக்கொடும் பாவத் தோரும்
 விரவும்வெஞ் சமரி லஞ்சி வேந்தனைப் பதைஞர் முன்விட்
 றொசெயும் வசையுந் தன்னு ருயிரையுந் தாங்கியோடி
 நிரையம்வீழ் தீமை பூண்ட நெடுங்கொடும் பாவத் தோரும். (௨௧)

வலியுறு புலித்தோல் போர்த்து வலியிலான் மேய்தல் போலப்
 பொலிவுறு பொய்ம்மை வேடம் பூண்டவப் புன்மையோரு
 மெலிவுறு மெளியர் தம்மை மிக்கதம் வலிமை யாலே
 நலிவுறு துன்பம் வன்பா னடத்திவாழ் பாவத் தோரும். (௨௨)

தென்புலப் பிதிர்சா பங்கள் சிறந்தகற் புடையோர் சாபம்
 வன்புலன் வென்றோர் சாப மறையவர் சாப மேற்றோர்
 நன்புல னுடையோர்க் கின்ன னாடொறு நலியச் செய்யும்
 புன்புல முடையோ ரிந்தப் பொருவரும் பாவத் தோரும். (௨௩)

இவர்முத லாக வெண்ணு மெண்ணரும் பாவம் பூண்ட
 வவர்களு மறம்வ ளர்த்தா ளருட்பதிக் குமரி நண்ணி
 நவையறு தீர்த்த மாடி நலந்திகழ் கன்னி நற்றாள்
 ஈவைகொளப் பணிசூ வாரேற் றூர்தொழுஞ் ஈரர்க ளாவார். (௨௪)

எத்தலத் தினுஞ்செய் பாவ மிந்தவண் குமரி யென்னு
 மத்தல மதனிற் றீரு மதிற்செயும் பாவந் தீர்ப்பான்
 மெய்த்தலம் வேறென் றில்லை விறற்கால வயிர வன்றன்
 முத்தலைச் சூலத் தன்றித் தீர்வுற மொழியும் போதில். (௨௫)

ஆரிய னான வந்த வருண்முனி வரன்றான் காதீய
 விரிய வென்னு நாம வேந்தனை நோக்கி மன்னு
 வாரியங் கருணை பூத்த மதர்விழிக் கன்னி வாழுஞ்
 சீரிய குமரி மேன்மை செப்புகே னின்னுங் கேட்டடி. (௨௬)

வேறு.

கண்ணினுற் காணின் மனத்தினு னினைக்கிற் காலினு னடந்தெ
 திர் செல்லி, லெண்ணிநாத் துதிக்கிற் செவியினுற் கேட்கி லிருந்தவ
 ப் பதியுளோர்க் காணிற், பண்ணிய பாவ மெண்ணரி தேனும் பஞ்
 செரிப் பதெல்போ லாடாற், புண்ணியத் தலமாங் குமரிநற் பதியைப்
 பொருந்நுவர் புண்ணியத் தவத்தோர். (௨௭)

அப்பதியிருந்தக் கருந்தவம் புரியி லத்தவ மொன்றதாயிரமா ன், கைப்பொரு ளொன்றும் கேற்பவர்க் கீந்தாற் கணக்குற வதுவு மப் படியார், துப்புறு மன்ன மொருபிடி கொடுக்கிற் றொகுத்ததோ ர் மலையள வன்ன, மொப்புறக் கொடுத்த பலன்றரு முடையொன் றுதவிடி லதுவுமப் படியாம். (௨௮)

புனிதமா மகமொன் றத்தலத் தியற்றிற் புகலரும் புண்ணியங் கொடுக்கு, மினியநன் மகங்க ளாயிர மியற்றி லிட்டநற் பலத்தினே யீயு, மனிதர்வா மூலகு மாயினுங் குமரி வளநகர் மகிமையை மதித் து, முனிவர்விண் ணவர்கண் முதலினே ரிருந்து முயல்குவ ரரியநற் றவங்கள். (௨௯)

ஆழியா னவனை யம்பிகை பாகத் தமலனை யவரவர் தேவை வாழியங் கிருந்து மனமுவந் தொருநாள் வழிபடு மருச்சீனை புரிந்தா லுழிநற் கால மிருந்தினி தியற்றி யுள்ளவப் பலத்தினே யுதவுந்(மால் தாழ்விண்மந் திரந்தா னேருருச் செபிக்கிற் சகத்திர வருப்பலன் றரு

இறந்ததம் பிதிர்க டங்களை நோக்கி யெறிதிரைக் குமரியந் த லத்தின், மறந்துமோர் பிண்ட மிட்டிடிற் பிதிர்கள் வன்கொடு நரகி டைக் கிடந்து, *பறந்துள நடுங்கிப் பதைத்துவெந் துயரப் படுகுத லொழிந்தெழுந் தின்பஞ், சிறந்தபொன் னுலகிற் றேவர்கள் சூழ்ச் சிறப்புட னினிதுவீற் றிருப்பார். (௩௦)

பொருளேவேண் டெநர்க்குஞ் செல்வம்வேண் டெநர்க்கும் பொரு வருங் கல்வீவேண் டெநர்க்கு, மருளேவேண் டெநர்க்கும் கதியைவேண் டெநர்க்கு மடன்மிகு ப்கைவரெல் லோரு, மருளவேண் டியசூர் வளி யைவேண் டெநர்க்கு மனத்தினின் வேண்டிய ஞானந், தெருளவேண் டெநர்க்குங் கொடுக்குமாற் கன்னித் தெய்வநா யகியுறை நகரம். (௩௧)

வறுமையா நோய்க்கு மருந்திற் றீரா வன்பெருங் கொடிய வெந் நோய்க்கு, முறுமயல் செய்யு மொழிவினாப் பேய்க்கு முணர் விலா மூடமாம் பேய்க்குஞ், சிறுமைசேர் மனத்தோர் செய்திங் கொடிய தீர்விலாக் குத்திரப் பகைக்கும், பொறுமைசேர் குணத்து க் கன்னிநா யகிவாழ் புரமலா லொழிவில்லைப் புகலில். (௩௨)

இந்திர னிருந்தவ் கிருந்தவம் புரிந்திட் டெண்ணினற் றவக்கவு
தமனாள், வந்தவெஞ் சாப மொழித்துமெய்த் தானு ளாதனு மருள்
செயப் பெற்றே, யந்தரத் துறையு மமரர்க ளிறைஞ்ச வரசசெய் தி
ருந்தயி ராணி, சுந்தரக் களபத் துணைமுலை தழுவித் தொலைவிரா னி
ன்பமுற் றிருந்தான். (௩௪)

பரையருட் சத்தி மயிடனைக் காய்ந்த பகவதி பார்தழைத் தோ
ங்க, வுரைதரு மெண்ணான் கறத்தினை யோம்பு முத்தமி யுலகெலா
மடக்கும், வரமுடை வாணன் றலையரிந் திட்டவயிரவிவடிவுறுந் கண்
னி, புரைதவிர் தவந்தான் புரிந்தவ னிருந்தாற் புகல்வதார் குமரியி
ன் பெருமை. (௩௫)

அந்தரத் திமையோர் கோன்முத லமர ளஞ்சியே யொளித்திட
வாடல், வந்திடு மவுண வாணனென் பவன்றன் வன்றலை யரிந்து ம
ண் வீழ்த்துஞ், சுந்தரி யென்னுந் கன்னிரா யகிதான் றுலங்குற வி
ருந்தருள் செயலா, லிந்தநற் றலத்தைக் கன்னிகா கேதர மென்ன
வு மியம்புவ ரம்மா. (௩௬)

கலங்கலில் கொடிய விராவணன் றன்னைக் களைந்திடக் கைச்சி
லை யிராம, னிலங்கையிற் செல்வான் கடலிடைச் சேதிங் கியற்புகந்
கித்தலத் தெய்தி, யலங்கன்மெய்க் கன்னி யருளிறற் சேதிங் கமை
த்தலா லாதியா மிந்தத், தலந்தனைச் சேது முலமென் றெவருஞ் சா
ற்றவு மொருபெயர் தரித்த. (௩௭)

ஒங்கிய வுவரி பெருகுநீர் முழுது மொருகையி லுமுந்தள வாச
லாங்கிய பெருமைக் குறுமுனி வன்றான் வந்திவ னிருந்துசங் கா
னைப், பாங்குறு மன்பா லருச்சனை புரியப் படுவதித் தலமெனிற் பு
னிதர், தாங்கிய குமரித் தலமதின் பெருமை சாற்றலார் தகைத்த
தோ நம்மாள். (௩௮)

மகபதி முதலாம் வானுளோர்ச் சிறைசெய் வலியுடைச் சூனை
ச் செற்ற, குகனெனும் பெருமைக் குமரனும் விருப்பாக் குமரியந்
தலத்தினைக் குறித்தே, யகநெகச் சிவனை யருச்சனை செய்த தந்தந
ற் றலமெனி னதன்சீர்ப், புகலரும் பெருமை புவிபுளோர் தம்மாற்
புகல்வதற் கெளியதோ வம்மா. (௩௯)

நகரச் சிறப்பச் சூக்கம் முற்றிற்று.

ஆர்த்திருந்தம் (௪௦)

ஐந்தாவது

குமரியென் னும்பெயர் வரலாற்றுச் சருக்கம்.

அளவிடற் கரிதாங் குமரியின் பெருமை யனைத்தையு மருள் செயக் கேட்டிங், ஞானகிழ் வுற்றேனென்றட வரச னுரைத்தனன் பின்னுமொன் றுரைப்பான், வளமலி நகர்க்குக் குமரியென் றுரைக்க வரும்பெயர் வருவதற் கேது, கிளர்பெருந் தவத்தோ யருளெண் வதனைக் கேடிலான் கேட்டியென் றுரைப்பான். (க)

இத்திர மியாருங் கேட்பதற் கெண்ணு ரிதனைக் கேட்டனை யெண்ணி, யத்திர மதனை விரித்தெடுத் துரைக்கி லவ்வரை மிகப்பெரி துளதான், மெய்த்திறல் வேந்த வதனைக் கேட்பான் கிருப்பினை யாங்கது விளம்பிற், பொய்த்திற மில்லாக் காந்தநற் புராணம் புகல்வது கேளெனப் புகல்வான். (உ)

பாரொளி ரண்ட மொன்றினுக் களவு பகரிளி ரைப்பது கோடி நேரெழு முயர்வும் விரிவுமவ் வளவாய் நின்றன கீழொடு மேலா யிரெழு வுலக முளவதிற் புவிக்கீழே முழுல கத்தொடு மப்பா லேருறு மண்டப் பித்திகை வரைக்கு மியோசனை யைப்பதுகோடி.

இத்தல முதலா வும்பேர முலகு மினையொடு மிலங்கிய வண்டப் பித்திதை வரைக்கு மளவெடுத் துரைக்கிற் பேசவ ரைப்பது கோடி வைத்தவிப் புவிக்கு நடுவினிற்ககை வரையெனு மேருவொன றுளதா லத்தட வரையின் மட்டுமிதீ பூமிக் கைம்பது கோடியோசனையே. (ஃ)

இம்பர்மண் களமு மியோசனை யியம்பி லிருபதி னாயிரமதற்கு ளம்பொன்மால் வரையின் வேரள வீரெண் ணாயிர மியோசனையாகு மும்பர்சென் மேருத் தட்டுமூன் றுளவா லொவ்வொரு தட்டிண்மே லுயர்ச்சி, யைப்பதிற் பாதி யாயிர மமைத்த வளவுறு மியோசனை யாமால். (ஔ)

ஆங்கதன் கீழ்த்தட் டதன்விரி வுரைக்கி லையிரண் டாயிரமாகு மோங்கிய நடுத்தட் டதன்விரி வீரே ழாயிர மியோசனை யுடைத்து தீங்கிலிவ் விரண்டு தட்டினு மிருப்பர் சித்தர்கிம் புருடர்தே வர்கள் சீர்ப், பாங்குறு மூன்றற் தட்டியோ சனைநான் பதினெண்ணு யிரம் விரி வடைக்கால். (ஃ)

வேறுள வதன்பேர் சக்கரவாட மிளிர்நவ மணிகளால் விளங்குங்
கோலவத் தட்டுக் கெண்டிசை யதிலுங்கொடுமுடி யெட்டுளகீழ்பாற்
சாலுமக் குவடு பலமணி யதனாற் றயங்குமத் தலப்பெயர் சாற்றி
லேலுநல் லமரா பதியதி லிருப்ப னிந்திர னிமையவ ரேத்த. (எ)

அங்கியின் றிசைநற் கொடுமுடி யதனி லாடக நிறத்தரு மணி
யுஞ், செங்கதிர் மணியு மழுத்துபொன் மதினாஞ் செறிந்தகோ புரத்
தொடு சிறப்பாப், பொங்கிய பெயர்தே சோவதி யென்னும் பொற்
பதி காத்த தீக்கடவு, டங்கழல் போலும் பாரிட மநேகந் தன்பணி
கேட்கவாங் குறைவன். (அ)

தென்றிசைக் குவட்டிற் பஞ்சலோ கத்தாற் செய்திடு மதினாங்
கோ புரமுந், துன்றிய சங்கு யமுனிபட் டணத்திற் றாய்நெறிச் ச
மனர கிருப்பன், கன்றிய கன்மப் பிணிகளும் பேயுங் காலனும் பா
சமும் பிதிரு, மொன்றிய கணக்குச் சித்திர குத்த ருடன்முத லாயு
ளோர் சூழ. (க)

கன்னியின் குவட்டி னீலவொண் மணிகள் கதிரொளிபரப்பிடக்கரிய
நன்னிற முடைய தயித்திய பதிக்கு நாயக னிருகிமேற் றிக்கிற்
பன்னிறங் கவரும் பளிங்கினாற் செய்யப் படுமெயிற்கோபுரின்னங்கு
மன்னகர் சுத்த பதியதற்கரச னருட்கொடை வருணின்னபவனே.

வியன்வட மேற்குக் குவட்டினி லுயர்ந்த வெண்கொடி பாப்பி
யொண் மணிகீசர், வயமுறு மதிள்கு மெழில்பெறு கந்த வதியெனு
ம் பதியினில் வைகி, நயமுறு மருத்துக் கடவுளங் கிருப்ப னன்னக
ர் காவலா யளவில், புயவலிப் பூத கணங்கன்வெம் படைகள் பொலி
வுறத் தாங்கியே சூழ. (கக)

வடகிசைக் குவட்டிற் சந்திர காந்த மணியினுள் முத்தினுல் வ
யங்கி, யிடனுறு மிமய வரையென விமைக்கு மியனகர் மகோதய
மதனிற், சுடர்நவ மணிக ளொளிருமா மகுடச் சோமனங்கிருந்தா
சளிப்பன், கடவுண்மா முனிவர் கணத்தடா ரகையின் கணங்கள்
போற் சூழ்ந்தவ னிருப்ப. (கஉ)

மிளிர்வட கிழக்குக் குவட்டினிற் காந்தி விரித்தபன் மணிகனி [ப்பர்
ஞெளிக, ளொளிர்சுர வதியி லுருத்திரர் சூழவுவந்தநல் லீசரங் கிரு

வெளியடைத் திடுமிக் கொடுமுடி யெட்டும் விரித்தநற் சக்கர வாட
களிபடு தட்டிற் பாதியு மடைக்கு நடுவிலோர் பதியுள் தாங்கே (௧௩)

படர்நடு விரிக்கும் பதியை மூம் பகர்பேனோ வதியெனப் படைத்தங்
கிடனும் விரிவீ ரெழாயிர மென்னு மியோசனை யிருப்பதங் கதனி
லடர்புலீ னடக்கி யியமமே முதலா வாற்றிய வருந்தவர் சூழ [னால்.
விடலரு முயிர்கள் வீனைவழி படைக்கும் விதியவ ணினிதுவை குவ

குலவயன் பதிக்குக் குடதீசை தனிலோர் கோடுள் தாங்கதிற்
சிறப்பாப், பலமணி களினால் விளங்குமோர் பதிதான் பகர்பதி னால்
தா யிரமா, நலவியோ சனைதா னுள்ளதங் சதன்ற மூமும் வைரூண்
ட பதியத், தலமதி னெடுமா லினிதுவீற் றிருப்பன் சதுருகன் முத
லினோர் வணங்க. (யதி)

இப்பதி யதற்கு வடகிழக் காக விரும்புதோர் கொடுமுடி யதுதான்
றுப்பொளிர் கதிர்கள் பரப்பியே யுதய சூரிய னெனவொளி சுடரு
மப்பதி சோதி ளக்கமென் றறைவ ராங்கதிற் கணபதி கந்தன்
செப்பரு ணந்தி யொடுமகா காளன் சேர்வுற மயேசுர ரிருப்பர். ()

இப்பொலன் வரைக்குத் தென்புற றிடத மேமகூ டம்மிய கிரி
மூன், றப்பெரு வரையொவ் வொன்றினுக் குயர மபுதயோ சனையத
னிடமுநீ, செப்பியோ சனையீ ராயிர மிடையிற் றிகழ்வெளி யொ
ன்பதா யிரமாம், வைப்புறு நீளங் கிழக்கொடு மேற்கு வாரிதி மட்டி
னிற் செலுமால். (கௌ)

மேருவின் வடபா னீலமால் வரையு மிக்கெழு சுவேதமால் வரையுஞ்
சேருநற் சிருங்க வரையுமீம் மூன்றுற் தென்புல வரைக்குள் திறனா
மோருநற் கீழ்பான் மாலிய வானு முயர்கந்த மாதன மேற்கு
மேருந் திற்கு மெழுச்சியு மபுத யோசனையிடமுமா யிரமாம். (கஅ)

மாலிய வாற்கு மேற்குநீள் கந்த மாதன மதனுக்குக் கிழக்கு
நீலமா கிரிக்குத் தெற்குவின் னோங்கு றிடதமால் வரைக்கதன் வ
டக்குச், சாலுமத் தலந்தா னிளாவிர்த *வருடந் தன்னுளே மேரு
வுக் கடையாய், நாலுமால் வரையங் குளவவை வகுத்த நரற்றிசை
யதனினு நிற்கும். (கசு)

ஒவ்வொரு வரைதரணம்பதா யிரமா மியோசனை புடைத்ததன் கீழ்பாற், செவ்விதி னிற்கும் வெணமைமர் திரமாஞ் சிலையின்மேற் செழுங்கடம் பொன்றங், கெவ்வயில் சகதர யோசனை புயரத் தெழுந்தவ ணிற்குமவ் வரைக்கீ, முவ்விடத துளவ ருணைதகத் தடமு மதற்சயித் திராதவ வனமும. (௨௦)

ஆனதென் புறத்தி லடையெனுங் கந்த மாதனப் பொற்சிலை யதன்மே லூனயில் சகதர யோசனை புயர்ந்த வொருபெரு நாவலின்கனிச்சா றீனயில் கனக நதியதாய் மேரு வெணும்வரை சுற்றியோ டிடுமான் மானத சரசா மடுவுமா னதநல் வனமுமவ் வரையடி மருவும். (௨௧)

மேற்றிசைக் கடையா லீலநல் விபுல வெற்பின்மே னிற்பதோ ரரசு, சாற்றிடு முயர்வு சகதரயோ சனையத் தடவரை யடியினிற் றய ன்கித், தோற்றுசெங் கதிர்போ லொளிகிடுங் கமலத் தொகையுடைச் சிதோதவா விபுரீ, னூற்றிசை கமழு மலர்வயிப் பிராச நந்தன வ னமுமங் குளவால். (௨௨)

வடக்கடை வரையாஞ் செந்நிறச் சுபாரி சுவந்தனில் வளர்சி ணை யாலுக், கடக்கியோ சனையு மாயிர மாகு மவ்வரை யடியிற்பத் திரக, தடத்தினிற் கமழுந் தாமரை மிகவாற் றண்ணறுஞ் சோலை யென் னுளதவ், விடத்தினி லிருப்ப ததன்பெயர் திருதி யென்று ரை செய்வரெல் லோரும். (௨௩)

இவ்விளா விரதத் திருந்தீடு மவருக் கேழிரண் டாயிர மாயு னவ்வவர் புசிப்பு நாவலங் கனிச்சா றவற்றிற் மாடக நிறமார் திவ்விய சாம்பு நதிநடு மேருச் சிலையினைச் சுற்றியோ டுதலா லெவ்வயில் குணத்தோர் நாவலந் தீவென் றியம்பின ரிந்நடுத்தீவை.

மாலிய வானும் வரையதன் கிழக்கு வாங்குகீழ் கடற்குநேர்மே ற்புருப், பாலதன் பேர்பத் திராகவ வருடம் பரிந்ததி லிருப்பவர்க் ளாவன், சாலுறு மாண்டங் கபுதமென் றுரைப்பர் சந்திரேர தயம னநிறத்தார், லீலவுற் புலந்தான் புசிப்பது மவர்க ணிறைந்தநற் கு ணத்தினன் னிலையோர். (௨௪)

கந்தமா தனமாம் வரையதன் மேற்குக் கருதுமேல் கடற்குநேர் கிழக்கு, வந்தவத் தலீத்தை யாவருங் கேது மாலமாம் வருடமென்

குமரியென்னும்பெயர் வரலாற்றுச்சுருக்கம் ௩௩

ன்றுரைப்ப, ரிந்தநற் றலத்தி லிருப்பவர்க் காபு ளெண்ணிடி லபுத
மென் றுரைப்ப, சந்தநற் குவளை நன்னிற மவருக் காம்புசிப் பரும்
பலாக் கனியே. (௨௬)

சொல்லிய நீல கிரியதன் வடககுச் சுவேதநற் கிரியதன் நெற்கா
மெல்லையுங் கதனுக் கிரியவருட மென்பர்க ளிந்நிலத் திருப்போர்க்
கல்லலில் வயது மாறிரண் டாய வாயிர மவர்நிறம் பாணன்
மெல்லிய வாலின் பழமது புசிப்பா விரும்புவ ரவ்விடந் தனிலே. ()

சீரிய சுவேத வரையதன் வடக்குச் சிருங்கமால் வரையதன் நெற்கு
ளேரிய லகத்தை யிரணிய வருட மென்பர்க ளிதினுறை வேர்க்கு
மூரிய மதியி னொளிநிறம் புசிப்பு *முருகதின் கனியுமிழ் சாறு
வீரிய வயது சொல்லிந்நூந் நான்கு மேவிடு மாயிர மாமால். (௨௮)

மருவிய சிருங்க வரையதன் வடக்கு வடகடற் கரையதன் நெ
ற்குக், குருவரு டந்தா னதினுறை வேர்க்குக் குறித்திடும் வயதுமு
வபுத, முருவொளிர் நிறந்தான் பச்சையென் றுரைப்ப ருண்பது வி
ருப்புறு கனிக, டிருவொளிர் மேரு வரையதன் நெற்கிற் நெரிந்திடு
ம் வருடமே லுரைப்பாம். (௨௯)

எரிமணி ரிடத கிரியதன் நெற்கங்கேமகூ டத்ததன் வடக்குள்,
ளரீவரு டந்தா னுங்கதி லுறைவேர்க் காறிரண் டாயிர மாபு, டரு
நிறம் வெண்மை புசிப்பது கருப்பஞ் சாறுசற் குணத்தவர் தமக்கங்,
கிருதுவேற் றுமைதா னில்லையெப் பெர்முது மென்பரா ளிருங்கலை
வல்லோர் (௩௦)

ஏமகூ டத்து மிமயமால் வரைக்கு மிடைவெளி கிம்புருட கண்டத்
தாமவர் வயது மபுதம்பொன் னிறத்தா சத்தியின் பழம்புசிப் பாமா
னாமவீவ் வருடமெட்டினு மிருப்போர் நரைதிரை மூப்பொடுமின்றிச்
சேமமா யுகங்க ணன்ஊ மறிவுந் திகழுடல் வலியுமெஞ் சர்ராவ்()

திருந்திய விமயகிரியதன் நெற்குத் தென்கடற் கரையதன் வடக்குப்
பொருந்திய தலத்தைப் பாரத வருட மென்பரிப் புவியினி லுறைவே

முருகு-எலுமிச்சை.

ரூர்த்தவ தன்ன மாதிபா'ங்ள்ள தங்கவர்க் கர்ப்புணர் நென்ப
 ரூர்த்தவ னியற்றும் புண்ணியபாவ பிரண்டினப் பன்னரூர்த்தவரால்,
 இப்பொழில் சம்புத் தீவத னளவு மிலக்கயோ சனையிதைச் சுற்று
 மூப்புறு கடலு மப்படி யளவென் றுரைப்பரவ் வுவுரியைச் சுற்றுஞ்
 செப்பமார் சாகத் தீவிரண்டிலக்கஞ் சேர்ந்தபாற் கடலுமல் வளவு
 மப்புறங் குசைத்தீ வளவுநா லிலக்க மதின்றயிர்க் கடலுமல் வளவே,
 ததிக்கடற் கிரட்டி கிவஞ்சத் தீவு தண்ணீயி சுற்றுநெய்க் கடலும்
 பதித்தவவ் வளவப் பாலதற் கிரட்டி பகருவ ரிலவ நற்றீவு
 விதிப்பரங் கதைச்சூழ் கன்னலின் சாற்று வேலையு மவ்வள வாக [வே
 மதிப்பதற் கிரட்டி கோமேதநற் றீவு வளைந்ததேன் கடலுமல் வள
 தேங்கடற் கிரட்டி புட்கரத் தீவுஞ் சேருநன் னீர்க்கட லதுவும்
 லாங்குறு கடலோ ரேழுந் தீவேழும் வருத்திடும் யோசனை கூறி
 லாங்கவை யிரண்டு கோடியோ டிலக்க மைம்பதி னுன்கென லாகுந்
 தாங்கிய வைம்ப தாயிர மப்பாற் றமனியத் தலந்தச கோடி. (௩௫)

தமனியத் தலத்தை வளைந்துகொண் டிருக்குஞ் சக்கர வாளமெ
 ன் ரொருவெற், பமைவுறு மிடுமு மயுதயோ சனையா மப்புற மிருநில
 மதற்குச், சமையுமை யேழு கோடியோ டிலக்கஞ் சாற்றுமீ ரொன்
 பதிற் சார்ந்த, சுமைதரு மயுதநான்கதா மதைச்சூழ் தொடுக்கட லொ
 ன்றுள தந்த. (௩௬)

அத்திதான் கோடி மூவொன்ப திலக்க மாங்கதற் கப்புற மண்
 ட்ப், பித்திகைக் கணமுங் கோடியோ சனையாம் பேசிய தொகையை
 பொன் றுக்கின், மெய்த்தொகை யெல்லா மைம்பது கோடி மேருவி
 ன் வடக்குமல் வளவா, மொத்தபொன் வரைக்குக் கிழக்கொடு மே
 ற்கி யோசனை யொருசத கோடி. (௩௭)

நங்கித னடுவா நாவலந் தீவுக் கிருந்தா சியற்றுமோர் வேந்த்,
 னுங்கவ னும மாக்கினேத் திரை மவன்றன தன்புறு புதல்வ, ரோ
 னுமுமென் பதின்மர்க் கொன்பதநாமத் தொன்பது வருடமுங்
 கோடித்தான் பங்குள தென்பாற் பாரத வருடம் பாரதெனன் ப
 வனலாக் காண்டான். (௩௮)

குமரியென்னும்பெயர் வரலாற்றுச்சுருக்கம். ௩௫

ஊழல்தருக் கொடைபான் பரதனென் ஊழல்கும் பகலவன் கு
லநர பதிக்கக், கிந்திரன் கசேரு தாம்பிர வருண னிசைபெறு கப
த்தி மாநகன், சந்திரன்கர் திருவன் வருணனோ டெண்மர் தகை
மைசால் வன்யுடைத் தலைமை, மைந்தர்தம் மோடி குமரியென் றெ
ருபெண் வந்தனண் மற்றவன் ரவத்தால். (௩௬)

ஒன்பது பேர்க்கும் பாரத வருட மொன்றையும் பரதனென்
பவன்று, னின்புறும் படியே யொன்பது கண்ட மிட்டதைக் கொடி
த்தன னியல்பாற், ரெண்புலக் கண்டம் குமரிபெற் றனளத் திசையி
லத் தலத்தர செய்தி, யன்பொடி குமரி யிருந்தன ளதனூ லதன்பெ
யர் குமரியா னதுவே. (௪௦)

அப்பதிப் பெருமை யனந்தனூ லாகா வனந்தநா வுள்ளவ ரெ
னிணுஞ், செப்புதற் கரிய சிறப்புடைத் தலமார் திரைக்கடல் சூழ்பு
வீ மீதி, லொப்பிலாக் கன்னி நாயகியுறைந்தல் குயர்தவம் புரிசுவ
ளென்றான், மெய்ப்பதிக்க குமரிப் பெருமையை யாவர் விளங்குற வி
ளம்புவ ரம்மா. (௪௧)

குமரியென்னும்பெயர் வரலாற்றுச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம். (௩௮௬)

குமரியென்னும்பெயர் வரலாற்றுச்சுருக்க

சுருக்கவசனம்.

அளந்து சொல்லுதீற்கரிய குமரித்தலத்தின் பெருமையெல்லாங்கேட்டு
மகிழ்ந்தேன். இந்தத் தலத்துக்குக் குமரியென்னும் பெயர் வந்த காரணம்
என்னை யென்று காத்தியவீரிய அரசன் கேட்கத் தெத்தாத்திரைய முனி
வர் கூறுவார். உண்மைத் திறமுடைய அரசனே ! நீ வினாவிதன் கார
ணம் பதினெண் புராணங்களுளொன்றாகிய கந்தபுராணத்திலிருக்கின்றது.
இப்பூயிவின் கண்ணே விளங்காநின்ற ஒரு அண்டத்தின் உயர்ச்சியும் விலாச
மும் ஐம்பதுகோடி யோசனை தாரமாம். இவ்வண்டத்தின் மேலே யேழுல
களுள் கீழே யேழுலகருமுள்ளன. அவ்வுலகங்கள், அண்டப்பித்தினை
வந்தாக்கும் ஐம்பதுகோடி யோசனை தாரங்களுள்ளன. இவ்வகைய பூயிக்கு
மத்தியிலே மூலாமேரு மலையிருக்கின்றது. அவ்விடம் இவ்விடக்கு ஐம்பது

கோடியோசனை தூரமுள்ளதாம். அம்மலையின் மேலே யொவ்வொன்றும் இருபத்தையாயிரம் யோசனை தூரங்கொண்ட மூன்று தட்டுகள் உள்ளன. கீழ்த்தட்டின் விரிவு பதினாயிரம் யோசனை தூரம். நடுத்தட்டின் விரிவு பதினாலாயிரம் யோசனை தூரம். இவ்விரூ தட்டிலுள்ளும் சித்தர் கிம்புருடர் தேவர் வசிப்பார்கள். மேற்றட்டுப் பதினெண்ணாயிரம் யோசனை தூரம் விரிவுள்ளது. அத்தட்டின் பெயர் சக்கரவாடம். அதனெட்டுத்திசையிலும் எட்டுக் கொடுமுடிகளுள்ளன. கீழ்த்திசையின் பெயர் அமராவதி. அதிலே யிந்திரனும், அக்கினி திசையின் பெயர் தேசோவதி. அதிலே யக்கினி தேவனும், தென்றிசையின் பெயர் யமுனி. அதிலே யமனும், கன்னித்திசையின் பெயர் தயித்தியபதி. அதிலே நிருத்யும், மேற்குத்திசையின் பெயர் சுத்தபதி. அதிலே வருணனும், வடமேற்குத் திசையின் பெயர் கந்தவதி. அதிலே வாயுவும், வடதிசையின் பெயர் மகோதயம் அதிலே சந்திரனும், வடகிழக்குத்திசையின் பெயர் ரொசாவதி. அதிலே யீசானனும் அவரவர் பரிசனங்கள் குழு இருப்பார்கள். இவ்வெட்டுத்திசைக்கு நடுவிலே யேழாயிர யோசனை விசாலமுள்ள மனோவதிபென்னும் பட்டணத்திலே பிரமதேவரிருப்பார்.

மனோவதிக்கு வடகிழக்கிலே சோதினூக்கமென்னும் ஒரு கொடுமுடியுண்டு. அதிலே விநாயகர், கந்தர், நந்தி, மகாகாளர், மயேசுரர் இருப்பார்கள். இத்தகைய மேருமலைக்குத்தென்பக்கத்திலே நீடதம், ஏமகூடம், இமகிரி பென்னு மூன்று மலைகளுள்ளன. அவற்றுளொவ்வொன்றும் பதினாயிரம் யோசனை தூரமுடையமுள்ளது. வடபக்கத்திலே நீலமலை யுள், சிறுக்க மலையுமுள்ளன. ஒவ்வொன்றும் பதினாயிரம் யோசனை தூரமுள்ளது. கீழ்பக்கத்திலே மாலியவானென்னு மலையும் மேல்பக்கத்திலே கந்தமாதன மலையும் ஒவ்வொன்றும் பதினாயிரம் யோசனை தூரமுள்ளது. மாலியவானுக்கு மேற்குக் கந்தமாதனத்துக்குக் கிழக்கும் நீலமலைக்குத் தெற்கும் நீடதமலைக்கு வடக்குமுள்ள பூமியே இளாவிரத கண்டமெனப் பெயர்பெறும். அதிலே காற்றிசையினு நான்கு மலை மேருமலைக்கு அடைசல்லாக நிற்கும். கீழ்பக்கத்திலேயுள்ள வெண்மைமந்திரமலையிலே கடம்பவீரகாமொன்று ஆயிர யோசனை தூரமுடையமுள்ளது. அம்மலையின் கீழே ஸ்ருணோதக தீர்த்தமும் சயித்திராதவனமுமுள்ளன. தென்பக்கத்திலே கந்தமாதன மலைமேலே யாயிரயோசனை தூரமுடையந்த நாவல் விருகூத்தின் கீழ்ச்சாறு சொர்ன நதியாகி மேருமலையைச் சுற்றிச் செல்லாநிற்கும், அம்மலையின்மேலிலே மாணதசரச தடாகமும் மாணதவனமுமுள்ளன. மேல்பக்கத்திலே நீலமலையின் மேலே யாயிரயோசனை தூரமுடையந்த அரசவீரகாமமும் அம்மலையின்மேலிலே சிதோதவாலியும் வயிப்பிராச நந்தவனமுமுள்ளன.

என. வடபக்கத்திலே சுபாரசுவமலையின்மேலே யாயிர யோசனை தூர முயர்ந்த ஆலவிரகமும் அம்மலையினடியிலே பத்திரக தடாகமும். குளிர்ந்த திருதியென்னுஞ் சோலையுமுள்ளன. இந்த இளாவிரத கண்டத்திலே யிருப்பவருக்கு ஆயுள்ளாள் பதின்மூவாயிரம் வருடங்களாம். அவர் நிறம் பொன்னிறம். அவருணவு நாவற்பழச்சாறு. இந்தச் சாரூகிய சாம்புநதி ஓயாதெவாலே யிந்த நடுத்தீவுக்கு நாவலந்தீவென்று பெயர் சொல்லுவர். மாஸியவாணுக்குக் கிழக்குக் கீழ்கடற்கு மேற்குமுள்ள பூமி பத்திராகவ கண்டமெனப்படும். அதிலிருப்பவருக்காயுள் நாற்பதினாயிரம் வருடங்களாம். அவர் சந்திரோதயம் போன்ற நிறமுள்ளவர். அவருணவு நீலோற்பலமலராம். கந்தமாதனத்தின் மேற்கும் மேல்கடற்குக் கிழக்குமுள்ள பூமி கேதுமாலகண்டமெனப்படும். அதிலிருப்பவர் வாழ்நாள் பதினாயிர வருடம். அவர் நீலோற்பல நிறமுள்ளவர். பலாக்களியே அவருணவாகும். நீலமலைக்கு வடக்கும் சுவேதகிரிக்குத் தெற்குமுள்ள பூமி இராமியகண்டமெனப்படும். அதிலிருப்பவர் வாழ்நாள் பன்னிராயிர வருடங்கள் அவர் நீலோற்பல நிறமுள்ளவர் ஆலம்பழம் புசிப்பவர். சுவேத வரைக்கு வடக்குஞ் சிருங்கவரைக்குத் தெற்குமுள்ள பூமி இரணியகண்டமெனப்படும். அதிலிருப்பவர்க்கு ஆயுள்ளாள் பன்னிராயிர வருடங்கள். அவர் சந்திரன் போன்ற நிறமுள்ளவர் எலுமிச்சம்பழச்சாறு புசிப்பவர். சிருங்கவரைக்கு வடக்கும் வடகடலுக்குத் தெற்குமுள்ள பூமி குருகண்டமெனப்படும். அதிலிருப்பவர் வாழ்நாள் மூவாயிர வருடங்களாம். அவர் பச்சை நிறமுள்ளவர் பிரியமான கனிகள் புசிப்பவர்.

மேருமலைக்குத் தென்பக்கத்திலே ரிடதகிரிக்குத் தெற்கும் ஏமகூடமலைக்கு வடக்குமுள்ள பூமி அரிகண்டமென்னப்படும். அதிலிருப்பவர் வாழ்நாள் பன்னிராயிரம் வருடங்களாம். அவர் நிறம் வெண்மை. உணவு கருப்பஞ்சாறு. அவர்க்கெப்போதும் பருவங்களின் வேற்றுமையிலில்லை. ஏமகூடமலைக்கும் இமயமலைக்கு மிடையிலுள்ள பூமி கிம்புருட கண்டமெனப்படும்; அதிலுள்ளவர்கள் வாழ்நாள் பதினாயிரம் வருடங்கள். அவர் பொன்னிறமுள்ளவர் அத்திப்பழம் புசிப்பவர். இந்த எட்டுக்கண்டத்தினுமிருப்பவர்க்கு நரைதிரை மூப்புக் கில்லை. நான்கு யுகத்தினும் அவர்களுக்கு அறிவும் பலமும் குறையமாட்டா. இமயமலைக்குத் தெற்குத் தென்கடலுக்கு வடக்குமுள்ள பூமி பாரத கண்டமெனப்படும். அதிலுள்ளவருக்கு உணவு அன்னமாதிகள். அவர் வாழ்நாள் நூறுவருடங்கள். புண்ணிய, பாவ பலன்களையனுபவிப்பவர். இந்தப்பூமியே சம்புத்தீவு. இத்தீவும் இதைச் சூழ்ந்த உப்புச்சமுத்திரமும் தனித்தனி வகையோசனை தூரமுள்ளது. இந்தச் சமுத்திரத்தைச் சூழ்ந்த சாகத்தீவும் அதைச்சூழ்ந்த பாற் சமுத்திரமும்

தனித்தனி யிரண்டிலகூ யோசனை தூரமுள்ளது. அதைச்சூழ்ந்த குசைத்தீவும் அத்தீவைச்சூழ்ந்த தயிர்க்கடலுந்தனித்தனி நாலிலகூயோசனை தூரமுள்ளது. அதைச்சூழ்ந்த கிரவுஞ்சத்தீவும் அத்தீவைச்சூழ்ந்த ரெய்க்கடலுந்தனித்தனி யெட்டிலகூ யோசனை தூரமுள்ளது. அதைச்சூழ்ந்த இலவத்தீவும் அத்தீவைச்சூழ்ந்த கருப்பஞ்சாற்றுக்கடலுந் தனித்தனி பதினாறுலகூ யோசனை தூரமுள்ளது. அதைச சூழ்ந்த கோமேதத்தீவும் அத்தீவைச்சூழ்ந்த தேன் கடலுந் தனித்தனி முப்பத்திரண்டிலகூ யோசனை தூரமுள்ளது. அதைச்சூழ்ந்த புட்கரத்தீவும் அத்தீவைச்சூழ்ந்த நல்ல தண்ணீர்க் கடலுந் தனித்தனி அறுபத்து நான்கிலகூ யோசனை தூரமுள்ளது. அக்கடலுக்கு அப்புறமுள்ள பொன்னுலகம் பத்துக்கோடியேயைம் பதினாயிரம் யோசனை தூரமுள்ளது. அவ்வலகத்தைச சூழ்ந்த சக்கரவாளமீல பதினாயிரம் யோசனை தூரமுள்ள இடத்தையுடையது. அம்மீலக்குவெளிப்புறத்திலேயுள்ள நிலமாகிய வெற்றிடம் முப்பத்தைந்து கோடியே பதினெட்டு லகூத்து நாற்பதினாயிரம் யோசனை தூரமுள்ளது. அவ்விடத்தைச்சூழ்ந்த பெரும்புறக்கடல் ஒருகோடியே யிருபத்தேழுலகூ யோசனை தூரமுள்ளது. அதற்கப்புறமிருக்கிற அண்டச்சுவர் ஒருகோடி யோசனை தூரங்கணமுள்ளது. இவ்வளவைகளைல்லாம் கணக்குச்சேர்க்கில் ஐம்பதுகோடியோசனை தூரமாகும். மேருவின் வடபக்கமும் அவ்வளவீனையுடையதாகும். மேருவுக்குக் கீழ்பக்கமுமேல்பக்கமும் தனித்தனி ஐம்பதுகோடி யோசனை தூரமளவுள்ளது. டேமர்கூறிய தீவிலுள்ளே நடுத்தீவாகிய நாவலந்தீவிலேயிருந்து அரசுபுரிந்த சூரியகுலத்து ஆக்கினேத்திரனென்னுமரசனுக்கு ஒன்பது புத்திரர்களிருந்தனர். அவ்வொன்பதின்மருக்கும் அரசன் ஒன்பது தீவுகளையுந் தனித்தனி ஒவ்வொன்றாகக் கொடுத்துக்காக்கும்படிசெய்தான். அவ்வொன்பதின்மர் பெயர்களே அத்தீவுகளுக்குக் காரணப்பெயர்களாயின. தென்பக்கத்திலே பாரத கண்டத்தைப் பரதனென்பவன் ஆண்டு வருங்காலத்திலே அவனுக்கு இந்திரன், கசேரு, தரீம்பிரவருணன், கபத்திமாநாகன், சந்திரன், கந்திருவன், வருணன் என்று சொல்லப்பட்ட எட்டுப்புத்திரர்களும் குமரி யென்ற ஒரு புத்திரியும் பிறந்தனர். இவ்வொன்பது பிள்ளைகளுக்கும் பரதனாகிய அரசன் பாரத கண்டத்தையொன்பது பாகமாக்கித் தனித்தனி கொடுத்து ஆண்டு வரும்படி செய்தான். அவைகளுள்ளே தென்பாகத்தைக் குமரி யென்பவன் ஆண்டு வந்தான். ஆதலால் அத்தலத்துக்குக் குமரி யென்னும் பெயர் வந்தது. அத்தலத்திலே விஷ்ணுமூர்த்தி தங்கையாகிய கன்னியாகிய தவஞ்செய்திருந்தனளென்றால்தன் பெருமையை யாவர் சொல்ல வல்லவர்.

ஆரூவது
சேதுமூலத்தலவரலாற்றுச்சுருக்கம்.

அடலுடை யிராம னென்பா னாழிசூழிலங்கைக் கேகக்
கடலிடைச் சேது வொன்று கட்டிடக் கருத்தி லுன்னி
மடலவிழ் மாலேச் செங்கை மாதவக் கன்னி வாழூர்
நிடருறு குமரி யென்னுந் தென்கடற் கரைக்கண் வந்தான். (க)

வந்திடு மயோத்தி மன்னன் வன்றிறை மறிந்து சிந்துஞ்
சிந்துவைத் தூர்த்துச் சேது கட்டியே செல்வா னெண்ணி
யந்தமா கடலிற் றீர்த்த மதன்கரை யுளதாந் தீர்த்தம்
புந்தியி லன்பாப் பத்தி பூண்டுசென் றாடி யப்பால். (உ)

தேவியை யன்பி னோடுஞ் சிறப்புறு பூசை செய்தான்
மேவுமப் பூசை கொண்டு விருப்புற மகிழ்ச்சி கூர்ந்தே
யோவிய மனைய கன்னி யுரைசெய்வா னுனக்கு வேண்ட
லாவதிங் கெல்லாம் யானு மறிந்தனன் றருவ னென்றான். (ங)

கருதிடுஞ் சேது வொன்று கட்டவுங் கட்டுஞ் சேது
வருமிடை யூரென் றின்றி வழிக்கொண்டு செலவு மற்றப்
பொருவலி யிராவ னாதி யாக்கரைப் பொருது கொல்வான்
பெருவலி பெறவுந் தந்தே னென்றவள் பின்னுஞ் சொல்வாள். (ச)

சேதுவின் கீழ்பா லாய தேவிபட் டணத்துக் கிப்பா
லோதிய மேல்பாற் சேது மூலமா யுள்ள தூய
வாதியாங் குமரி யென்னு மத்தலத் திருந்தி யானும்
பேதியா ததனைக் காத்தல் செய்குவன் பேணிப் பேணி. (ஞ)

எனுகொழி கன்னித் தேவி யியம்பிட விறைஞ்சி யேத்து
மனுமொழி யிராம னென்பான் வரமிவை வாங்கி யப்பாற்
றலுவலான் பாசி ராமத் தவமுனி முன்பூ சித்த
முனியெனுங் கரமைந் துள்ள மூர்த்தியை வணங்கிச் சொல்வான். (ஐ)

பெருக்குரீர்க் கடலுட் சேது பெழுறக் கட்டச் செல்காற்
செருச்செய்வல் லாக்கர் தம்மாற் சிதைந்திடை யூறு ருது
தருக்குறக் கட்டுஞ் சேது தன்னையே காவ லாக
விருக்கவும் வேண்டு மென்ன விசைந்தன னொருகோட் டண்ணல். (ஊ)

அவ்வாற்தான் உள்ளப் பெற்ற வடல்வலி யிராம னாலுள்
செவ்வழிப் பூசித் துள்ள தேவிவாழ் குமரி தன்னைத்
திவ்விய சேது மூல மென்பது செப்பப் பெற்ற
தெவ்வமி லத்த லத்தின் பெருமையா ரியம்ப வல்லார். (அ)

அந்தநற் சேது தன்னை யன்பொடு தரிசித் தோர்க்கு
கிந்தைசெய் பிரம கத்தி முதலிய நீங்கு மென்றும்
வந்தியென் பவட்கு நல்ல மைந்தரைக் கொடுக்கு மென்று
முந்திய மனுநா லாதி தருமநான் மொழியு மம்மா. (ஆ)

ஆங்குள யிராம சேதுக் காதிபா ள் சேது மூல
மீங்கிது வென்னி லீந்தத் தலத்தினை யெடுத்து மிக்கா
யோங்குபுண் ணியத்த லந்தா னென்பதை யுரைப்ப தென்சீர்
தாங்கிய குமரி யெந்தத் தலத்தினுந் தலைமை யாமால். (ஐ)

சேதுமூலத்தலவரலாற்றுச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் (௩௯௬)

சேதுமூலத்தலவரலாற்றுச் சுருக்கச்சுருக்கவசனம்.

பலந்தங்கிய 'இராமர் சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த இலங்கைப்பட்டணத்துக்குப் போதற்காகக் கடலினிடத்துச் சேதுவென்னும் அணைகட்டி அதன் வழியே செல்ல நினைத்து இதழ் விரிந்த பூமாலையைக் கையிலே யேந்திநிற்குந் தூர்க்கையாகிய கன்னிராயகி வாசஞ்செய்யுந் தென்சமுத்திரக் கரையின்கண் வந்து அச்சமுத்திரத்திலும் அதன் கரையிலுள்ள தீர்த்தங்களிலுந் தீர்த்த மாடித் தூர்க்கா தேலியை யாப்புடன் பூசித்தனர். அப்பூசையை யுவந்து தேவி இராமரை நோக்கிச் சேதுகட்டவும் அதன் வழிச்செல்லவும் இராவணன் முதலிய அரசர்கரைக் கொல்லவும் பெரிய வலிதந்தேனென்று பின்னுஞ் சொல்லுவாள் சேதுவுக்குக் கீழ்த்திசையிலிருக்கிற தேவிப்பட்டணத்திலும் மேற்றிசையிலிருக்கிற சேதுமூலமாகிய குமரியென்னு மிரீத்தலத்திலும் இருந்து சேதுவைக் காத்துக்கொள்வோ னென்றருளிச்செய்தலும், அவ்வாற்தான் யிராமர் வணக்கஞ்செய்து வாங்கி மீண்டு, பரசிராமராலே பூசிக்கப்பெற்ற விராயகக்கடவுளைக் கும்பிட்பூசி சேது கட்டிதற்கு அரசர்கள் களாலிடையுறைய்தாவதம் இரகசித்தருள்வேண்டிமென்று வரம்பெற்றுக் கொண்டு சென்றனர். இந்தக் காரணத்தாலே குமரித்தலம்: சேதுமூலத்தலமென்று சொல்லப்பெற்றது. இத்தகைய சேதுமூலத்தலத்தைத் தரிசித்தவருக்குப் பிரமகத்தி முதலிய தோஷங்கள் நீங்கும். மலடிக்கும் புத்திரப்பேற்றளும் அந்தத் தலத்தைப் புண்ணியத்தலமென்று சொல்லவேண்டுமோ? எந்தத்தலத்தினுந் குமரித்தலமே யுயர்ந்ததாகும்.

ஏழாவது குகனூண்டேசுரச்சுருக்கம்.

புண்ணிலங் கயிலை யீச நருளிய குகன்றூ னிர்த
மண்ணினிற் பெருமை சாலு பகிமைசேர் தலத்தை யெல்லா
மெண்ணியே குறித்துப் பார்த்திங் கெழிறிகழ் குமரி யென்னும்
புண்ணியத் தலப்போ லில்லை புனிதநற் றலந்தா னென்றே. (க)

ஆங்கதி லானைப் பூசித் தருச்சனை புரிந்து னோருக்
கோங்கதி பலந்தா னுண்டா மென்றவ னுளத்தி லெண்ணித்
தேங்கமழ் சேரலை சூழந் திருநகர்க் குமரி யென்னும்
பாங்குறு பெருமை மிக்க பதியத னிடத்தி னெய்தி. (உ)

மகனெனுங் குகன்றூ னந்த மகிமைசேர் குமரி யங்க
ணகமகிழ் தாதை யான வரன்றனைத் தாபித் தன்பாற்
றகைமைசே ருபசா ரங்க டம்மொடும் பூசை செய்து
குகன்றனை யாண்ட வீச னெனும்பெயர் கூறிப் பின்னர். (ங)

தொலைவீலா வாயுள் பெற்ற சூரனை முதலா வுள்ள
வலிமைசே ரசுரர் தம்மை மாய்த்திட வடிவே லொன்று
பொலிவுறத் தந்தாய் போற்றி புண்ணியா போற்றி யானு
மெலிவுறு வண்ண முன்பால் வேண்டிய தருள்வாய் போற்றி. (ச)

இன்னன பன்னி யேத்த வின்புறு சேயை நோக்கி
முன்னவ னான வீசன் முகமலர்ந் தருளி னெடு
மென்னுழை வேண்டல் செய்வ தென்னென விறைஞ்சி நின்றிங்
குன்னரு டனையெப்போது முடையனா *விருப்பான் வேண்டும்.

பூசித்தோர் தெரிசித் தோர்கள் புகழ்ந்துணைப் போற்றி செய்து
நேசித்தோர் பாவம் போக்கி நினைத்தவை கொடுத்து நீயு
மாசற்ற குமரி யென்னு மணிநகர் தனிலெப் போது
மாசற்றே யிருத்தல் வேண்டு மெனவவன் மகிழ்வுற் தீந்தான். (சு)

மன்னிய வரமும் வாங்கி மலரடி வணங்கி யப்பான்
முன்னிய குமரித் தீர்த்த முழுவது முறையி லாடிச்

* இருப்பான்-இருத்தல், பாளிகே தொழிலை யுணர்ந்தி நின்றது.

கன்னிரா யகிமென் பாத கமலங்கள் பணிந்து செங்கை
சென்னிமேற் கூப்பி நின்று தேவியை யேத்தி னானல் (௭)

தொழுதுநின் றேத்துஞ் சேயைத் துணைக்கயல் விழியா னோகி
யெழுதிடா மறையி னாலு மினியவா கமததி னாலும
வழுவுலாப புராணத் தாலு மதித்திடா மகிமை யெய்தப்
பழுதுலா துனக்குத் தந்தே நென்றனர் பரிவு கூர. (௮)

தயவுடைக் கன்னி தன்னாற் சகலசித் திகளும் பெற்ற
புவலிக் குகனும் போற்றும் பொருவில்சீர்க் குடரி யென்ன
நயனுடைச் சூத நென்பா னைமிசா ரணியத் துள்ள
வியனெறி முனிவர்க் கன்புற் றியட்டின னின்ப மெய்த. (௯)

குகுண்ணடேசுரச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருநீருத்தம் (௨௮௫)

குகுண்ணடேசுரச்சருக்கச் சருக்கவசனம்.

உலகத்திலே பெருமை யிக்க தலங்களை யெல்லாம் குமாரக்கடவுள்
ஆலோசித்துக் குமரித்தலத்தைப் போலும் பரிசுத்தமுள்ள தலயில்லை.
யென்று திருவுளங்கொண்டு அந்தத்தலத்திலே சிவபிரானப்பூசித்தவருக்கு
அதிக பலனுண்டாகுமென்று அங்கே வந்து சிவலிங்கந்தாபித்து அருசசனை
யாதிக்கள் செய்து குகுண்ணடேசுரனென்னுந் திருநாமங்கூறிப் பற்பலவித
மாகத் தோததிரஞ்செய்து சுவாமீ! யும்முடைய திருவருளுடையேனாக
நானிருக்கவேண்டி. உம்மைப்பூசித்தவர் தரிசித்தவர் புகழ்ந்தவர் விசுவா
சித்தவருடைய பாவங்களைப் போக்கி நினைத்த வரங்கொல்லா மருளிச
செய்து நீருயிந்தத் தலத்திலே யெழுந்தருளி யிருத்தல் வேண்டிமென்று
வரங்கள் பெற்று, மீட்டும் வணங்கி அங்குள்ள தீர்த்தங்களி லெல்லாம்
ஸ்நானஞ்செய்து வந்து கன்னிராயகியைத் தொழுது துதிசெய்து நின்றனர்.
கன்னிராயகி கடைக்கண்பார்த்து வேதாகம புராணங்களால் மதித்திடப்
படாத மான்மியமெல்லா முனக்குத் தந்தேனென் றருள்புரிந்தனர். இத்
தன்மையாகிக் குமாரக்கடவுளும் வணங்கத்தக்கது குமரித்தலமென்று
சூதரிஷி ரைமிசாரணிய வாசிகளாகிய செளனகா தி முனிவர்களுக்கும்பிழ்ச
சிபுண்டாகச் சொல்லியருளினர்.

எட்டாவது

இந்திரன் றவம்புரி சருக்கம்.

தண்ணீழற் கனிகை மன்னன் றவமுனி வரனை நோக்கி
மண்ணினிற் பெருமை மிக்க குமரியின் வரலா நென்னு
முண்ணினற யமுத முற்ற வுண்டனன் செவிவா யாக
வெண்ணருந் தவத்தோ யொன்றிங் கின்னூரீ யியம்ப வேண்டும். (க)

ஐந்தரு கிழலில் வைகி யரசசெய் யமார் வேந்த
னிந்தவண் பதியின் வைகி யிருந்தருந் தவங்கள் செய்வான்
வந்தகா ரணமு மன்னோன் மாதவக் கோத மன்றான்
சிந்தையால் வெகுண்ட சாபஞ் சேர்ந்ததுஞ் செப்பு கென்றான். (உ)

பகலவன் மரபிற் றேன்றிப் பகையிரு ளொடுக்கி யெங்கு
மிகலறுத் தறத்தை நாட்டி யிருநிலம் புரக்கு மன்னு
புகல்ருந் தவத்தைப் பூணப் பூண்டகோ தமன்றன் பன்னி
யகலிகை யவளால் வந்த தென்றுவின் டனைத்துஞ் சொல்வான். (ஓ)

மந்தர கிரியை நாட்டி வாசகி நாணப் பூட்டிச்
சந்திர னுமை கிழ்மேற் றுங்குபா தார மாக்கி
யிந்திர னயன்மால் விண்ணோ ரியாவரு மிருப்பா லாழி
சிந்துறக் கடைந்த வந்நாட்டிசமு துடன்வந் தாளால். (ச)

வந்திடு மகலி கைப்பேர் மடக்கொடி வடிவு கண்ட
விந்திர னவனைக் கேட்ப விணையில்கோ தீமன்று னென்னு
மந்தமா முனியு மன்புற் றுங்கவ டன்னைக் கேட்பக்
கந்தமா மலரில் வைகுங் கடவுளொன் றுரைக்க லுற்றான். (ஞ)

திருவின்மிக் கழகு செய்யுஞ் சேயிழை யவளை வேட்ட
விருவரு நீவிர் சென்றங் கிருங்கட னுப்ப னெய்தி
மருவிடு *மகாத மூழ்கி வைகுமந் நாளி லாற்ற
தொருவர்முன் வந்தோர்க் கன்னு ளுரியவ ளல்ல ளென்றான். (கூ)

பொருவரும் வனப்பின் மிக்க பொற்கொடி பொருட்டா லந்த
விருவருங் கடலுண் மூழ்கி யிருக்குமந் நாளின் முன்னந்

தருநிழ லரசு வைகுந் தலைவனாற் றுது போனான்
மருவருந் தவத்தோ னங்கு வைகின னெடிது காலம். (௭)

நாள்பல கழியு நாளி னற்றவக் கோத மன்றன்
ரோளிணை யிரண்டின் மீதுந் தோன்றும்வே யிரண்டுந் தொட்டு
நீன்கிலைச் சிலையாற் கொன்றும் நெடுஞ்சிலைக் குடையாற் றொன்றுந்
கோளிகல் செயவில் லாக்கிக் கொடுத்தனன் றேவ தச்சன். (௮)

அத்தரு வாங்குங் காலை யாழிவிட் டெழுந்து தூய
மெய்த்தவ முனியும் போந்து விரும்பக லிகையைச் சேர்த்தங்
குத்தம முறவி ருந்தா னெண்ணொடி கொடுத்த மாலாற்
பித்துறு மனத்த னான பெருமைசான் *மாலு மன்தே. (௯)

ஆதவ னடைந்த பின்ன ராரிரு ளிரவு நள்ளிற்
காதல்கூ ருளத்து மாலுங் காக்கையி னுருவ மாகிக்
கோதீனற் குணத்தின் மிக்க கோதம னென்னுந் தூய
மாதவ விருந்த சூழல் வந்தவண் கரைந்து நின்றான். (10)

கருதிய காசும் பஸ்காற் கரைவது கேட்டு மிக்கோன்
வருதுயி லொழித்து மூழ்கு யூந்திக் கரைக்கட் சென்றான்
பெரிதுள விரக மாலும் பெருந்தவன் பன்னி யோடு
மருவுமவ் வேலை வேலை யறிந்தம்மா தவனும் வந்தான். (11)

வந்தமா தவனைக் கண்டு மயலுற வளரும் பன்னி
முந்துறு மாணத் தாலே முகமலர் கூம்பிச் சாட்பிக்
கொந்தல ரவிழ்ந்த கோலக் குழற்றலை கவிழ்ந்தங் கஞ்சிச்
சிந்தையுண் ணடுக்க முற்றுத் தெளிவின்றித் திகைத்து நின்றான். (12)

நின்றவ டன்னை நோக்கி நீகருங் கல்லே யாக
வென்றனன் சாப மேற்ற ளிதற்கொழி வியம்பு கென்றான்
வென்றிவில் லிராமன் மென்கான் மிதுலையிற் செல்காற் றீண்டு
மன்றுநின் சாப நீங்கி யுகலிகை யாவை யென்றான். (13)

உடன்முனி முனிவைக் கண்டங் கொளித்திடு மரியைக் கண்ட
திடமுனி சென்றங் கெய்தித் தேவநா யகவுண் னாசை

யடைவுறு மீயோனி யொன்றுக் காயிர மீயோனி யாயுள்
 ழடமிசை வருக வென்று சபித்தனன் றவப லத்தால். (௮௪)

உடம்பினில் யோனி யெங்கு முற்றவப் புன்மை நோக்கித்
 தொடர்ந்தெழு நாணத் தாலே சாரூல காட்சி நீங்கித்
 தடங்கொண்மா னதவா விக்குட் டாபரைத் தண்டு நாளத்
 திடந்தரும் வெளிபிற் புக்கி யிருந்தன னிமையோர் கோமான். (௮௫)

ஆயவ னங்கு வைக வயிராணி சுரரா சான்பா
 னாயகற் காணே னென்ன நன்மனத் தாசா னெண்ணித்
 சீயவை விளைந்த வெல்லாஞ் சிந்தையிற் கண்டா னஞ்சேல்
 போயவன் வருவ னென்றான் புலோமசை பொருந்திப் போனான். (௮௬)

மனத்திலவா சவனை நோக்கி வருகவென் றுசான் வல்லே
 நீனைக்கவாங் கவனும் போந்து நினைத்தவன் மலர்த்தாள் குடித்
 தனக்குவெஞ் சாபம் வந்த தன்மையைச் சாற்ற வாசா
 னுனக்கிது தக்க தோவென் றுளங்கவன் றுரைக்க லுற்றான். (௮௭)

அசைவுறப் பரதா ரத்தி னணிமுலை யழகை நோக்கி
 நகையுறி லன்னா டோயு நலம்பெற லரிதுற் றுலு
 மிசையுறு பெருமை குன்றி யாவரு நகைக்க வெண்ணும்
 வசையுறு மல்லா லப்பான் மறுமையு நலவெய் தானால். (௮௮)

அன்புகொ ளொருவன் பாரி யச்சமுற் றணையப் பெற்ற
 வின்பமோ சிறிதி தற்கா விம்மையி லீழுக்கு மெய்தி
 வன்புறு மறலி யென்னும் வன்கணன் செய்யுந் தீய
 துன்பமோ பெரிதாப் பெற்றுத் தொலைவிலா நரகத் தாழ்வான். (௮௯)

மறங்கெட வுலகஞ் சொல்லும் வசைகெட வகுக்குந் தீமைத்
 திறங்கெட வாழ்வர் நல்லோர் செயல்கெட வொருவ னில்லின்
 புறங்கடை காத்து நிற்கும் புன்சையேர் தன்மை யோர்க
 ளறங்கெடத் தீமை செய்யு மவரினுந் தீயோ ராமால். (௯௦)

கலன்கழி மகளிர் தம்மைக் கலந்திடி லாயுள் குன்று
 மலங்கக் கன்னியரைத் தோயின் மறுமையி னரகத் தாழ்வன்
 விலங்கும்வே சையரைத் தோயின் மேன்மையும் பொருளும் போமா
 னலந்திக் டொர்ருவன் பாரி நாயிலிந் நான்கு'நண் ணும். (௯௧)

தனத்தினைக் கல்வி தன்னைத் தவத்தினைத் தகைமை சான்ற
மனத்தினை யறிவை நட்பை மானத்தை வலிமை சேர்நல்
வினத்தினை யெல்லாஞ் சுட்டங் கெரிபடு சாம்ப ராக்குங்
கனத்தெழு தனத்தார் காபக் கடுங்கன லென்ப தம்மா. (௨௨)

இந்நெறி யறிந்த நீதா னியனெறி யறியார் போலத்
துன்னெறி யதனை மேவித் தொழுநெறிக் கோத மன்ற
னன்னெறிப் பன்னி யின்ப நாடினை நாட லாலே
வெந்நெறிச் சாப மேற்றாய் விடுநெறி யெங்ங னென்றான். (௨௩)

ஆய்ந்தநல் லாசான் றேவர்க் கரசநன் முனிவன் கோபந்
தோய்ந்தவெஞ் சாபம் யாநுந் துடைப்பரி துன்றன் மெய்யி
லேய்ந்திடு நியோனி யெல்லா மியாவர்க்குங் கண்ணாக் காண
வாய்ந்தநல் வரந்தந் தேனென் றுரைத்தனன் மகிழ்ச்சி கூர. (௨௪)

அன்னது சொலக்கேட் டோவை வந்தண னடியில் வீழ்ந்து
பின்னரு முள்ள குற்றம் பிரிவதற் கெங்ங னென்ன
*மன்னனுஞ் சொல்வான் மண்ணில் வளர் *ஞான வனமென் றேறுது
நன்னக ரிருக்குந் தானு நாயக னிடத்தே கென்றான். (௨௫)

குரவன தருளைப் பெற்றுக் குளிர்மல ரணைய பொற்றான்
சிரமிசைப் புனைந்து கொண்டு தேவரா யகனாற் தானு
வரதனை நோக்கி ஞான வனத்தினில் வந்து சேர்ந்தான்
சுரர்தொழத் தருவி னீலு லிருந்தர சியற்றுந் தாயோன். (௨௬)

வேறு.

சேர்ந்த விந்திரன் ஞானதீர்த் தத்தடஞ் சென்று
சார்ந்தந் நீரினிற் படிந்தந்தத் தலத்தினி லுறையும்
வார்ந்த செஞ்சடைத் தானு வை மனத்தினிற் பதித்தே
யார்ந்த வன்பொடு மிருந்தனன் றன்குறை யகற்ற. (௨௭)

உள்ள மன்றியு மற்றுள வுறுப்புநெக் குருகும்
வெள்ள மங்கதின் மூழ்கிய விந்திரன் விருப்பைக்
கள்ள நெஞ்சினர் காண்குறாத் தானுவாங் கருணை
வள்ள றுணறிந் தவன்முனம் வெளிப்பட வந்தான். (௨௮)

தொழுத கையொடுஞ் சொரிந்தநீர் னீழியொடுந் துலங்கும்
பழுதி லிந்திரன் றனையருட் கண்கொடு பார்த்து
வழுவி லாதமெய்ப் புண்ணியன் வாசவா வேண்டன்
மொழிகு வாயெனத் தொழுதுநின் றினையன மொழிவான். (௨௬)

ஆதி மாசுவ னம்புயத் தவன்றொடர்ந் தறியாச்
சோதி நாயக தீயனேற் கெளிதினிற் றேறன்றி
லேத மென்னிடத் திருக்குமோ வேண்டல்வே றென்னை
யோது கோதமன் சாபமென் பாலுள தொழிப்பாய். (௩௦)

என்னக் கூறிய விந்திரன் றனையிறை றேநாக்கி
யுன்னி டத்துள சாபம தொழித்திடற் குரியாள்
கன்னி யென்னுமோர் கெளரிதென் கடற்கரைக் குமரி
தன்னில் வாழ்கின்றா ளத்தலத் தேகெனச் சாற்றி. (௩௧)

அத்த லத்தினிற் கன்னியாம் பரையவ னுறையு
ளுத்த ரத்தினி லரியநற் றீர்த்த மொன் றுளதச்
சுத்த நீரினிற் றினந்தினம் படிந்தருட் டிய
சத்தி யையருச் சனைசெய்து தவஞ்செய்யுங் காலை. (௩௨)

பத்தர் சொல்லிய கொடுத்திடும் பராபரைக் கன்னி
யுத்த மியவள் வெளியில்வந் துன்குறை யொழிப்ப
ளத்த கையருள் பெற்றுநீ யத்தல நீங்கி
யித்த லத்தினில் வருதியென் றரனிசைந் தேக. (௩௩)

தாணு நாயக னருளிய் சொற்றலைக் கொண்டு
வானி லாவிய பொன்னகர்க் கரசனும் வானேர்
பேணு நாயகி தன்னருள் பெருகுவான் வேண்டிப்
பூணு மன்பொடு குமரியந் தலத்தினிற் போந்தான். (௩௪)

வேறு.

பேரந்தமால் கரைக் கடற்கட் புனிதமாஞ் சுத்த நீரிற்
றோய்ந்தபின் னருள்சேர் கன்னி துணைப்பதம் வணங்கி யேத்தி
யாய்ந்தநன் மலர்கள் கொண்டங் கருச்சனை புரிந்த பின்னர்
வாய்ந்தமா தவந்தான் செய்வான் மனத்தினி லெண்ணி னுணவு. ()

அந்தரத் திமையேயார் கோன்வந் தருந்தவ முயலுவ் காலை
வந்திடு மிடையூ நின்று மாதவ முற்ற வெண்ணி
யிர்திர காந்த நென்ன வியம்புநன் னுமஞ் சேர்த்தி
யைந்துகைக் களிற்றைப் பூசுத் தன்பொடாண் டிருக்க வைத்தான் ()

ஐயரி போலச் சாபத் தகப்பட லொழித்தற் காக
வையரி யவன்ற னுள்ள மலைக்குமைப் புலன்க ளாய
வையரி கடிந்தே யண்டத் தளவுஞ்சென் றளாவும் வெய்ய
வையரி நாப்பண் வைகி யருந்தவ மியற்றல் செய்தான். (௩௭)

அன்னமே முதல வாய வலிபுணை தடைந்த *சாப
வன்னமே லணுகா வண்ண மருட்கன்னி நீக்கு மென்ன
வன்னமே லயனு நீல வலர்மலர்ப் பூவைப் பூவை
யன்னமே னியனு மாற்ற வருந்தவ மாற்றி னுனல். (௩௮)

மாவனத் துறைந்து சீத மாரியிற் பனிக்கா லத்தின்
மாவனத் திருந்து வேனில் வருங்காவந் தளிர்க ளீன்ற
மாவன செந்தி யைந்தின் மத்திம மிருந்துந் தீயின்
மாவன முறைபூப் போல வாடிமா தவங்கள் செய்தான். (௩௯)

வேறு.

விண்ணில் வேந்தனு மருந்தவம் பற்பல விதமா
வெண்ணுங் காற்பதி னூயிர மாண்டவ னியற்ற
வுண்ண யந்தவ னரியமா தவஞ்செய லுணர்ந்து
நண்ணி னுளவ னிடத்தினிற் கன்னிநா யகிதான். (௪௦)

மண்டு மையெரி நாப்பணின் வதிந்தவா சவனைக்
கண்டு நீயிவண் வருகவென் றழைத்தருட் கன்னி
விண்டு நீயுரை .வேண்டுவ வெனவவன் விரைதோய்
முண்ட கச்சரண் பணிந்துகின் றினையன மொழிவான். (௪௧)

கோத மன்கொடுஞ் சாபமென் பாலுயுவ் குறைதா
ளீத விந்திட வேண்டுமென் றுங்கவ னிற்ப்ப

சாபவன்னம்-சாபஅல் நம்-சாபமாகிய இருள் நம்முடைய எனப்பொருள்
கொள்க.

இந்திரன் றவம்புரிசருக்கச் சுருக்கவசனம். ௪௯

போத முற்றவ ரிதயநந் போதினும் பொய்தீர்
வேத முற்றிலு மிருப்பவள் விருப்பொடு விளம்பும். (௪௨)

வெம்ப கங்களோ ராயிரந் தானுமுன் மெய்யி
லம்ப கங்களா யுனக்குமே காண்குற வமைத்தேன்
பம்ப கம்மறப் பாவநா சத்தினிற் படிந்து
கம்ப கந்திகழ் கடலினீ ராடுதி கடனூல். (௪௩)

ஆய தீர்த்தங்க ளனைத்தையுள் சென்றுநீ யாடிந்
றீய பாவங்கள் யாவையுந் தீர்ந்தொளி திகழத்
தூய னாகுவை பென்றன டொடர்ந்துகொ ளரவின்
வாயி னுண்டுமிழ் மதியினைப் போலொளி வயங்க. (௪௪)

அந்த நல்வர மருளிய கன்னிநா யகியவ்
விந்தி ரன்றொழு தேத்திட வமரரெல் லோருஞ்
சந்த ரத்தரு நறுமலர் தூய்யே துதிப்ப
வெந்தி ரப்பொறி யெயிலுடைக் கோயில்புக் கிருந்தாள். (௪௫)

வேறு.

அமரர்தங் கோனு மந்நா ளருளிய வழிக்கே சென்று
குமரிநந் தீர்த்த முற்றுங் குறித்தவ னுடித் தேவி
கமலமென் மலர்ப்பொற் றுளைக் கருத்தற வணங்கி யேத்தி
விமலநன் மேனி பெற்றுன் விடைகொடு போயி னூல். (௪௬)

இந்திரன் றவம்புரி சருக்கம் ஶுற்றிற்று.

ஆசத்திருவிருத்தம் (௨௫௧)

இந்திரன் றவம்புரிசருக்கச் சுருக்கவசனம்.

குளிர்ந்த நிழலைச்செய்யும் சந்திரவட்டக் குடையையுடைய காத்திய
வீரிய அரசன் தெத்தாத்திரைய முனிவரை ளோக்கிச் சுவாமி! குமரித்தல
வரலாறுகிய அமுதத்தைச் செவியாகிய வாயினாலேயுண்டு தெவிட்டாரின்
றேன். இனித் தேவேந்திரன் குமரித்தலத்தில் வந்திருந்து தவஞ்செய்த
காரணமும் அவன் கௌதம முனிவராற் சாபம்பெற்ற காரணமும் அரு
ளிச்செய்யவேண்டுமென்று வினாவலும் அம்முனிவர் கூறுவார்;—குரியகுலத்
திற்றேன்றி யுலகத்தை யிரகூகிக்கு மரசனே! செவியாகிய முனிவர் முனைவி

யகலிகையாலே தான் இந்திரனுக்குத் தீங்கு நேர்த்ததென்று தொகுத்துக் கூறி வகுத்துச் சொல்வார். மந்தர மலையை மத் தாக நிறுத்தி யிந்திரன் முதலிய தேவர்களைல்லாரும் பாற்சமுத்திரத்தைக் கடையும்போது, அதி னின்றும் அமுதத்துடனே யகலிகை தோன்றினள். அவளுடைய அமரு முதலியவற்றைக்கண்டு இந்திரனும் கௌதமமுனிவரும் காதலித்து அவ னைக் கேட்டனர். பிரமதேவர் அவ்விருவரையு நோக்கிச் சமுத்திரத்தின் மக்தியிலே யாழ்ந்த இடத்திலே நீரிருவருந் தவஞ்செய்திருக்கவேண்டும். யாரொருவர் முந்தியெழுந்து வந்தனரோ அவருக்கு இவளுரியவளாகாள். பித்தி யெழுந்து வந்தவருக்கே யுரியவளாவாளென்று விதித்தனர். அது கேட்டு அவ்விருவரும் நடுக்கடலினுள்ளேபோய்த் தவஞ்செய்திருக்கும் போது இந்திரன் முந்தியெழுந்து வந்து அகலிகையை யிழந்துபோயினன். பின்னர் நெடுங்காலம் கௌதம ரங்கிருக்கும்போது அவர திரண்டு தோளி கலும் இரண்டு மூங்கில்கள் முளைத்து வளர்ந்தன. அவைகளைத் தேவ தர்ச் சன்கண்டு வெட்டி யிரண்டு வில்லாகச் சமைத்துச் சிவபிரானுக்குத் திருமாலுக் குத் தனித்தனி யொவ்வொரு வில்லைக் கொடுத்தனர்.

அம் மூங்கில்களை வெட்டும் அதிர்ச்சியினாலே கௌதம ரெழுந்துவந்து அகலிகையை மணந்து தமதிரும்பிடஞ் சேர்ந்தனர். பின்னர் இந்திரன் அகலிகையின் காமத்தினாலே துன்பமுற்று ஒருநாள் நொரத்திரியிலே காக்கையுருவங்கொண்டு கௌதமமுனிவ ராச்சிரமத்தின் பக்கத்திலே வந்து கரைந்து நின்றான். அக்வேணியைக்கேட்டு முனிவர் விடியற்காலமாயிற் றென்று ஸ்நானஞ் செய்தற்கு வெளியேறிச்சென்றனர். உடனே யிந்திரன் தன்னுருவங்கொண்டு உள்ளே போய் அகலிகையோடு காமநுகர்ச்சி செய்தி ருந்தான். முனிவர் நெடுநோயிருக்கிறதென்று தெரிந்து ஆச்சிரமத்துக்கு வந்து அங்கே நடந்த விஷயங்களைக்கண்டு கோபித்து அகலிகையை நீ கருங்கல்லாவாயெனச் சபித்தனர். அவளச் சாபத்தைப்பெற்று இதற்கு விமோ சன மெப்போதென்று முனிவரை வணங்கிக்கேட்க, முனிவர் மனமிரங்கிச் சீதையை விவாகஞ்செய்ய இராமன் வரும்போது அவன் பாதம் பீட்டவுட னே யகலிகையாவா யென்றருளிச் செய்தனர். இவையெல்லாம் கண்டு ஒளித்தோடு மித்திரனை முனிவர் நோக்கி ஒருயோனிக்கு காசைப்பட்டு வஞ்சித்தமையா லுன்னுடம்பு முழுதுமாயிரம் யோனியாகுகவென்று சபித்த னர். உடனே யிந்திரன் அவ்வாயிரக் யோனிகளையுத் தன் சரீரத்திற்கண்டு வெட்கமுற்றுப்போய் மாணததடாகத்திலே யொரு தாமரைத் தண்டினுள் ளே யொளித்திருந்தான். பின்ன ரிந்திரரணி தன்ருயகளுகிய இந்திர னைக் காணாமல் தன்ருருவாகிய வியாழ பகவானிடத்திலே வந்து சொல்ல அவர் சூட்டவைமெல்லார் தெரிந்து இத்திரனைத் தமது மனத்திலே நினைத்த

இந்திரன் றவம்புரிசுருக்கச் சுருக்கவசனம். ௫௧

லும், இந்திர னெதிரே வந்து வணங்கித் தனக்குச் சாபம்வந்த வரலாற்றைச் சொல்லி நின்றான். குரு அதுகேட்டுத் தேவேந்திரனே! நீ யிர்தக் கெட்டகாரியஞ் செய்யலாமாவென்று கவிலையடைந்து சொல்லுவார். பரதாரத்தைச் சேர்ந்தவன் பெருமைகெட இகழப்பட்டு இம்மை மறுமைப் பயியாய் மிழந்து விடுவன். யம தண்டனைக்கு எகப்பட்டு நரகத்திலு மழுந்துவன. வஞ்சகம், ஊசை, தீமை முதலியவைகளைச் செய்யாமலே நல்லோர் வாழ்வார். பிறன் மனையானே யிசசிக்குந் தீயவர் தருமத்தையழிக்கும் பாதகரினுங் கொடியவராவார். விதவையைச் சேர்ந்தவருக்கு ஆயுள் குறையும். கன்னிப் பெண்களைச் சேர்ந்தவர் மறுமையிலே நரகத்திலுமுந்துவர். மிருகப் புணர்ச்சி செய்தவருக்கு மேன்மை கெட்டுப்போகும். வேசையரைத் தோய்ந்தவருக்குப் பொருள் போய்விடும். பிறன் மனையானைக் கலந்தவருக்கு இந்நான்கு மொருங்கே கைவசமாகும். பொருள், கல்வி, தவம், மனம், அறிவு, சிறுகம், மானம், வலிமை, நல்லினம் இவையனைத்தையும் கெடுத்துவிடுவ காமாக் கினியின் குணத்தையறிந்த நீ யொன்றுத் தெரியாதவன் போலக் கௌதம முனிவர் சாபத்துக்காளாகிடு யிது தீர்வுதெவ்யிதம் அம்முனிவர் சாபத்தை மாற்றுத்தலரிது. ஆயினும் உன்னுடைய தேகத்திலே தோன்றும் யோனிக னெல்லாம் பிறருடைய கண்களுக்குக் கண்களாகக் காணும்படி வரந்தந்தே னென்றருளிச் செய்தனர்.

அதுகேட்டு இந்திரனொருவாறு மகிழ்ச்சியடைந்து திரும்பவும் தனதா சிரியரை வழிபாடுசெய்து முழுவது மிச்சாபநோயொழியு பிடமெதுவென்று வருந்திக்கேட்டான். ஆசாரியர் கருணைகூர்ந்து சொல்லுவார். பூலோகத்திலே ஞானவன சே?த்திரம் (சிவசயிலம்) இருக்கிறது. அங்கே யெழுந்தரு ளியிருக்கும் தானு நாயகரிடத்திலே போவாய் என்று கட்டளையிட்டனர். அக்கட்டளையுடன் குரு வருளாயும்பெற்று அவர் திருவடியைத் தலையிலே தாங்கிசென்று ஞானவனத்தையடைந்து, அங்குள்ள ஞானதீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து நீண்ட சடையினையுடைய தாணுமூர்ந்தியைத் தியானித்து நெஞ்சநெக் குருகியிருந்தான். அவனுடைய அன்புக்கிரங்கித் தாணுநாய கர் பிரசன்னராகி யிந்திரனே! யுனக்குவேண்டிய வரங்கேனென்றருளிச்செய்தனர். இந்திரன் கண்களிகூர்த்தரிசித்துநின்று பிரம விஷ்ணுக்களாலறியப் படாத எம்பெருமானே! யடியேனுக்கு இலேசாக நீர் தரிசனங்கட்டளையிட்டபின்ன ரடியேனிடத்தி லினிக்குற்றமிருக்குமோ? கௌதம முனிவரிட சாபத்தை யொழித்தருளல் வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். தாணுநாய கர் இந்திரனே! நீ தென்சமுத்திரக்கரையிலிருக்கிற குமரித்தலத்திலேபோ யத்தலத்தின் வடபக்கத்திலேயுள்ள தீர்த்தத்திலேஸ்நானஞ்செய்து அங்கிருக்கிற கன்னிநாயகியென்னுந் தெய்வத்தைத்தினந்தோறும் அருச்சினைசெய்து

தவஞ்செய்வாயாகில் அக் கன்னிநாயகி யுன்னுடைய குறையை யொழித்த ருளுவளென்று விடை கொடுத்தனர். அவரது ஆஞ்ஞையைத் தலைமேலே தாங்கிச்சென்று குமரித்தலத்தைச் சேர்ந்து தீர்த்தமாடிக் கன்னிநாயகியைப் பலமலர்களா வருச்சீனைசெய்து தவம்பண்ண முயன்று தவமிடையூறின்றி முடிதற்காக இர்திரகாந்தனென்னும் விநாயகரைப் பதிட்டைசெய்து பூசித்துப் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலே தவம்புரிந்து கொண்டிருந்தனர்.

இங்ஙனம் பதினாயிரம் வருடம் அன்னபானீய முதலிய வொன்றுமருந்தாமல் மாரிக்காலத்திலும் பனிக்காலத்திலும் வேனிர்காலத்திலும் வருந்தித் தவஞ்செய்யு மிந்திரன் பத்தித் தன்மைக்கிரங்கிக் கன்னிநாயகி வெளிவந்து தரிசனந்தந்து தேவேந்திரனே ! யுனக்குவேண்டிய வரங்கேளென்று திருவாய்மலர்ந்தனர். அவ்விரண்டு பாதரவீர்தங்களுையும் பணிந்து இந்திரன் தாயே கௌதமமுனிவர் சாபநீங்கும்படி திருவருள் புரியவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர். ஞானிகளிருதயத்தினும் வேதங்களிலுயிர்ப்பவளாகிய கன்னிநாயகி யிந்திரனே ! உன் தேகத்திலே யிருக்கப்பட்ட குறிகளெல்லாம் உன் கண்களுக்குக் கண்களாகத் தோன்றும்படி வரங்கொடுத்தேன்; இனிச்சென்று பாவநாசத் தீர்த்தத்திலே படிந்துமீண்டு சமுத்திரஸ்நானஞ்செய்வாய் உனக்கு எல்லாப்பாவமும் நீங்கும். பரிசுத்தனாகுவாயென்றருளிச்செய்து தனது ஆலயத்திலே தேவர்கள் புட்பமாரி பொழியச் சென்று வீற்றிருந்தனர். தேவேந்திரன் கன்னிநாயகி கட்டளைப்படி நடந்து அவளை வணங்கிப் பாவத்தைநீங்கிச் சத்தனாகித் தன திருப்பிடத்துக்குச் சென்றான்.

ஒன்பதாவது

அகத்தியேசுரச்சருக்கம்.

எமையினி தாளு மீச னிருந்தவக் கயிலை நீங்கி
 யமையுறும் யோகர் சித்த ரமர்மா முனிவ ரோடு
 மிமையமால் வரைக்க ணெய்தி யிருந்தவக் கன்னி யாய
 வுமையவ டன்னை யன்புற் றுயர்மணஞ் செய்வான் செல்கால். (க)

மாவள மலிந்த வந்த வடதிசை தாழ்ந்து தென்பான்
 மேவிய திசைதா னேமேன் மேலுயர்ந் தெழுதல் கண்டு
 தேவநா யகனுங் கும்பத் தெழுமுனி வனைத்தான் தென்பா
 லாவதிற் செல்வா யென்றா னப்படி சமனாய் நிற்க. (உ)

அருளும் வுரைதான் கேட்ட வகத்திய னடியே னுன்றன்
 ஹிருமணக் கோலங் காண்பான் சிந்தனை யுள்ளே னென்னப்
 பொருவரு மணக்கோ லந்தான் பொதியமால் வரைக்கண் வந்து
 கருதிய வண்ண நீயுங் காண்குறத் தருவ னென்றான், (௩)

அன்னவா சகந்தான் கேட்ட வகத்திய முனியு மீசன்
 றன்னடி வணங்கித் தென்பால் சமம்பெறப் பொதியம் வைகி
 முன்னவன் வரல்கா னாமன் முனிவனு முதல்வி யாய
 கன்னிநா யகிதான் வாழுங் கடிநக ரதன்கண் வந்தான், (௪)

தன்றுணை யில்லாத் தெய்வ சக்கர தீர்த்த மாடிச்
 சென்றருட் குகநா தன்பொற் சேவடி வணங்கிப் பின்ன
 ரன்றுசென் றங்கை யுள்ளே யாழியை யடக்கி யுண்டோன்
 றன்றுதிண் கரைக்கண் வந்து தொடுகட லதனைக் கண்டான், (௫)

கண்டவன் றன்னைக் கண்டு கலங்கியே யலைகொள் வேலை
 தெண்டிரைக் கரத்தான் முத்துஞ் செந்துவர்க் குவையுஞ் சேர்த்தல்
 பண்டெமை யுண்டோ னென்று பயமிக வுடைய தாகித்
 தண்டுறை தன்னில் வைத்தத் தவனடி பணிதல் போலும், (௬)

அக்கடலுள்ள தீர்த்த மனைத்துஞ்சென் றாடித் தூயோன்
 றிக்கடல் கொண்ட வாணன் சிரந்தரை தன்னில் வீழ
 மிக்கடல் செய்த தேவி மெல்லடி வணங்கி யேத்த [ள். (௭)
 மைக்கடல்போலுங் கண்ணுண் மகிழ்ந்தென்கொல் வேண்டுமென்ற

ஒன்றுநீ தருதல் வேண்டு முத்தர திக்குக் கிர்த்தத்
 தென்றிசை சமமாய் நிற்கத் திருவுளத் தமைப்பான் வேண்டு
 மென்றன னதற்கங் குள்ள மியைந்தீட வணங்கி யன்னுன்
 பொன்றிகழ் வெள்ளி வெற்பிற் போயிவண் வருவ லென்ன, (௮)

உரைத்துட னெழுந்து விண்சென் றேறங்கிய சிகர முற்ற
 வரைக்கெலா மகிமை பெற்ற வரையெனுங் கயிலை யின்கட்
 டரைக்குண்மா தவரின் மிக்கோன் றரணியை வளைந்து சுற்றி
 யிரைத்ததீர் வேலை யுண்ட விருந்தவன் வருமவ் வேல்வை, (௯)

ஆரண நெடுமா லாதி யமர்த்தங் கணங்க ளோடு
 நாரதன் முதலா வுள்ள நன்முனிக் கணங்க னுடும்.
 பாரிடக் கணங்க ளோடும் பசாசுவெங் கணங்கள் கீதச்
 சீருறு வீணை வல்லோர் சிறந்தவிஞ் சையர் கணங்கள். (க0)

அனந்தனே முதலா வுள்ள வட்டமா நாக மற்றை
 யினந்தரு திக்கு பால ரெண்மரோ டெழுபா தாக்கண்
 மனந்தரு மன்பின் மிக்க மாநந்தி கணங்க ளோடு
 சினந்தவிர் தவத்துப் பாம்புஞ் செய்தவப் புலியுஞ் சூழ. (க1)

செந்தழன் மீது பொங்கித் திகழும்வெண் பொடிபோற் றேசார்
 சுந்தர மேனி மீது துலங்குவெண் ணீறு தோன்றக்
 கந்தரக் கறையு மின்னக் கண்களோர் மூன்றுங் காட்டிச்
 சந்திர மௌலி யோங்கத் தயங்குடை புலித்தோல் சாத்தி. (க2)

ஆரியயன் மறைக ளாலே யரியவாழ்த் தெடுத்தங் கேத்தப்
 பரிவுட னிமவான் பெற்ற பாவையாந் தேவியோடும்
 விரிகதிர்ப் பீட மீதில் வீற்றிருந் தவனை வந்து
 புரியுமா தவத்தின் மிக்க பொதியமா முனிவன் கண்டான். (க3)

கண்டடி பணிந்து ளோனைக் கையினு லெடுத்தே யன்பு
 கொண்டுள மகிழ்ச்சி கூர்ந்து சூறுநகை யுற்றே யின்பா
 யண்டரு மதிச யிப்ப வாங்கடி லிருப்பு நல்கி
 வண்டமிழ் விரித்தோ யீங்கு வந்ததென் னுரைத்தி யென்றான். (க4)

ஆரியை யென்னுங் கன்னி யருண்முகக் கமலத் துக்கோர்
 சூரிய னென்னத் தோன்றுந் தோன்றலே யெவர்க்குந் தோன்றுச்
 சீரியாய் பத்த ரானோர் சிந்தித்த வெல்லா நல்கும்
 பேசியல் புடையா யான்செய் பிழைபொறுத் தருள்பெம் மானே. (க5)

திருவுள மின்ன தென்று தெரிகிலன் றவஞ்செய் வாளாய்
 மருமலர் மாலே கையில் வைத்துள கனனி யெனனு
 மொருபரா சக்தி தன்னை யுன்றிருக் கண்ணை ளேக்க
 வுளுப்புரிந் தென்னோ டத்தா வாங்கெய்த வேண்டு மென்ன. (க6)

ஆங்கதற் கிசைந்து கூறு மரன்றிருக் கரத்தைத் தன்னை
தாங்குறத் தெற்கு நோக்கித் தமிழ்மல யத்தி னண்ண
வேங்கிய மணக்கோ லந்தா னுவந்தான் காட்டக் கண்டோன்
பாங்குடன் பூசை செய்யப் பணித்திரீ யென்ன நேர்ந்தான். (௧௭)

பூசனை செய்வான் வேண்டிப் புனிதநன் னீரின் மூழ்கி
வாசனை கமழ்போ தாதி யெடுத்துமஞ் சனமுங் கொண்டே
யீசனை நோக்கி யந்த விருந்தவன் மிகுந்த புத்தி
நேசனை வேடும் வந்தா னின்மலன் றன்னைக் காணான். (௧௮)

குறைவிலா நேயம் வைத்த குறுமுனி பத்தி காண்பான்
கறையொளிர் கண்டத் தண்ணல் காண்கிலா வண்ண மப்பான்
மறைவுறமுனிவ னுள்ள மயங்கியுள் மத்தர் போல
நிறையருட் பரனை நேடி நினைந்துநின் றிரங்க லுற்றான். (௧௯)

சங்கரர சம்பு வேநற் றயாபரா சடையின் மீதே
பொங்கரா வேடு திங்கள் புனைந்தபுண் ணியனே மங்கை
பங்கையா பங்க யப்பொற் பதத்தருச் சனைநீ கொள்ளா
தெங்கையா வெங்கை யாமற் றெழுந்தீரு ளிடந்தா.வென்றான்.(௨௦)

பொங்குபல் லண்டம் யாவும் பொருந்திய வுயிரின் கண்ணே
தங்கிய நலனுந் திங்குந் தானநிற் தளிப்போ யானுள்
பங்கய மலர்த்தான் மீதிற் பணிசெயர்க் சனைகொ ளாதேத்
யெங்கையா வெங்கை யானீ யேகிட மறிந்தி லேனே. (௨௧)

செங்குண னெண்க ணுண யிரங்குணன் முதலார் தேவர்
தங்க ணுயக புரத்தார் தங்குண ரழலை மூட்டு
மங்குண வடியேன் செய்யு மருச்சனைக் கன்பு ருதே
யெங்குண மறைந்தா யென்றென் றிரங்குணன் பலவும் பன்னி.(௨௨)

கண்ணிலோ கயிலை வெற்பின் மீதிலோ கன்னி வாழு
மண்ணிலோ வன்பர் தங்கண் மனத்திலோ மறைந்துற் ருய்நீ
யண்ணலே யரசே யின்ப வழுதமே யடிமை யேன்றன்
கண்ணிலே காணும் வண்ணங் கருணைசெய் யென்று நின்றான்.(௨௩)

கன்னியென் றுரைக்குஞ் சீர்மைக் கருணையா டலமுற் றுவென்ன்
 றுன்னியே யவன்றன் பூசைக் குரியன யாவுங் கொண்டு
 பன்னிய தவத்தின் மிக்கான் பரமனை நினைந்து என்பாச்
 சென்னிமேற் குவித்த கையான் றென்கடற் குமரி சேர்ந்தான். ௨௪

சேர்ந்தமா முனிவ னங்குத் தேவிவாழ் தலத்தின் மேல்பாற்
 சார்ந்திடுங் குரோசத் தெல்லை தன்னின்மா தவத்த ரோடும்
 போந்தகத் தியனும் வேதம் புகல்விதி முறைவ ழாம
 லாய்ந்தொரு சிவலிங் கத்தை யதிற்பிர திட்டை செய்து. (௨௫)

நற்றவன் பூசை செய்வா னயந்ததற் குத்த ரத்தோர்
 பொற்றையி னடியிற் றண்டாற் குற்றவே பொருந்த நன்னீர்
 வற்றிடா தெழும்பா தால வாகினி தன்னின் மூழ்கி
 யுற்றமஞ் சனமு மேகொண் டிவப்பொடு மொல்லை யெய்தி. (௨௬)

மருக்கிளர் மஞ்ச னாதி வகுத்தநல் லபிடே கஞ்செய்
 தருக்கிய முதலா வுள்ள வணிதிக முபசா ரங்கள்
 பெருக்கவே யியற்றிப் பூசை பெருந்தவஞ் சிலநாட் செய்தங்
 கிருக்குமா முனிவன் காண விறையவன் வெளிக்கொண் டானால். ()

கண்டவன் காணா முன்னந் கரையறு களிப்பு ளத்தே
 கொண்டனன் குவித லில்லாக் கோசன கப்பூப் போலு
 மண்டர்நா யகன் றுண் மீதி லடிக்கடி வணங்கி நின்ற
 மண்டுபே ருவகை யோடு மா தவன் வழுத்து கின்றான். (௨௭)

ஆக்கிரீ யளித்த ழிக்கு மாவிலா வண்ட மெல்லா
 நீக்கமில் லாதே யெங்கு நிறைந்தரு ணின்ம லாசொல்
 வாக்கொடு மனத்துக் கெட்டா வளர்பெருஞ் சுடரே யுன்ற
 னோக்கருள் பெற்றோர்க் கல்லாற் றோன்றிடா நோன்மை யானே. ()

அலகில்பல் லுயிர்கட் கெல்லா மறிவிக்கு மறிவாய் நிற்கு
 நிலைமையா யன்பர் தங்க ணெஞ்சிரு ணீக்கு கின்ற
 குலமணி விளக்கே யெல்லாப் பொருள் களுந் குறிக்கி னீயென்
 றிஸுமா மறைகள் சொல்லி வென்சொலி யேத்து கேணே. (௩௦)

நேயமோ டிணைய பன்னி நினைத்துள முருகி நின்றங்
கேயுமா தவணை நோக்கி யெனக்குநின் பூசை தன்னு
லாயபே ருவகை பொங்க வாக்கினை மறைந்த வென்னு
னீயுரீ யொரிங் குற்றாய் நினக்குவேண் டுவசொல் கென்றான். (௩௧)

உருத்திரீ னருளிச் செய்தங் குரைத்ததைக் கேட்டு மிக்க
விருப்பொடும் பொதியம் வாழு மெய்த்தவன் விளம்பு கின்றான்
றிருத்தமா யுண்ணக் கண்டு சேவிக்கப் பெற்ற பேற்றிற்
பெருத்திடும் பேறு முண்டோ வேண்டுவ பிறிதொன் றுண்டால்.()

ஈங்கியான் பூசை செய்த விலங்கத்தெப் போது மெந்தாய்
நீங்கிடா திருந்து வந்து நின்றனைப் பூசித் தோர்க்கும்
பாங்குறு தீர்த்த மாடிப் பரிசுடன் றெரிசித் தோர்க்கு
மாங்கவர் வேண்டல் யாவு மருள்செய வேண்டு மென்றான். (௩௩)

அன்னதற் கிசைந்த வந்த வகத்தியே சுரத்தில் வாழு
முன்னவன் ருனுந் தூய முனிவனுந் தவஞ்செய் தேவி
சன்னிதி தன்னில் வந்தார் தவமுனி வரன்ற னன்னாள்
ஓபான்னடி வணங்கப் பெற்றுப் பொதியமால் வரையிற் புக்கான்.()

வந்தவவ் வீச னேய மாதவக் கன்னி யென்னுஞ்
சுந்தரி தவமு மன்னு டிலங்குபே ரழகு நோக்கிச்
சுந்தையின் மகிழ்ச்சி கூர்ந்து செய்தவன் பூசித் தேத்து
மந்தநற் றலத்தி லிங்கத் தன்புட னிருந்தா னம்மா. (௩௫)

இக்கணை மார்க்கண் டேயத் திருப்பதை மார்க் கண்டற்குத்
திக்குநான் முகத்து வேதன் செப்பிய ததனை நேமித்
தக்கவா ரணியத் துள்ள சவுனக ராஜியாய
மிக்கமா தவருக் கன்பா விளம்பினன் குத னென்பான். (௩௬)

அகத்தியேசுரச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் (௨௮௭)

அகத்தியேசுரச்சுருக்கச் சுருக்கவசனம்.

எங்களை யடிமைகொள்ளுஞ் சிவ்பிரான் திருக்கயிலாச மலையை நீங்கிச் சகலதேவர்கள் முனிவராதியோர்குழை உமாதேவியாரை விவாகஞ்செய்தற் காக இமயமலைக்கு எழுந்தருளும்போது வடதிசை தாழ்ந்தது. தென்றிசை மிகவுயர்ந்தது. அவ்விருதிசையுஞ் சமமாகும்பொருட்டுச் சிவபிரான் அகத்தியமுனிவரை நோக்கி நீ பொதியமலைக்குச் செல்லுகவென்று கட்டளையிட்டனர். அம்முனிவர் சுவாமீ! யும்முடைய திருமணக்கோல தரிசனமென்று கிடைக்குமென்று கேட்க, எம்பெருமான் பொதியமலையிலே யாமெழுந்தருளிக் காட்டுவோமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அதுகேட்டு முனிவர் மீண்டு பொதிகையிலே வந்திருந்து திருமணக்கோல தரிசனங் கிடையாமல் குமரித்தலத்தில்வந்து சக்கரதீர்த்தத்திலே மூழ்கிக் குகாண்டேசாரை வணங்கி மீண்டு சமுத்திரக்கரையிலுள்ள தீர்த்தங்கடெல்லாம் படிந்து கன்னிநாயகியை வந்தித்துத் தோத்திரித்தனர். கன்னிநாயகி முனிவரை நோக்கி யுனக்கு ஷேண்டியவரம் என்னென்று வினாவினர். முனிவர் வடபூமிக்குச் சமமாகத் தென்பூமி ஆகவேண்டுமென்று தெரிவித்து அவ்வரத்தைப் பெற்றுக் கயிலாசமலைக்குப் போய்வருவேனென்று விடையும் பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டுப்போய் அரிபிரமேந்திராதிகள்குழு வெள்ளியங்கிரியில் உமாதேவியாருடனெழுந்தருளியிருக்கும் பரமேசுரனைத் தரிசித்து வணங்கித் துதித்தனர். உடனே பரமேசுரன் முனிவரை மிகவுபசரித்து நீ யிங்குவந்த காரணமென்னென்று வினாவினர். முனிவர் சுவாமீ! தென்சமுத்திரக்கரையிலே குமரித்தலத்தில் வாசனைதங்கிய பூமாலையைக் கையிலேதாங்கித் தவஞ்செய்துகொண்டு கன்னியென்னும் பராசத்தியானவ ளிருக்கின்றார். அவளை நீர்கடைக்கணித்துத் திருவருள்புரிய எழுந்தருள்வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்தனர். அதற்கு நம்பெருமான் சம்மதித்து முனிவர்கையைப்பற்றி யெழுந்துவந்து பொதியமலையிலே திருமணக்கோலக்காட்சி தந்தருளினர். அக்காட்சியை முனிவர் தரிசித்து மகிழ்ந்து சுவாமீ! யும்மைப் பூசிக்க ஆஞ்சை தந்தருளவேண்டுமென்று, அதுபெற்றுப் பூசைக்கு வேண்டிய திரவியங்களீட்டி ஸ்நானஞ்செய்து வந்து பார்க்கும்போது சுவாமியைக்காணாமல் மதியங்கிப் பற்பலவிதமாக அவரது திருவருள் மாண்மியத்தைத் துதித்து நின்றனராய்ப் பின்னர் பூஜாதிரவியங்களை யெடுத்துக்கொண்டு குமரித்தலத்துக்கு வந்து கன்னிநாயகி யிருப்பிடத்துக்கு மேல்பக்கங் கூப்பிடுதரத்திலே சிவலிங்கப் பிரதிட்டைசெய்து அவ்விடத்துக்கு வடபக்கத்திலுள்ள சிறுமலையிலே தமது தண்டத்தைக்கொண்டு ஒரு தீர்த்தமுண்டாக்கி, அதிலே ஸ்நானஞ்செய்து திருமஞ்சனமெடுத்துவந்து அவ்லிங்கத்துக்கு அபிடேக முதலியவைசெய்து பூசித்துத் தவஞ்செய்து சிவநாளிருத்தனர்.

அம்முனிவர் பூசையைபுவந்து அவருக்குத் தரிசனங்கொடுக்க உடனே அவ்விவகத்தினின்றும் எம்பிரானெழுந்தருளி வெளிவந்தனர். அதுகண்டு முனிவர் உள்ளங்குளிர மகிழ்ந்து தரிசித்துக் கீழேவிழுந்து நமஸ்காரஞ் செய்து எல்லா வுயிர்களையும் படைத்துக்காத்து அழித்து எங்கு நிறைந்த சோதியே! உம்முடைய திருவருள் பெற்றேருக்கன்றி யேனையோருக்குக் காணப்படாத நின்மலரே! உம்முடைய நிலைமையை யான் என்னென்றறி கது துதிப்பேனென்று மனமுருகி நின்றனர். அம்முனிவரை நோக்கிச் சிவபிரான் கருணை கூர்ந்து உன் பூசையைபுவந்தோம். உனக்கு வேண்டும் வரங்கள் கொடுப்போமென்றருளிச் செய்தனர். முனிவர் திருவருளை வியந்து சுவாமீ! உம்மைசேவிக்கப் பெற்றபேற்றைப் பார்க்கிலும் வேறுபேறு யிருக்கின்றதோ? ஆயினும் அடியேன் பூஜித்த இந்தச்சிவலிங்கத்திலே நீரெப் போது மெழுந்தருளியிருந்து உம்மைப் பூசித்தவருக்கும் பக்கத்திலே யடியேன் செய்த பாதாலவாகினி தீர்த்தத்திலே தீர்த்தமாடினவருக்கும் கேட்ட வரங்களோத் தந்தருளவேண்டுமென்றனர். எம்பிரானவ்வாறே எல்லா வர முங் கொடுத்து அருத்தியேசுரமாகிய அந்தத் தானத்தைவிட்டு முனிவருடன் கன்னிநாயகி தவஞ்செய்யு மிடத்துக்கெழுந்தருளி வருதலும், உடனே முனிவர் விடைபெற்றுப் பொதிய மலைக்குப் போய்ச்சேர்ந்தனர். பின்னர் நம்பெருமான் கன்னிநாயகி தவக்கோலத்தைப் பார்த்து வியந்து மீண்டு அகத்தியேசுரத்திலிங்கத்துள்ளே மறைந்திருந்தனர். இந்தக்கதை மார்க்கண்டேய புராணத்திலுள்ளது. இது மாரீக்கண்டேயருக்குப் பிரமதேவராலே சொல்லப்பட்டது. அது தெரிந்து சூதமுனிவர் நைமிசாரணிய முனிவருக்குச் சொல்லியருளினர்.

பத்தாவது

மூர்த்திவிசேடச்சுருக்கம்.

கன்னியென் றொருபேர் கொண்டு கருணையே வடிவமாகி
மின்னிய மின்போற் சோதி விளங்கொளி மேனி மீதி
ணன்னிறக் கமலம் போல நளிமுகம் நயனஞ் செங்கை
தன்னிரு சரணங் கொண்டாள் சரணமே சரண மம்மா. (க)

சூதமா முனியை நோக்கித் தொன்னெயி வனத்தில் வாழ்வோர்
கோதிலா யருளிச் செய்த குமரியின் விசேடங் கேட்டுக்
காதல்கூர் தின்ப முற்றோங் கன்னிநா யகிவி சேட
நீதிசேர் காதை கேட்பா னிகழ்த்திட வேண்டு மென்றார் (உ)

செப்புமிக் காதை தெத்தாத் திரையன முனிவன் முந்நாண்
மெய்ப்புவி யானுங் காத்த வீரியன் கேட்பச் சொன்ன
தப்பெருங் காதை கேட்ட ராங்கதன் முறைமை சொல்கே
னொப்பிலம் முனியை நோக்கி யுயர்கொடை மன்னன் சொல்வான்.

கருதரும் பெருமை சார்ந்த கன்னிதன் பெருமை யென்ப
தெரிவுற வடிய நேற்குத் தேசிக வருள்செய் யென்ன
மருவுநற் றவத்தோன் சொல்வான் மாயவ னளவின் மாயைச்
சரிதையா ரறிய வல்லா ரறிந்தமை சாற்று கேன்கேள். (ச)

மாயவன் றானே யந்த வடிவுறு கன்னி யாய
நாயகி யவடன் றேற்ற மாதியா நவிலும் பாற்ப
மாயவப் புராண மென்ப ரங்கதி லுள்ள காதை
தூயவ சொல்கே னென்னத் தொன்முனி சொல்வ தானுன். (சு)

எண்ணரு முயிர்க ளென்ப யாவையுங் காப்பா னாய
வண்ணரூன் யாரென் றெண்ணி லரியன்றித் தெய்வ மில்லை
நண்ணுகா ரியரி மித்த நயந்தவன் பலவாச் சொல்லுந்
தண்ணளிச் சத்தி யானுன் சமைந்தவச் சத்தி தானும். (சு)

வரமருள் கன்னி தூக்கை மகிடமர்த் தனிமா தங்கி
பரையபி ராமி நீலி பகவதி திதி ரவுத்திரி
யரிதிருத் தங்கை மாயை யநிதிநா ரணிமா காளி
திரிபுரை யுமையாள் வாணி திருமக ளறம்வ ளர்த்தாள். (சு)

இன்னன முதலா வுள்ள வெண்ணரு நாமம் பெற்று
என்னம்புள் ளரசு வெள்ளே றரிகலை வராக மாத்
மன்னும்வா கனங்க னுள்ளாள் வாய்ந்தபே ரொளிசேர் மெய்யிற்
பொன்னினுன் மணியாற் பூண்ட பொலிவுறு பரண முள்ளாள். (சு)

ஐவகை யங்க மாக வணிபெற மணியாற் பொன்னுன்
மொய்யணி திகழ வேங்கு முடியணி சென்னி யுள்ளாள்
பொய்வகை யசுரர் தம்மைப் பொருந்துபி ருண்பான் வேண்டித்
தெய்வமாப் படைக ளியாவன் சேர்ந்கிடுஞ் செங்கை யுள்ளாள் (சு)

குண்டல் மிங்கு வள்ளைக் கொடியினுண் மருங்குன் மீது [ளாள்
கண்டலங் களிப்பக் காட்டுங் கவின்கொள்பொற் கலைசேர்த் துள்
விண்டல முரகர் வாழும் வியன்றலம் வேலை சூழ
மண்டல மூன்றுங் காப்பான் வந்துதித் தருளு மாயாள். (௮)

ஆயவ ளாரென் றுன்னி லாழிசெங் கையிற் றுங்கு
மாயவ னறத்தை நாட்ட வயிணவி யாக வந்தான்
ஆயமூன் றுகழு நீங்கித் தற்கலி தோற்று மந்நாட்
பாயிருள் போலும் பாவப் பரப்பொழித் திடுவான் வேண்டி. (௮௧)

கங்கைபோய்க் கடலிற் பாயுங் கரையெனுங் கீழ்த்திக் கின்பா
லங்கண்மா மாயன் சத்தி யாயிர முகத்த ளாகி
வெங்கண்வா ளசுர ராதி வெந்தொழிற் பாவத் தீயோர்
தங்களா லுலக மின்ன ருணுறு திருப்ப தானாள். (௮௨)

தீரைசிந்து வளைக ளோடுந் திகழ்ந் துமே லோங்கிப் பொங்கும்
பரசந்த மேல்பா லுள்ள பர்வைமீக் கொள்ளும் வேலை
தரைசிங்க லுறமற் றாய தருமத்தி னிலைகெ டாம
னரசிங்க வடிவ மாகி நண்ணியங் கிருந்தான் மாயோன். (௮௩)

வாகன்ன லூர்தி யாதி வானவர் வணங்கி யேத்துங்
கோகன்ன மென்னுந் தூய குலநகர் தன்னி லின்பா
மாகன்ன லணைய தீஞ்சொன் மலர்மக ளாகுதீ தோனும்
பாகன்ன வின்சொற் பாவை பாகனும் பரிந்து வாழ்வார். (௮௪)

வான்றோடு குடுமி சாலு மயேந்திர வரையின் மீதி
லான்றபே ரறிவின மேலோ னடலுடையனுமன் றன்னைச்
சான்றநல் லறத்தைக் காப்பான் றயரத ராம னென்னத்
தோன்றுமா மாய னாய தூயவன் வைகச் சொன்னான். (௮௫)

தென்கடற் கரைதான் பன்னாட் செய்தவப் பலத்தி னாலே
மென்கட லணைய மேனி விளங்கரி தங்கை யானா
ணன்கடற் கன்னி யென்னு நாமமுந் தரித்துக் கொண்டங்
கின்கட லமுதம் போல விருந்தினள் குமரி யின்கண். (௮௬)

வேறு.

அன்ன தன்மையள் கன்னிரா யகியென வமலன்
சொன்ன வாசகங் கேட்டலு மணிமுடி துளக்கி
யின்னுங் கேட்பவை யுளவென விருந்தவ னடிமேற்
பொன்னின் மாமுடி யுறத்தொழு தரசனும் புகல்வான். (10௭)

அரிய நற்றல மென்னுமிக் குமரியி லைய
விரியும் பைங்கதிர் மின்னொளி மேனிமெய்க் கன்னி
யுரிய தோற்றமு முதித்தவள் சரிதையு முளத்திற்
றெரியும் வண்ணநீ செப்புதி யென்றனன் றிறலோன். (10௮)

அந்த வாசகங் கேட்டலு மடங்கலா ரடங்க
வந்த வாண்டகை வனசநன் மலர்முக நோக்கி
யிந்த மாக்கதை யுனக்குப கதையொடு மினிதா
வுந்த வாவீணை யொழித்தவ னுரைப்பனென் றுரைத்தான். (10௯)

அரசு கேட்டியா லவுணரா லருந்தவத் தோர்க்கும்
விரைசெய் பொன்மலர்க் கற்பக நாட்டுவிண் ணவர்க்குந்
தரையில் வாழ்பவர் தமக்கும்டுவர் துயர்மிகச் சாரத்
திரைகொள் வாரிதி யுடைப்புவி மடைந்தையுந் திகைத்தாள். (௨0)

முடக்க முற்றது மறையவர் நன்னெறி முறைமை
தீடக்கை பெற்றது தீயகர மாதிகள் சிறப்பாய்
நடக்கை யுற்றது பாதகம் யாவையு நடித்தே
யடக்க முற்றது வாய்மையு மிரக்கமு மறிவும். (௨௧)

வலிமை யாயினன் மறநெறிப் பாவமா மறவோன்
மெலிமை யாயின னறநெறி மேவுமெய்க் கடவுள்
பலித மில்லையென் றாயின பயிர்நிலப் பரப்பு
நலியு பெற்றன வானினின் றிழியுநற் றுளிகள். (௨௨)

பொங்கி மாக்கட லெழுந்தெனப் புறமெலாம் புகுத்த
கங்கை மாநதிப் பெருமையுங் கழிந்தன கருணை
மங்கை பாகனார் வளமுறைக் கேயிலும் வனசச்
செங்கணன்றிருக் கோயிலுஞ் சிறப்பில வான. (௨௩)

நீதி மன்னர்தந் நிலைமையு மயங்கின நிறைசேர்
சோதி வாண்முகத் தோகையர் கற்புபோ தொலைந்த
வாதி யாமனு வவரவர் செய்தொழிற் கமைத்த
சாதி யானதின் வரம்புமோ தலைமயக் குற்ற. (௨௪)

ஆகை யீர்புளி மடந்தைதன் றிண்மையு மழிந்து
சோக முற்றனள் பாரமுஞ் சமக்கவாற் றாளாய்
மாக நற்றரு நீழல்வாழ் மகபதி நினைத்தாற்
போகுந் தன்மைய தன்றிதென் றயனிடம் புக்காள். (௨௫)

காத்த ளித்தருள் கடவுட னுந்தியங் கமலம்
பூத்த தாமரைப் பொகுட்டினில் வைகிய புத்தே
ணீத்த மாதவர் விண்ணவர் சித்தர்க ணெருங்கி
வாய்த்த பேரவையிருந்தனன் மற்றவர் சூழ. (௨௬)

நயங்கொ ணுற்றிசை முகங்களு நயனநா லிரண்டும்
புயங்க ளெட்டுநீண் மார்பின்முப் புரிதிகழ் னூலுங்
கயங்கொள் கங்கையை யடக்கிய குண்டுகைக் கரமும்
வயங்க வைகிய மான்மகன் மலர்முக நோக்கி. (௨௭)

பொறுமை யுற்றநற் பூமகள் புகன்றனள் புனிமேற்
சிறுமை யுற்றிடு மவுணர்செய் தீமையாற் றீய
வறுமை யுற்றது பாவமா மவன்சுமை வுலிமைக்
குறுதி காண்கிலா துன்னிடத் தடைந்தன னூரவோய். (௨௮)

என்று பூமக ளியம்பலு மெதிர்முக நோக்கி
மன்ற லங்கம லாசனத் திருக்குமா மறையோ
ஞென்று கேட்டியா லண்ணீ யுறுவலி யவுணர்க்
கொன்றெ னுன்முடிப் பரிதெனக் கூறிவே றியம்பும். (௨௯)

பாழி மாவலி யவுணரைச் செகுத்துயிர் படுப்பா
னாழி யானலா லியாவரான் முடியுமென் றயனும்
வாழி மாதவர் சித்தர்கள் வாணுளோர் மற்றோர்
சூழ வேயெழுந் தேகினன் பாறகடற் சூழல். (௩௦)

வைய மங்கையும் வளர்பசு வடிவமொன் றெடுத்துச்
செய்ய தாமரைச் செழுந்தவி சிருக்குநற் றேவா
மைய னோடெழுந் தேகினை ளவுணராக் கொடிய
வெய்ய பாதகர் செய்திடுந் தீமையை விலக்க.

(௩௧)

பெரிய பாற்கட னுப்பணிற் பிறங்குபொன் னிறத்த
விரியுஞ் செம்மணி மிளிர்படப் பாயலின் மீதி
லரிய பூமக ளங்கையா லடியினை வருடக்
கரிய மாக்கட லெனத்துயில் கடவுளைக் கண்டார்.

(௩௨)

கண்ட மாதவர் சித்தர்கள் யோகிகள் கனகம்
விண்ட மெல்லிதழ்த் தாமரை யோன்முதல் விண்ணோர்
கொண்டல் போன்ற வண்ணனைக் குவலைய முழுது
முண்ட மாயனை யேத்தினின் றினையன வுரைப்பார்.

(௩௩)

வேறு.

உண்டென வுரைப்பார்க் குண்டா யிலதென்பார்க் கிலதா யுன்றற்
கண்டிடு மன்பர்க் கெல்லாங் காண்குறுங் காட்சி யானே
பண்டைநான் மறையுங் காணுப் பகவனே போற்றி மிக்க
வண்டமியா வைபுமுண் டாக்கி யளித்தரு னையா போற்றி.

(௩௪)

வானவர் குலத்தை முற்றும் வாழ்விக்கும் வாழ்வே போற்றி
தானவர் குலத்தை யெல்லாந் தழைப்பறக் களாவாய் போற்றி
பூனமி லிரணி யாக்க னொண்புவி யொளித்த வந்நா
ளேனமாய்ப் புவியைத் தந்த விறைவனே போற்றி போற்றி.

(௩௫)

தரணியோ டிலக மூன்றுந் தனதெனத் தானே யாண்டு
முரணிமுத் தொழிலுஞ் செய்தோன் முடிவிலா வாயுள் பெற்றோ
னிரணிய நென்பான் றன்னை யெறுந்நா மடங்க லாகி
மரணம தெய்த வன்னுன் மார்பக மிடந்தோய் போற்றி.

(௩௬)

காவலக் கடவு ளாய கண்ணனி யிருப்பக் காத்த
மாவலி யவுணன் றன்பால் னாமன வருவ மாகி
மூவடி யிடந்தா னேற்று மூதண்ட முழுது முன்றன்
சேவடி யிரண்டுந் கொள்ளச் செய்திடு ரெடியோய் போற்றி.

(௩௭)

தாங்குமெந் தீரங்கள் சேர்ந்த தடநெடு மதிள யோத்தி
யாங்கதிற் றேறன்றி வாங்கு மடுதிறல் கில்லொன் றுலே
தீங்குறு சதக்கி ரீவன் செழுங்களை யோடுஞ் செற்றே
யோங்கற சிறுத்தித் காத்த வொருவனை போற்றி போற்றி. (௬௮)

என்றய னோடு விண்ணோர் யாவரு மிரங்கி யேத்த
வென்றசேர் நெடிய மாலு மேவறி துயிலை நீங்கி
யன்றயன் முதலி னோரை யருளொடு மன்பா னோக்கி
யொன்றுநீ ரஞ்சல் யானு றும்வர வுணர்ந்தே னென்றான். (௬௯)

வேறு.

உலகந்தனி லுறுவெந்தய ரொழிவுற்றிட வுடன்பான்
பெலபத்திர ராமன்னொடு பெயர்கிட்டிண னெனவும்
வலமிக்குள் வொருசத்தியின் வடிவங்கொடு வந்து
நிலனுக்குறு தயர்நீக்குவ னீர்போமென வருளி. (௭௦)

தயவொன்றிய மாலும்முறை தலமங்கதி லீணைய
வயனும்புவி மகளுஞ்சில வமரர்முத லெவருந்
துயர்கொண்டுமுன் மனமின்புறு சுகநெஞ்சின ராகிப்
யயமின்றியே தமதின்புறு பதியங்கதி லானார். (௭௧)

இவையிங்கன நிகழ்வுற்றன வினிமேலுள தறைவா
நவையெஞ்சலில் கஞ்சன்னென நவிலும்மொரு பெயரோன்
குவைதங்கிய பலமாயையின் கூடாகிய கொடியோ
னவையின்புறு மறிஞர்க்குறு துயரொன்றிட வருள்வோன். (௭௨)

விதுவென்பவன் முதநன்குல மதில்வந்திடும் கிறலோன்
பொதுவென்றிடு முலகானது தனதென்றிடு புகழோன்
மதுவென்றிடு மவுணன்பெரு வலியிற்பெரு வலியோன்
சுதரங்கவெல் படையெண்ணில தருசேனையி னுரவோன். (௭௩)

கடல்பொங்கியி வுலகுண்டிட வருபோதினுங் கவலா
னடல்விஞ்சிய பதினாயிர மாணப்பல முடையோ
னொடுபின்வர வொருபெண்கொடி யுதித்தாருயர் தவத்தால்
விடமென்பத னொடுபின்வரு தேற்றோமு தென்னு. (௭௪)

திருவென்பவ டனிலும்மெழி றிகழும்வடி வுடைய
 வருவம்பெறு பவனாமமு மொளிர் தேவகி மங்கைப்
 பருவந்திகழ் வுறவந்திடு பனிமென்மொழி யவளை
 வருவெந்திறன் மிகுகஞ்சனும் வசுதேவருக் களித்தான். (௪௫)

வேறு.

கண்ணகன் மண்ணும் விண்ணும் கண்டுளங் களிப்புக் கொள்ள
 வெண்ணருஞ் சிறப்புச் செய்தங் கியல்விதி முறைவழாமற்
 புண்ணியச் சடங்கி யாவும் பொற்புறச் செய்து பின்னர்
 நண்ணிய வறங்கட் கெல்லா நலனுற நல்கி னானால். (௪௬)

இலங்குகே யூர மார மெழில்கொள்குண் டலங்க ளாதி
 கலங்கண்மா மருடம் பொன்னின் கவின்கொள்பட் டாடை தாசர்
 நலங்கெழு நாடி ராச நகரந்தேர் கரிவெம் பாய்மா
 வலங்கெழு வீரர் சேனை மகிழ்ந்துமைத் துனனுக் கீந்தான். (௪௭)

மணம்பெறு வேள்வி முற்றி மகிழ்வொடுஞ் சிலநாள் வைகக்
 குணங்கிளர் நலத்தின் மிக்க குலவசு தேவ ரென்பார்
 கணங்கொள்வெஞ் சேனைக் சாவற் கஞ்சனை யுவந்து நோக்கி
 பணங்குடன் யாமு மெம்மூ ரதனிற்போய் வருது மென்ன. (௪௮)

வடிவுறு மைத்து னன்றன் மனக்குறிப் புணர்ந்து கஞ்ச
 னடிகட முளத்துக்காவ தாகவென் றன்பு கூர்ந்தான்
 றொடியணி தோளி னானஞ் சடர்மணி முடியி னானு
 முடனுறை தமர்கட் கெல்லா மூர்ச்செல வுணர்த்தி னரால். (௪௯)

கடிமணம் புணர்ந்து ளோரைக் கஞ்சனு மகிழ்ச்சி கூர்ந்து
 கொடிநெடுந் தேரி னேற்றிக் குழைக்கின்ற கவரி விச
 விடியென முழக்க முற்றே யிரட்டுபல் லியங்க ளார்ப்பச்
 சடர்முடி யரசர் தோழர் சூழ்வர வெழுந்தா னன்றே. (௫௦)

மானவேற் கஞ்சன் றிண்டேர் வலவனா நடத்தும் போதீற்
 றேனினு மின்சொ னல்லா டேவகி யெட்டாங் கர்ப்த்
 தானவண் சேயாற் கஞ்ச னூயி ரிழப்பா னென்ன
 வாவினின் றேயோ வார்த்தை வந்தீவ னெழுந்த தன்றே. (௫௧)

ஆம்மொழி செவியிற் கேட்ப வழன்மனக் கஞ்ச னென்பான்
பொய்ம்மொழி யன்றி தென்று புந்தியி னுறுதி கொண்டு
செம்மொழி வசுதே வர்க்குந் தேவகி தனக்குங் கெட்ட
வெம்மொழி யவன்றான் செய்யும் வீணையமொன் றெண்ணினால். ()

சிறப்புறு மனத்தி னந்நாட் டேவகிக் கவன்ற னீர்த
குறித்தமா நகரந் தன்னிற் கொணர்ந்துதே ரதனை ஷிட்டங்
கறத்துறை முறைவ மூத வண்ணலோ டமுதன் னுளை
மறத்துறை நெஞ்சக் கஞ்சன் வன்சிறை யிடுதற் குற்றன். (ரு௩)

ஆழிமால் வரையைப் போல வகன்றுவா னளந்து நிற்கு
மேழுமா மதில்கள் சூழ்ந்த வெழுநிலை மாடத் தும்பர்
சூழுமா பரிசு னத்தின் றொட்பினே டிருத்தித் தாளிற்
பாழியந் தனையுஞ் சேர்த்துப் பதனஞ்செய் காவல் செய்தான். ()

வாயில்க டோறு மாற்றல் வாய்த்தகிங் கரர்க ளென்போ
ராயிரம் பேரைக் காவ லாக்கிவைத் ததிற்பு றத்தே
யேயிருஞ் சேனை சூழ விருத்தியே காவ லோர்க்கு
நாயக னொருவன் றன்னை நாட்டிமற் றினைய சொன்னான். (ரு௫)

மாவகி ர்ணைய மைக்கண் மங்கையென் பின்பு வந்த
தேவகி க்ருப்ப முண்டாய்ச் செனித்தசேய் மண்ணின் மீதே
யாவதன் முன்னர் நீவந் தறிவிக்க வேண்டு மென்னக்
காவல னோடு வஞ்சக் கஞ்சனங் குரைத்துப் போனான். (ரு௬)

அரசனங் கஞ்ச னென்னு மடுதிறற் சீய மன்னு
னுரைசெயுஞ் சொன்ம றும லோர்ந்தந்தக் காவ னுதன்
விரைசெய்ப்புங் குழலாள் கர்ப்ப விளைவுண்டாய் மகவைப் பெற்று
டரையினிற் குழவி வீழ்முன் சாற்றினன் கஞ்சன் றன்பால். (ரு௭)

நங்கையைச் சிறைசெய் காவ னுதன்வந் துரைத்த மாற்ற
மகிகவன் கேட்கு முன்ன மடுதற்கு விரைகி னெய்திச்
சிங்கவே ற்ணையான் கஞ்சத் தீமையோன் கொடிய பாவி
மங்கைநன் மகவை மண்மே லடித்துயிர் வாங்கி னால். (ரு௮)

௬௮ கன்னியாகுமரித்தலபுராணம்.

கலங்கலி னெஞ்சக் கஞ்சன் காவலின் றலைவற் கன்பா
கிலங்குபொற் கொத்து மாலை யெடுத்துயர் மார்பி லிட்டி
நலங்கிள ரினிய வார்த்தை நவின் றுள மகிழ வின் னும்
பலன்பெற வளிப்பன் காவல் பதனமென் றருளிப் போனான். (௬௬)

அழகுரன் மகவைக் கஞ்ச னுருபி ருண்ணக் கண்ட
தொழுதகு கற்பி னானந் துணைவனும் பதைத்து மண்மேல்
விழுவர்மே லெழுவ ரேங்கி விம்புறு முயிர்ப்பு மின்றி
யொழுகுகண் ணீரு மின்றி யுபயகித் திரத்தை யொத்தார். (௬௭)

சிறிதுபோ துயிருங் காணுச் சென்றபின் றுணைவர் தேற்ற
வுறுதயர்த் தாயுஞ் சற்றே யுயிர்த்துக்கண் விழித்துப் பார்த்துப்
பெரும்வயிற் றிடித்தி டித்துப் பித்துறு மனத்த ளாகி
மறுவறு மகவை யெண்ணி வாய்திறந் தரற்ற லுற்றான். (௬௮)

ஐயவோ வைய வோவென் றரற்றியே யலர்பூஞ் செய்ய
கையினுன் முகத்தி லெற்றிக் கண்ணினீ ருதிர்ங் கால
மெய்யெலாம் புழுதி யுண்ண விழுந்துருண் டழுதே யையா
பெய்யுமுன் பிதிர்பா லுண்ணு தென்கொலோ பிரிவுற் றாயீ. (௬௯)

கண்ணினுண் மணியே முத்தே கனகமே யுயிரே தேனே
யுண்ணிடா துடறித் திக்க வோங்குமின் னமுதே யுண்ணை
வண்ணினுக் காக்கி யுன்புரன் மேனியைக் கஞ்ச னென்பான்
கண்ணினுக் காக்க வென்றோ பெற்றனன் வருந்தி யையா. (௭௦)

பிறந்தவுன் றனையே யையா பெருங்கொடும் பாவி யேன்மற்
றிறந்திடக் கண்டேன் பெற்றோ ரெய்தின்பம் பெற்றி லேனே
மறந்தரு நெஞ்சக் கஞ்ச வஞ்சனென் மகவைக் கொல்ல
வறந்தருந் தன்மை யீதோ வென்றழு தரற்றி னுளால். (௭௧)

தரயுயிங் கினைய பன்னித் தளர்ந்தழு தேங்கத் தந்தை
பேயது பிடித்து ளோர்போற் பித்துறு முளத்த னுகிச்
சேயினைக் கஞ்ச னென்பான் செய்திடுந் தீமை யெண்ணி
நோயினின் மெலிவோர் போல நடங்கியே யடங்கி னைல். (௭௨)

ஆருகய விருந்து னோரு மவர்படுந் துன்ப நோக்கிப்
பெருகுசெந் தீயின் மீது பெய்ததோர் மெழுகு போல
வுருகிட வுள்ளங் கண்க ளுமிழ்ந்தவெந் நீரி லங்கங்
கருகிட வாடி வாடிக் கவலைகூர்ந் துள்ள நைந்தார்.

(௬௬)

கீழிந்திடீச் சிலநா னிங்ஙன் கவலைகூர்ந் துள்ள மெல்லா
மழிந்தவர் சிறிது தேறி யாவிந்த மனைய கண்கள்
பொழிந்தகண் ணீரு மாறிப் பொறித்தவை போகா வென்றங்
கொழிந்தனர் துன்பந் தங்க ளுள்ளத்தி னறிவு மிக்கால்.

(௬௭)

உறுதுய ரொழிந்து தங்க ளுள்ளத்தி னலைவு தீர்ந்து
சிறிதுநாட் சென்ற பின்னர் தேவகி கருப்ப முண்டாய்ப்
பெறுமக வொன்று பெற்றாள் பெற்றதை முன்பு போல
மறுவுறும் வசைக்கஞ் சாத வஞ்சகக் கஞ்சன் கொன்றான்.

(௬௮)

இம்முறை யாறு சேயை யிரங்கிட வறிதே கொன்றான்
வெம்முறை நடத்துங் கஞ்சன் மெலிந்ததே வகியா மாது
மம்முறை யேழாங் கர்ப்ப மாயின ளதிலேழ் திங்கள்
ழிம்முற வுதரம் பூரித் திலங்குமவ் வேலை தன்னில்.

(௬௯)

திருநெடு மாலுஞ் சூல்கொ டேவகி யேழாங் கர்ப்ப
முருவழி யாமல் வாங்கி யுரோகணி வயிற்றி லாக்கிக்
ருவுறு மேழாந் திங்கட் கருப்பம்போற் காண வந்நாண்
ருனினு னவள்வ யிற்றின் மாயவ னுரை யாலே.

(௭௦)

சூலுறு மேழாந் திங்க டேன்றிடுங் கருப்பம் போல
மாலுமின் புறவே யங்கண் வளர்ந்துவை கினனு லந்தச்
சேலுமஞ் சியவேற் கண்ணு டேவகி வயிற்றைத் தெய்வ
வாலிலை யென்ப துள்ள தாயின தறிய யாரும்.

(௭௧)

ஆவதோர் வயிற்றுந் தோன்றா தாகிய வருண்மா யோனை
முயகை யுலக மென்ப முழுவதும் வயிற்றுள் ளாக்கிக்
காவல்செய் தளிக்கு மாயக் கள்வனை வயிற்றுள் வைத்த
தேவகி பெருமை நாவாற் செய்புதற் கெனிய தாமோ.

(௭௨)

வரியளி முரலும் பைந்தார் வசுதேவர் மணமுன் செய்த
 வுரிமையாண் மறுவில் சுற்பி னுரோகணி யுதர மீதிற்
 பரிவினமுத் திங்கள் செல்லப் பயந்தனண் மகவைப் பாரில்
 விரிகதி ரிரவி போல விளங்கொளி மெய்யிற் றேற்ற. (எந)

உற்பவ மாண சேய்க்கங் குயர்நாம கன்மஞ் செய்து
 நற்பல பத்தி ரப்பே ரிராமனா நாமஞ் சாத்திப்
 பொற்புறு மகவை யங்நன் போற்றியே வளர்ப்ப விப்பா
 லற்புதக் கருப்பந் திங்கள் பத்துந்தே வகிக்கு மாண. (எச)

கொற்றமால் வரைக ளேழுங் குரைகட லேழுங் கீழா
 யுற்றபா தலமோ ரேழு முயர்ந்தமே லுலக மேழு
 மற்றையா ருயிர்க ளியாவும் பெற்றமா மறைவல் லோனைப்
 பெற்றவன் றனையும் பெற்றாள் பெறத்தவப் பேறு பெற்றாள். (எடு)

பெணுமா வணிமா தத்திற் பிற்பக்கத் தெட்டிற் றிங்கள்
 பூணுரோ கணினன் னுளிற் புகல்புத வாரந் தன்னிற்
 காலுநந் றிங்க டோன்றுங் காலத்திற் கரிய பாணு
 வேணுற விரவில் வந்தே யினிதுதித் ததுபோற் றேன்றி. (எசு)

மணிமுடி யிலங்கக் காசின் மகரகுண் டலங்கன் மின்ன
 வணிபல வங்க மெல்லா மழகுசெய் தொளிரக் கையிற்
 றணிவில்பே ரொளிசேரீ சங்கு சக்கரந் தயங்க வாங்கே
 பிணியுறு தனையி னார்தாம் பெற்றசீர் மகவைக் கண்டார் (எசு)

கண்டபோ துள்ள மெல்லாங் களிப்புறு மின்ப மெய்தி
 விண்டநாக் குழற மெய்யும் விதிர்ப்புற விருப்பிற் சொல்வார்
 பண்டைநந் தவத்தின் பேரே பாற்கடற் றுயின்று வைய
 முண்டமா யவனோ தன்மத் துருவமோ வறிகிலே மால். (எஅ)

கருதிடின் மதலை யிங்நன் கண்டதோ கேட்ட தோவென்
 றருளுடைப் பிதாவு மன்சி னன்னையு மதிச யித்துத்
 திருவுறை மகவைக் கஞ்சன் செகுப்பனென் றெண்ணி யேங்கி
 யுருகியே மகிழ்ந்த வுள்ள முறு துய ழுடைய ராக. (எக)

கண்ணொடு முகமுந் கையுந் கால்களுந் கமலம் போல
நண்ணுமக் குழவி பெற்றோர் நளினவாண் முகத்தைநோக்கித்
திண்ணிய நெஞ்சக் கஞ்சன் செசுப்பனென் றெண்ணி நீவி
ரெண்ணுறு துயரம் யாவும் விடுமினென் றியம்ப லுற்ற. (அய)

வேறு.

ஊன்பயில் வேற்க னுரோகணி தன்பால்
யான்பெல பத்திர ராம னெனப்பேர்
தான்புகல் வுற்றிட வாங்கு சனித்தேன்
வான்புகழ் துங்கணும் வந்து பிறந்தேன். (அக)

இரணிய னங்க மிடந்திட வேயான்
முரணொடு சூனின் முகைத்தனன் முந்நாட்
டரணி யொளித்திடு தானவர் கோமான்
மரணம தெய்த வராக மதானேன். (அஉ)

மூவுல குந்தன தாக முயன்று
காவல் புரிந்த கடுந்திறல் வல்லோன்
மாவலி தன்னையும் வன்சிறை யுள்ளே
மேவுற வைத்தனன் விண்ணுல சூய்ய. (அங)

வானவர் தங்கினை வாழ்வுற நாளுந்
தானவர் தங்கினை சாய முடித்தேன்
மானமில் கஞ்சனை வல்லுயி ருண்டா
னானது தானரி தல்ல வெனக்கே. (அச)

அன்புறு நந்த னெனும்பெய ராய
னின்புறு தார வசோதை வயிற்றென்
பின்புறு பெண்ணென வந்து பிறந்தேன்
றுன்புற ருதையிர் சொல்வது கேண்மின். (அரு)

பெற்றிட வின்று பிறந்திடு சேய்ப்போ
லுற்றிட விங்கொ ருருக்கொள்வ னென்னை
மற்றந லாயன் மனைக்கொடு வைத்தே
கொற்றவ மாப வளைக்கொடு வம்மின். (அசு)

வேறு.

நீல நிறஞ்சேர் சேயிங்க னிகழ்த்திப் பால னாய்க்கிடப்பப்
பாலன் மலர்வாண் முகநோக்கிப் பகர்வான் ருதை யென்னுடைய
காலிற் றனையு நெடுவாயில் காப்போர் தனையுங் கடிந்து கள்வர்
போல வரிதிற் போவதெங்ஙன் போமா றையா புகலுதியால். (அ௭)

என்னுங் காலைக் காலைவிட்டங் கிடுவன் றனையுங் கழன்றஹிக
றுன்னு வாயில் காப்போருந் துயிலா விழியுந் துயில்வுற்று
ரன்ன காலை மகவையெடுத் தரிய தாதை யவண கன்று
சென்னன் னெறியா றதிற்செல்லச் செலாதோ ராறு செறுத்தன்றே

செறுத்த வாறங் குடனீங்கிச் செல்லும் படிக்கு வெளிகொடுப்ப
நிறுத்து மகவி னெடுதாதை நேரே நடந்தக் கரைசேர
மறுத்தவ் வாறங் கொன்றாகி வடிவுற் றோட வசுதேவன்
பொறுத்த மகவி னெடுவிரைவிற் போனா னந்தன் மனைவாயில். ()

வாயி லடைப்பு மில்லாது வன்றா டிறந்து கிடப்ப வங்கே
போயில் லதனின் மகவினெடும் புகுந்து தாதை யசோதையெனு
மாயர் குலத்துக் கொருதீப மன்னா டியில வவன்மாயா
டாயி னயலே தன்மகவைக் கிடத்தி மாயா டனையெடுத்தான். (கூ)

மாயை வடிவாம் பெண்மகவை மார்பி லுறத்தா னெடுத்தணைத்தே
யாயன் மனையின் வாயிலும்விட் டப்பா லாறும் வழிகொடுப்பத்
தூய நெறிசேர் வசுதேவன் றார நெறியை விரைவின் வந்து
வாயில் காப்போர் துயிறல் கண்டு வைகு மனைக்குள் வந்தனனூல். ()

வந்தான் கரத்தி லிருக்குமந்த மாயை வடிவாம் பெண்மகவைச்
செந்தா மரையின் பூப்போலுஞ் செங்கை யதிற்றே வகிவாங்கி
நந்தா மணினல் விளக்கனைய நவையின் மகட னெழில்கண்டா
லந்தோ கஞ்ச னிம்மகவை யழித்தற் கெண்ணு னெனமகிழ்ந்தாள்.

செய்ய காலில் வன்றனையைச் செறியப் பூட்டி முன்போல
வைய னிருப்ப வவ்வேலை யடற்பெண் மகவங் கழுதரற்றக்
கையிற் குழவி யழக்கேட்ட காவ னாதன் கடிது சென்று
இவய்ய கஞ்ச னெடுகுழவி பிறந்த செய்தி விளம்பினனூல். (கூஉ)

வ்ளம்பு மளவில் விரைந்தெழுந்து வெகுண்டே சென்று பெண்மகவை, யுளங்கொள் கொடிய கஞ்சனவ நொறுப்பா னதின்றள் பிடித்திடலுந், துளங்கு மனத்துத் தேவகியுஞ் சொல்வா னையா பெண்ணதனாற், களங்க மென்ஞ மென்றுரைத்துக் கவலு முளத்தோ டிரங்கினளால். (௯௪)

மைந்த னெனிலென் பெண்ணெனிலென் வதைப்பே னென்று மறக் னந்த மகவி னடிதூக்கி யடிப்ப வெடுப்ப வடிபிணித்த [கஞ்ச பந்தந் தெறிப்பக் கால்வாங்கிப் பகைவன் கன்மார் பிணிற்பைய லுந்த மூன்றி யோசனைபோய் வீழ்ந்தா னுதிரம் வாயுமிழ். (௯௫)

வரமா யவன்றன் றங்கையென வருமா யவடான் வானிருந்து சிரமாயிரமுஞ் சிரமீதிற் றிகழ்மா முடிக ளாயிரமுங் கரமாயிரமுங் கரமீதிற் கதிர்வெம் படையுங் காட்டினின்றே யுரமா ருரத்தி னுதைபட்ட வொருவ னோடொன் றுரைத்தனளால்

வேறு.

மறையவர் மறைசொன் னீத வழிநிற்போர் மடநல் லாரா றிறையவர் பசுக்கள் பாலர் நீத்தவர் தவஞ்செய் நீதத் துறையவர் தம்மைக் காத்துத் தொல்ஷற மதற்குத் தீய சூறையெயுங் கொடியோர் தம்மைக் கொல்லுதற் காகவந்தார். (௯௬)

அன்னவர் யாவ ரென்னி லடற்பல பத்தி ரப்போர் மன்னிய விராம னோடு மறுவில்சீர்க் கிட்டி ணன்ற னுன்னையுன் னிடத்தே வந்தே யொறுத்துய ருண்பா னிற்க வெண்ணையென் னிடர்செய் தாய்நீ யென்றவண் மறைந்தா போனால் மாயவழ் லாடான் சொன்ன மாற்றம் துளத்தில் வைத்துத் தீயவன் னெறிசேர் கஞ்சன் றேவகி யோடு மன் னையகன் றனையும் விட்டு நன்மொழி சொல்ல வன்றா போயினு ரவர்தாம் வாழும் பொன்னகர் மதுரை தன்னில். (௯௭)

வாண்திற் கஞ்சன் காண மறைந்தவம் மாயை வல்லா ளானவ ளருளான் மேலா மருமறைச் சொருபி யாகித் தானவர் முதலாந் தீயோர் தங்களைக் காய்ந்து தூய ஞானநற் பத்தர்க் கென்று நல்லுருள் புரிவா ளாகி. (௯௮)

ஊசு

கன்னியாகுமரித் தலபுராணம்.

வரதமோ டபயம் வெற்றி வளைநேமி நான்கு நான்கு
கரமிசைத் தரித்தா ளாகிக் கவுத்துவ மணியும் பூண்டு
கிரமிசை மணியும் பொன்னுந் திகழொளி முடியுஞ் சூடி
புரமுட னங்கந் தோறு மொளிர்கல னுடையா ளாகி. (க0க)

பொன்னிறத் தொளிப்பட் டாடை பொலிவுறப் புனைந்தா ளாகி
யின்னுபச் சிலையின் வண்ண மேனிய ளாகி வெற்றி
மன்னிய வலியா ளாகி மங்கள ரூபி யாகித்
தன்னிக ரில்லா ளாகிச் சகலமுந் தானே யாகி. (க0உ)

பூவின்மே லயனா யெல்லாம் பொலிவுறப் படைப்பா ளாகிக்
காவல்செய் யரியா யெங்கும் காத்தினி தளிப்பா ளாகித்
தாவிச்சி ரானே யாகித் தானொழித் திடுவா ளாகி
மூவர்முத் தொழிலுஞ் செய்த முதன்மையு முடைய ளானாள். ()

வேறு.

இப்பெரு மகிமை யுடையளாய் மதுகை யிடவர்க ளிறப்பதற்
கியற்றி, வைப்பெரும் படைக்கை மயிடனைக் காய்ந்து வருகும்ப நி
சும்பரை மாய்த்தே, தப்பின்மூ வுலகு மடக்கியாள் வாணன் றலைய
ரிந் திடச்செயு கிமித்த, மொப்பிலாக் கன்னி நாயகி யவளா யொ
ண்பதிக் குமரியுந் றனளால். (க0ச)

மூர்த்திவிசேடச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம். (௩௬௧)

மூர்த்திவிசேடச்சருக்கச் சுருக்கவசனம்.

கையிசாரணிய வாசிகளாகிய ருஷிகள் சூதமுனிவரை நோக்கிச் சுவாமீ!
குமரித்தலமான்மியங் கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்தனம். இனிக்குன்னிநாயகி
யாகிய மூர்த்திவிசேடமருளிச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்கச், சூதமுனிவர்
கூறுவாராயினர். பூர்வத்திலிந்தக்கதை தெத்தாத்திரைய முனிவரால் காத்
தியவீரிய அரசனுக்குச் சொல்லப்பட்டது. இந்தக்கதை வரலாற்றை யுங்களு
க்குச் சொல்லுகிறேன். விஷ்ணு மூர்த்தியே கன்னிநாயகியாக அவதாரஞ்
செய்தனர். இவ்வாறு பாற்புராணங் கூறுகின்றது. உயிர்களை யிரகித்
ரும் கடவுள் விஷ்ணுவே; அவரையன்றி வேறொருவரும் காக்குங்கடவளில்லை.

காரியார்த்தமாக அவ்விஷ்ணுவே நானாவித சத்திரூபமாயினர். அந்தச் சத்திகண்ணி தூர்க்கை முதலிய பல நாமங்களையும் படைத்தவன், அன்னம் கருடன் முதலிய வாகனமும் பலவித ரத்நாபரணங்களுமுள்ளவன், ஐந்துவிதமாக விளங்கும் பொன்மணியாபரணங்கள் பிரகாசிக்குமுடியினையுடையவன். அசுரரை வேரறுப்பதற்காகத் தெய்வத்தன்மையுடைய ஆயுதங்கள் பலவற்றையுமு் பெற்றவன், திரிலோகங்களையு மிரக்ஷிப்பதற்காகவே வந்து பிறந்தவன், மாயாளென்னுமியற் பெயரையுடையவன், கலியுகத்திலே பாவத்தின் மிகுதியை யொழிக்கும் பொருட்டுக் கங்காநதி வியாபித்துச் சமுத்திரத்திலே செல்லுங் கீழ்த்திசையிலே யாயிரமுகத்தையுடையவளாகி அசுரர்முதலானவர்களால் உலகத்துன்பமுறாதவண்ணமிருந்தான். மேற்றிசைச் சமுத்திரக்கரையிலே யுலகமும்புமாறு தருமத்தினிலமை தவறாதபடி நரசிங்கரூபங்கொண்டு விஷ்ணுமூர்த்தியிருந்தனர். கோகன்னமென்னும் சேஷத்திரத்திலே விஷ்ணுவுஞ் சிவபெருமானும் அன்புற்று வாழ்வாராயினர். தருமத்தை யிரக்ஷிக்கும்பொருட்டுத் தசரத ராமனாகிய திருமால் மயேந்திர மலையிலே அறிவாலுயர்ந்த அனுமனை இருக்கும்படி கட்டினாயிட்டனர். தென்சமுத்திரக்கரையிலே முன் சொல்லப்பட்ட மாயாளென்பவன் கன்னியென்னும் பெயரைப் பெற்று வசித்திருந்தான். அவளே கன்னிநாயகி யென்பவளென்று தெத்தாத்திரைய முனிவர் கூறக் காத்தியவீரியவரசன் கேட்டு மகிழ்ந்து வணங்கிக் குமரிநதியின் பக்கம் கன்னிநாயகி தேன்றியதும் அவள் சரித்திரமும் தெரியும்படி யருளிச்செய்யவேண்டுமென்று கேட்டான். உடனே முனிவர் சொல்லுவார். அரசனே! கேட்பாய் அசுரராலே முனிவர்களுக்குத் தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்குந் துன்பமிகவுண்டாகு அதுகண்டு பூமிதேவி திகைப்படைந்தான்.

அத்துன்பத்தால் பிராமணர் சன்மாரீகங்கள் குறைந்தன. கொடிய சாமக்குரோதாதிகள் திடம்பெற்றன. பாதகங்களெல்லா நடைபெற்று வந்தன. வாய்மை யீரக்கம் அறிவு ஒடுங்கின. பாவமாகிய புருஷன் வலிமையடைந்தான். தருமமாகிய தேவன் மெலிவையடைந்தான். நிலங்களிற் பயிர்வளங்கள் குறைந்தன. மழைத்துளிகள் குறைந்தன. கடல்போலப்பெருகிய கங்காநதிப்பெருக்கும் வறந்தன. சிவாலய விஷ்ணுவாலயங்களிற் பூசைவளங்குறைந்தன. அரசனீதி தடுமாறின, பெண்கள் கற்புங் கெட்டன. வருணச்சிரம தருமங்களுங்கெட்டன. ஆதவினாற் பூமிதேவி தன் வலிமை குன்றிச்சோகமுற்று இவ்வருத்தம் இந்நிரனிடத்திற் புருந்தாற் யோகாதென்று நினைத்துப் பிரமதேவனிடஞ் சென்று வணங்கித் தன்னுடைய துயரமுழுவதுஞ்சொல்லி இத்துயரத்தை நீக்குதற்கு வந்தேனென்று கூறுதலும், பிரமதேவன் கேட்டுப் பூமிதேவிய மிகுந்த பலமுள்ள அசுரரை யென்னுந்

கொன்று உனது துக்கத்தைப் போக்க முடியாது. சங்கு சக்கரதாரியாகிய விஷ்ணுமூர்த்தியினாலேயாகுமென்று சித்தர் தேவர் முதலியோர் குழுவெழுந்து திருப்பார் கடலின்பக்கமே சென்றனர். பூமிதேவியும் ஒரு பசுவடிவமெடுத்துக்கொண்டு பின் தொடர்ந்து சென்றனர். இங்ஙனம் சென்று பாற்சமுத்திரத்தினடுவே ஆதிசேடன் மீது இலக்குமி திருவடிகளை வருட நித்திரை செய்கின்ற திருமால்க்கண்டு வணங்கி அவரது பெரும்பிரதாபங்களை யெடுத்துச்சொல்லிப் பற்பலவிதமாகத்துதித்து நிற்க, அதுகேட்டு அத்திருமால் நித்திரைவிட்டெழுந்து ஒன்றுக்கு நீர் பயப்படவேண்டாம். நீங்கொண்ணிவந்த காரியத்தை யறிந்துகொண்டோம் பூமிதேவியின் துன்பத்தை நீக்கும்பொருட்டுப் பலபத்திரனாகவும் கிருஷ்ணனாகவும் அவதாரஞ்செய்வோம். நீங்க ளவரவ ரிருப்பிடத்துக்குப் போகலாமென்ற ருளிச்செய்தனர். பிரமதேவன் முதலிய வெல்லாத் தேவர்களும் அதுகேட்டுச் சஞ்சலமொழிந்து மசிழ்ச்சியுடையரா யவரவர் தானங்களுக்குச்சென்றனர்.

அதன்மேற் சந்திரகுலத்திற்பிறந்த வஞ்சகனாகிய கஞ்சனென்பவன் உலகத்தையரசாண்டு காத்துச் சதுரங்கசேனையுடையவராய் மதுவெண்ணு மரசனைப்பார்க்கிலு மிருந்தபலமுள்ளவரை யொருபோதும் கவலையில்லாத வராயிருந்தான்; அவனுக்குத் தங்கையாகிய தேவகியென்பவன் இலக்குமியைப்பார்க்கிலு மழகுவாய்ந்தவளாக இருந்தான். பருவகாலமடைந்தவுடனே யவளைச் சருவாபரணங்களு லலங்காரஞ்செய்து கஞ்சன் வசுதேவனுக்கு விவாகஞ் செய்துகொடுத்து நாடுநகரம் ரதகசதுரகபதாதிகளுங் கொடுத்து மகிழ்ச்சியடைந்தான். வசுதேவனுஞ் சிலநாள் தேவகியுடனே காமவின்பத்தை யதுபவித்திருந்து பின்னர் தமதிரும்பிடத்துக்குப் போகவேண்டுமென்று கஞ்சனாகிய மைத்துனனுக்குத் தெரிவித்தான். உடனே கஞ்சனு மதற்கிசைந்து ஓளிகூர்ந்து துசங்கள் கட்டிய தேரிலே தேவிகையையும் வசுதேவனையு மேற்றிவைத்துப் பலவித வாத்தியங்க ளிடிபோலமுழங்க அரசர்கள் முதலிய யாவருஞ்சூழ்ந்துவரத் தேரைநடாத்திக்கொண்டுவந்தான். இங்ஙனம் தேரை நடாத்திக்கொண்டிருக்கிற சாரதியாகிய கஞ்சன் கேட்கும்படி ஆகாயத்தினின்று மொருவாக்குத் தேவகியினது எட்டாவது கருப்பத்தாலே கஞ்சனையிரிழந்து விடுவானென்றெழுந்தது. அவ்வாக்கைக் கஞ்சன் கேட்டு மனங்கொதித்து இது பெரியன்று மெய்யென்று நினைத்துத் தான் சேனமாகக்கொடுத்த நகரத்திலே தேவகியையும் வசுதேவனையும் கொண்டுவந்து எழுநிலைமாமொன்றிலே சிறை யிட்டிக் கால்தளிலே விலங்குபூட்டிவைத்து வாயில்காப்பானராக ஆயிரங் கிங்கரர்களை நியமித்து அவர்களைச் சூழ நால்வகைச்சேனைகளையுரிந்துத் திச்சேனைகாவுலனாக ஒருவனைவைத்துச் செல்லுவான். வாராய் சேனைகாவ

ஸனே டெய்ந்றங்கையாகிய தேவகி கருப்பமுண்டாகிப் பெற்றபிள்ளை மண்ணில் விழுவதற்கு முன்னரே யென்னிடம் வந்து தெரிவிக்கவேண்டுமென்று சொல்லித் தன திருப்பிடத்துக்குச் சென்றனன்.

கஞ்சனிட்டகட்டளையை மறவாமற் சேனை காவலனுங் தேவகிதேவிகருப்பமுண்டாகிப் பெற்றபிள்ளை பூமியில்விழுவதற்குமுன்னே சென்றுகஞ்சனிடம் தெரிவித்தனன். அதுகேட்டுக் கஞ்சனுடனே யெழுந்துவந்து பிள்ளையைத்தறையிலே யடித்துக் கொன்றுவிட்டுச் சேனை காவலனுக்கு வேண்டிய வஸ்திராபரணங்களெல்லாம் வெகுமதியாகக்கொடுத்துக் காவல்பதனமென்று சொல்லிப்போய்விட்டனன். இறந்துபோகும் பிள்ளையின் அழகையோசையைக்கேட்ட தேவகி தன்ரூயகனுடனே பதை பதைத்துப் பூமியிலே விழுந்து விம்முற்று ஏங்கிப் பெருமூச்சுவிட்டுக் கண்ணீர் ஆரூக ஓட அழுது வயிற்றிலறைந்து புலம்பி மனமுருகி றைந்தனள். அருகிருந்த சகிமாரும் பிறருந் தேற்ற ஊழ்வலியை விலக்குவார் யாரென்று ஒருவாறுமனந்தேறி அவ்விருவரு மிருந்தனர். சிலநாட்சென்றபின் யீளவுந் தேவகிகருப்பமுற்று ஒருபிள்ளையைப் பெற்றனள். அதையுமுன்போலவே கஞ்சன்வந்து கொஞ்சமும் பயமில்லாமற் கொன்றுவிட்டனன். இவ்வாறு ஆறுபிள்ளைகளை வஞ்சகனாகிய கஞ்சன்வீணாகக் கொல்லுதலும் தேவகி யேழாவது கருப்பமுற்று ஏழுமாதஞ்செல்ல வயிறு பூரிக்குஞ் சமயத்தில் விஷ்ணு மூர்த்திதெரிந்து அந்தக்கருப்பத்தை யுருவழியாமலெடுத்து வசுதேவன் முதலாவது ஸ்திரீயாகிய உரோகணி வயிற்றிலே வைத்துவிட்டுத் தாம்போய்த் தேவகிவயிற்றிலே மாயமாகச்சென்று கருப்பமாகி யிருந்தார். எல்லாவுலகத்தையுந் தம்வயிற்றுள்ளடக்கு மாயனைத் தனதுவயிற்றிலடக்கிக்கொண்ட தேவகி பெருமையை யாராலே சொல்லமுடியும். உரோகணி மூன்றுமாதஞ்சென்றவுடனே சூரியனைப்போலப் பிரகாசிக்கும் பிள்ளையைப்பெற்றனள். அந்தப் பிள்ளைக்குச் செய்யவேண்டிய கிரியைகளைச்செய்து பலபத்திராமனெனப் பெயரிட்டு வளர்த்துவந்தனர். இப்பால் தேவகியும் புத்துமாதமானவுடனே யாவணிமாதத்தின் அமரபகூத்து அஷ்டமிகுடிய உரோகணி நகூத்திரத்திலே புதவாரத்தன்று உதயாகியில் கருஞ்சூரியன் ரத்நகிரீடமகரகுண்டல முதலிய வாபரணங்களுடன் சங்கு சக்கர தாரியாகத் தோன்றியதுபோலொரு பிள்ளையைப்பெற்றனள்.

இந்த அதிசயமான குழந்தையை விலங்கு பூட்டப்பட்ட வசுதேவனுங் தேவகியுங்கூண்டு கண்களிகூர நாக்குழற உரோமஞ் சிலிர்ப்பு மனமகிழ்ந்து பூருவத்திற்செய்த நமதுதவப்பயனோ திருப்பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்ட திருமாலோ தருமமோ என்று வியந்து ஐயோ இத்தகைய குழந்தையைக் கஞ்சன் கண்டாற் கொலைசெய்துவிடுவானே யென்றெண்ணி யேங்கித்

துன்பத்திலழுந்தினர். அதுகண்ட அந்தக்குழந்தையாகிய விஷ்ணு மூர்த்தி தாய்தந்தையர் முகத்தைநோக்கிக் கஞ்சன் என்னைக்கொன்று விடுவானென்று பயப்படவேண்டாம் துன்பத்தைவிடுங்கள். உரோகணி வயிற்றிலே பவராமனைப்பிறந்தேன் உங்கள் வயிற்றிலு மிப்போது சனித்தேன். முன்னோநாளிலே யிரணியினைக் கொல்லுதற்குத் தூணிலே தோன்றினேன். பூமியைக்கவர்ந்துகொண்டுபோன அரசனைக்கொல்லுதற்கு வராகவ தூரமாளேன். திரிலோகத்தையுங் காத்தரசுசெய்த மாவலியையுஞ் சிறைப்படுத்தி வைத்தேன். தேவர்களெல்லாம்வாழ அசுரர்கிளைகளை யெல்லாம் நாசஞ்செய்தேன். மானமில்லாத இந்தக் கஞ்சனுயிரைக் கொல்லுவது எனக்குப் பெரியதன்று. அன்புபொருந்திய நந்தனென்னும் இடையன் மனைவியாகிய அசோதைவயிற்றிலே எனக்குப்பின்வந்த பெண்ணென்று சொல்ல வந்து பிறந்தேன். இந்த வருவத்தை மறைத்துத் தற்சமயம் பிறந்தபிள்ளை வடிவமாகின்றே நென்னைக்கொண்டுபோய் அசோதையினிடம் வைத்து எந்தங்கையாகிய மாயவளைக்கொண்டுவாருங்களென்று சொல்லிக் குழந்தை வடிவமாகிக் கிடந்தனர். அக்குழந்தை முகத்தை வசுதேவன்பார்த்து என்னுடைய கால்விலங்கும் வாயிலாளர் காவற்றடையும் எவ்வாறு நீங்கித் திருடர் போல நான் போய்வரும் விதமெவ்வாறு சொல்லுவாய் ஐய என்மனர்.

அப்போது தன்னுடைய காலிற்பூட்டி வைத்திருந்த விவங்கு தெறித்துவிட்டது. வாயில்காப்போரது உறங்காத வழிகளும் உறங்கின. அதுகண்டு தன் புத்திரனை யெடுத்துக்கொண்டு வசுதேவன் நந்தனுடைய மனையைத்தேடி வரும் வழியிலே இடையிலே யொரு நதி பெருகிவரக்கண்டு திகைத்துநின்றான். அந்ததியும் இடைவிட்டுப்பிரிந்து வழிகொடுத்த நிற்ப அவ்வழியே விரைந்து சென்று நந்தன் வீட்டுவாயின்கட் புகுதலும், அவ்வாயிலுமிவனைக் கண்டவுடன் பூட்டுவிட்டுத்திறந்து வழிவிட்டது. உடனே உள்ளேபுகுந்து நித்திரை செய்கின்ற அசோதை பக்கத்திலே கிடந்த புத்திரியாகிய மாயவளைக் கையிலேயெடுத்து மார்பீலிணைத்துக்கொண்டு, தன்புத்திரனைக் கிடத்திவிட்டு மிருந்த மனமகிழ்ச்சியுடனே மீண்டு விரைவில்வந்து தானிருக்கும் அரண்மனைக்குள் வாயில்காப்போரறியாமற் போய்த் தனது மனைவிகையிலே புத்திரியைக்கொடுத்தனன், தேவகியும் அப்புத்திரியின முகை வியந்துபார்த்துக் கஞ்சனிந்தப் பிள்ளையைக் கொல்லமாட்டானென்று நினைத்திருந்தனர். வசுதேவன் முன்போலக் காலிலே தளையைப்பூட்டிக்கொண்டிருந்தான். அப்போது குழந்தையாகிய மாயாள் அழுகின்ற குரலைக்கேட்ட சேனை காவலன் அதிசய்ச்சிரத்திற்போய்க் கஞ்சனிடத்திலே குழந்தை பிறந்த செய்தியைச் சொல்லுதலும், கஞ்சன்விரைந்தோடிவந்து குழந்தையைக் கையிலே யெடுத்துக்கொல்லத் துணிந்தவளவில் தேவகிகஞ்சு

சுணை லேக்கி ஐயா இரத்தப்பெண் புத்திரியாலே யுன்க்கென்ன கேடுவரும் கொல்லக்கூடாதென்று தடுத்துங் கேளாமல் பெண்ணென்றாலென் ஆணென்றாலென் என்று குழந்தையைத் தூக்கி யடிக்கும்பொருட்டு எடுத்த போதில் குழந்தை காலையுதறிக் கஞ்சனது மார்பில் மிருதுவாகவுதைத்த லும், வாயினி விரத்தங்கக்கக் கஞ்சன்மூன்றுயோசனை தூரத்திற்போய் விழுந்தனன். மாயவன் நங்கையாகிய மாயவளும் ஆகாயத்திலே நின்று ஆயிரந் தலையும் ஆயிர முடியும் ஆயிரங்கையும் ஆயிரமாயுதங்களுங் காட்டிநின்று கஞ்சனே நோக்கிச் சொல்லுவான் பிராமணர் அவர்சொல்லிய நீ திவழி நிற்பவ ன் பெண்கள் பசுக்கள் பாலர்கள் முனிவர்கள் தவஞ்செய்பவர்கள் இவர்களை க்காத்துப் புண்ணியத்துக்குத் தீங்குசெய்யுங் கொடியவரைக் கொல்லுதற் காகப் பலபத்திரராமர் தசரதராமர் கிருஷ்ணர்பிறந்து உன்னையுங்கொலைசெ ய்தற்காக இருக்க என்னையே நித்துன்பஞ்செய்தாயென்று சொல்லிமறை ந்தனள். அதுகேட்டுக் கஞ்சன் பயந்து வந்து தேவகியுடனே வசுதேவனை யுந் தனையவிழ்த்துவிட்டு உபசரித்துத் தமதுருக்குப்போகும்படி யனுப்பி விட்டனன். அவ்விருவருந் தமது வடமதுரை நகரத்துக்குப்போய்ச் சேர்ந் தனர். கஞ்சனையறியாமல் ஆகாயத்திலே மறைந்த மாயவன் திருவருளாலே வேதசொரூபியாகி அசுரர் முதலிய பகைகளைக் கலைந்து தொண்டர்களுக் குக் கருணைபுரிந்து வரதமுமபயமுஞ் சங்குசக்கரமு நான்குகரங்களிலுந்த ரித்தவளாய்க் கௌத்துவமணியணிந்து முடியிலே ரத்தகீரீடமு மாபரணங் களும் புனைந்து எல்லாவவயவங்களிலும் அததற்குரிய பணிகள்பூண்டு பசி மதிருமேனியும் வெற்றியும் வலிமையு மங்களமு முடையளாய்த்தனக்குத் தானே சகானமாயெல்லாந் தானாய்த் திரிமூர்த்திகள் செய்யுஞ் சிருஷ்டி தி தி சங்காரஞ்செய்பவளாயினள். அதன்மேல் மதுகையிடவர்கள் மயிடன் சு ம்பநிசும்பர் ஆகிய அசுரரை வதைத்து வாணசூனுடைய வலியைத் தொ லைத்துக் கொல்லுதற்காகக் கன்னிநாயகியென்னும் பெயரையுடையவளாய் க் குமரித்தலத்திலே யெழுந்தருளி யிருந்தனள்.

மூர்த்திவிசேடச் சருக்கச்சருக்கவசனம் முற்றிற்று.

பதினொராவது

மதுகையிடவ சங்காரச்சுருக்கம்.

உலகெலாங் கடல்கள் பொங்கியுண்டிடு மூழிக் காலத் திலகுமா மணிசேர் சென்னி யீரைஞ் ஞாறுடைய சேட னலனுறு பாய லாக ஞானநித் திரைகொண் மாயன் டுலரிரு செவீயி னின்று வளர்ந்தும் பியினிற்றோன்றி.

வந்தன நிருவர் திண்மை மாமது கையிட வப்பேர்
தந்திடு மசுர ரோங்குந் தடம்புய வலியி னாலே
யந்தவா னுலகில் யாரு மமர்செய்வா னின்றி மாய
ஊந்தியங் கமலந் தன்னி லுதித்தவ ணிடத்திற் சென்றார். (௨)

கொடியவெங் கோபத் தோடுங் கொலைசெய வந்த வந்தக்
கடியவல் லசுரர் தம்மைக் கண்டுளத் தச்ச மெய்தி
நெடியமா யவளை நோக்கி நினைத்துவாழ்த் திடவன் னேனு
மடிக்கொளுந் துயிலால் வேதன் வழத்துத லறியா னாக. (௩)

அடுத்தெதி ரசுரர் தம்மை யயனுமுங் காரந் தன்றாற்
றடுக்கவும் வந்து வந்து சார்வுற மலரின் மேலோ
னெடுத்தபல் லுயிர்கட் கெல்லா மெய்திடுந் துயில்சோம் பாதி
கொடுத்திடு மாயை தன்னைக் கொண்டதான் மயக்கு மந்த. (௪)

மாயையாஞ் சத்தி தன்னை மறைகளால் வழுந்த வேதன்
றாயவச் சத்தி யன்னோன் றுதிக்கவுண் மகிழ்ச்சி கூர்ந்து
நேயமா நெடுமால் சோதி நிறைமுகங் கண்கண் மூக்கோ
டேயுநல் லிதய மார்பங் கெழில்பெறு வாசு பாதம். (௫)

இவைமுத லாய வங்கத் திருந்துயி லுருவ மான
குறைபுறு மாயாசத்தி கோளுருக் கொண்டு வந்து
கவைபுறு மலரோற் கஞ்சல் கையமைத் தருளும் போழ்தி
லவனெழுந் துணர்ந்த மாயோ னூர்த்தெழு மசுரர்க் கண்டான். (௬)

ஆங்கவ ரோடு தண்டா லடுத்திறல் வாளி னாற்கை
வாங்கிடும் வில்லாற் போர்கள் வலியுறச் செய்தும் வாண
ணீங்கில ராகக் கண்டு நீண்டகைப் போர்கண் மிக்கா
யோங்குமை யாயி ரத் தான் டியுத்த நீங் காது செய்ய. (௭)

கலித்திடு மசுரர் தங்கள் கடுத்திறற் போர்க்காற் றாமல்
வலிக்குடைந் திளைத்த மாயன் மனத்தினாற் பரையை வாழ்த்த
வொலித்திடு மறையுங் காணு வொருபரா சத்தி தோன்றி
மெலித்திடு மசுரர் தம்மை வெல்லுதற் குரைப்பே னென்றார். (௮)

உற்றவோ ருபாயத் தன்றி யோங்கிய வலியின் மிக்க
கொற்றவல் லசுரர் தம்மைக் கொன்றிடற் கரிதென் றன்னாண்

மற்றதற் குபாயந் தோற்ற மனத்தினில் வைப்பே னென்னச்
ஔாற்றவக் கணமு பாயந் தோற்றின மாயன் கண்ணோ. (கௌ)

கரவலி யசுரர் தங்கள் கதிர்முக நோக்கி மாலு
முரனெடு நரகன் கேசி முதலினோ ரவுணர் தம்மி
ஔரமிகு வலிதும் பாற்கண் டெவந்தன னுங்கட் கேற்ற
வரமருள் கின்றே னென்ன மற்றவர் மறுத்துச் சொல்வார். (கௌ)

எங்களில் வலியோர் தம்பால் யாம்வர மேற்ப தல்வாற்
பங்கமில் வலியி லாவுன் பால்வரந் கொள்வ தென்னோ
மங்களில் வலியோம் யாங்கள் வரந்தர வாங்கு கென்ற
ரங்கவ ருரைக்கும் போழ்தி லகமகிழ்ந் தரியுஞ் சொல்லும். (கௌ)

என்கையா னீவிர் சாவுற் றிடும்வரந் தருதி ரென்ன
வன்கையா ரசுரர் சொன்ன வார்த்தைத் பாது சொல்வா
ருன்கையான் மடிவான் வேண்டி லோங்குநீ ரிலவி டத்துன்
றன்கையா லிறப்ப யாமுந் தந்தனம் வரந்தா னென்றார். (கௌ)

வாங்கிடும் வரஞ்சேர் மாயோன் வன்மது கையிட வப்பேர்
தாங்கிடு மவுணர் தம்மைத் தடவலிக் சூத்தாற் பற்றி
யோங்கிய லுரு மேல்வைத் தொளிதிகழ் சக்க ரத்தா
லாங்கவர் சிரங்கள் வீழ வறுத்துயி ருண்டா னம்மா. (கௌ)

வன்றிறன் மாலாற் றிமை வாழ்மது கையிட வப்பே
வென்றிடு மசுரர் மாய வியற்றிடு முபாயத் தாலே
வென்றவள் குமரி யென்னும் வியனகர் தன்னில் வாழுந்
தன்றனக் கிணையில் கன்னித் தயாபரா சத்தி யென்றே. (கௌ)

மாதவ மார்க்கண் டற்கு மலரில்வாழ் மறையோன் சொன்ன
வேதமின் மார்க்கண் டேயத் திருந்தவக் காதை தன்னை
நீதமா தவர்க ளாய நேமிமா வனத்து ளோர்க்குச்
சூத்மா முனிவ னென்னுந் தூயமா தவன்சொன் னானல். (கௌ)

மதுகையிடவ சங்காரச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் (சுபா)

மதுகையிடவ சங்காரச்சுருக்கச் சுருக்கவசனம்.

எல்லாவுலங்களை யு நிசிப்பதற்குச் சமுத்திரங்கள் பொங்கி மேலெழுடாயுதாந்தகாலத்திலே ஆயிரம்பண மகுடங்களை யுடைய ஆதிசேடனாகிய பாயலிலே நித்திரைசெய்கின்ற திருமால் இரண்டுசெவிகளினின்றும் வளர்கின்ற குறும்பியிலேபிறந்த மதுகையிடவனென்னும் இரண்டசுரர் தமதுபுவலியினாலே தம்முடனெ திர்த்து வானுலகத்தில் யுத்தஞ்செய்வா ரொருவருமில்லாமையால் பிரமதேவனோடு யுத்தஞ்செய்தற்குச் சென்றனர். அதுகண்டு பிரமதேவன் பயந்து மகாவிஷ்ணுவை நினைத்துத் து திசெய்யச், சோம்பலாகிய நித்திரையினாலே அவர் அதை யுணராமலிருந்தனர். மதுகையிடவர் பிரமதேவனை நெருங்கி அவன் தடைசெய்வதையுங்கடந்து வந்துநிற்கப், பிரமதேவன் எல்லாவுயிர்கட்குந் துயில் சோம்பலாதியை விளைவிக்கு மாயாசத்தியை வேதங்களாலே துதிக்க அத்துதிக்கு மகிழ்ச்சிகூர்ந்து விஷ்ணுவின் முகங்கள் மூக்கு இருதயம் மார்பு தோள் பாதம் ஆகிய அவயவங்களிலே நித்திரைவடிவாயிருந்த மாயாசத்தி தனது சுயவடிவங்கொண்டுவந்து பிரமதேவனுக்கு அபயாஸ்தங் கொடுத்தருளும்போதில் நித்திரை விட்டெழுந்தவிஷ்ணு மதுகையிடவரைக்கண்டு, தண்டுவாள் வில்லால் யுத்தஞ்செய்தனர். அவ்யுத்தத்தால் அவ்வசுரரி நந்தாரில்லை. பின்னர் கையினாலே யையாயிரம்பருடம் யுத்தஞ்செய்தும் மதுகையிடவருக்குத் தோற்றுவலியிழந்து மனத்தினாலே பாசத்தியைத் தோத்திரஞ்செய்தனர்.

பராசத்தி கருணைகூர்ந்து விஷ்ணுவினுடைய நினைப்பிலேயொரு உபாயத்தைத் தோற்றுவித்தனர். உடனே கைவலியுள்ள மதுகையிடவரை நோக்கி விஷ்ணுசொல்லுவார் முரகாசுரன் நரகாசுரன் கேசி முதலிய அசுரரைப்பார்க்கிலும் நீங்கள் புலமுள்ளவர்களாயிருக்கிறீர்கள் ஆதலினுங்களைச் சந்தோஷித்தேன் உங்களுக்குவேண்டிய வரத்தைக்கேளுங்கள் கொடுக்கின்றேனென்ன, அவ்விருவருங்கேட்டு எங்களைப்பார்க்கினும் வலியவர்களிடத்தில் யாங்கள்வரங்கேட்பதன்றி யெங்களிற் பலங்குறைந்த வுன்னிடம் யாங்கள்கேட்கும் வரமொன்றுமில்லை யாங்கள் கொடுக்கும் வரங்களை நீ வேண்டுமானாற் பெற்றுக்கொள்வாயென்றனர். அதுகேட்டு விஷ்ணு மகிழ்ச்சியுற்று அவரைநோக்கி என்கையினாலே நீங்களிருவரு மிறக்கும்படியானவரங்கொடுங்களென்றுகேட்டக, மதுகையிடவர் இவ்வரமுனக்கு வேண்டுமானால் சலமில்லாத இடத்திலே யுன்கையினாலே நாங்களிறக்கும்படியானவரந்தோமென்றனர். அவ்வரம்பெற்ற விஷ்ணு அவ்வசுரரிருவரையுங்கைகளாற் பிடித்துத் தன்னுடைய தொடைமேலேவைத்துச் சக்கரத்தாலே யவர்கர் தலையையறுத்து வீழ்த்திக்கொன்றனர். வலிமைதங்கிய விஷ்ணுவாலே கொடிய மதுகையிடவர் இறக்க வுபாயந்தோற்றுவித்த பராசத்தியாகிய கன்னிராயகி குமரித்தலத்திலே வீற்றிருந்தருளினனென்று கண்டேய முனிவருக்குப் பிரமதேவருளிச்செய்தனர். மார்க்கண்டேய புராணத்திலிருந்த இக்காதையை நைமிசாரணிய வாசிகளாகிய முனிவருக்குச் சூதமுனிவருளிச்செய்தனர்.

மதுகையிடவ சங்காரச்சுருக்கச் சுருக்கவசனம் முற்றிற்று.

பன்னிரண்டாவது
மகிடாசுரேந்திரயுத்தச்சுருக்கம்.

ஒப்பிலா விக்கதை யுயிரகட் கொண்டதி
வைப்பதா யிருப்பது மார்க்கண் டேயமா
மெய்ப்புரா ணத்தினிற் றேவி மேன்மைகள்
செபிய வதிலுள துமக்குச் செப்புகேன். (க)

சுரிமருப் பெருமையிற் றுலங்கு மாமுக
னெரிபுரை விழியினு னெரியி னுப்பணி
னரியமா தவமிக வாற்ற லாலயன்
பெரிதுறு வரமெலாங் கொடுக்கப் பெற்றவன். (உ)

நீலவொண் கிரியென நிவந்த மெய்யினுன்
ஞாலமெங் கணுந்துயர் நடத்துந் தீமையான்
காலனும் வடவைவெங் கனலுங் காந்நிற
வாலமு மஞ்சறக் கொலைசெ யாண்மையான். (ஈ)

துடைப்பரும் வலத்தினுன் றாய நான்முகன்
படைத்திடு முயிரெலாம் பற்றி வாயிலிட்
டடக்கிடும் வயிற்றினு னடன்மிக் கோர்களுந்
தடுப்பரும் வலியுடைத் தாணை மிக்ஞானன். (ச)

கடலெலாங் கலங்குறக் கலக்கும் வர்கமுன்
மிடலுறு தாளினுன் விறல்வெங் கோளினு
னடலைசெய் மாயைக ணடத்து நாயக
னடல்புனை மயிடனென் றறையு நாமத்தான். (ஊ)

இப்பெருந் திறத்தினு னிபார்க்கு மின்னல்செய்
வைப்பெரும் படைபுடை மயிட னென்பவ
னெப்பருந் தேவர்தம் மூலக மெங்க ஹுஞ்
செப்பருந் துயர்மிகச் செய்ய லாயினுன். (஋)

அன்னது கண்டவிண் ணமரர் யாவரு
யின்னுடை வயிரவாள் வேந்தன் முன்புபோய்
மன்னவ வவுணனு மயிட னம்முடைப்
பொன்னக ரனைத்தையும் புத்தி யாக்கினுன். (ௌ)

என்னலு மிந்திர நெழுந்து சீற்றத்தோ
 டன்னவன் மேற்செல்வா நமரர் தம்மொடும்
 வன்னவெஞ் சிலையொடும் வயங்கொள் வரம்பரிப்
 பொன்னெடுந் தேரொடும் போர்க்கங் கேகினுன்.

(௮)

வானவர்க் கரசனும் வந்து நேருறத்
 தானவர்க் கரசனுஞ் சமரின் மூண்டன
 னானவர் போதளி லமரர் சேணமே
 லீனவக் தானவ ரெதிருந் றூர்களால்.

(௯)

வெம்புறு சக்கரஞ் சூலம் வேலையில்
 பம்பிய தோமரம் பருத்த தண்டு
 மம்பொடு பற்பல வாயு தங்கண்மிக்
 கும்பரு மவுணரு முடன்று தூவினார்.

(௧௦)

சோணைமா மழைமெனச் சொரிந்த பல்படை
 வானவர் விடுத்தனர் வன்மை பூண்டவக்
 தானவ ருட்க்களிற் றைத்தி டந்ததா
 லூனுறை யுடம்பெலா முதிரங் காலவே.

(௧௧)

பையென விருண்டகார் வண்ணத் தானவர்
 கையினுற் றாகிய கதிர்கொள் வெம்படை
 யையர்மேற் படுதலு மருவி வீழ்வபோன்
 மெய்யினின் றிழிந்தது குருதி வெள்ளமே.

(௧௨)

மறந்திக முவுணராம் வஞ்ச ரெஞ்சரு
 மறந்திக முமரரு மமர்செய் காலையிற்
 றுறந்துடன் முழுவதுந் துண்ட கண்டமந
 யிறந்தன ரசரங்க ளெண்ணி லார்கவே.

(௧௩)

நமனை வெரியென நனுகி வெம்பியே
 சமர்செயு மசரர்தந் தண்டம் வாளயில்
 கமருற விடந்துடல் பிளப்பக் காய்தலா
 லமரரு மயங்கிவீழ்ந் தயர்ந்து சாம்பினார்

(௧௪)

ஆயவச் சமர்தனி லமரர் சாய்வுறத்
 தீயவல் லவுணருஞ் செருவிற் றூர்கலால்

வாயுவன் கடவுளு மறவெங் கூற்றணங்
காயழற் கடவுளுங் கணன்று பொங்கினார். (கந)

கூற்றுவன் கொடுந்தொழில் கொண்ட சண்டவெங்
காற்றுமக் கனவொடு கடவுண் ஐவரு
மாற்றரும் படைகொடு வந்து தாக்கலு
மாற்றறேயந் தவுணர்தா மஞ்சி யோடினார். (கக)

அஞ்சியே யோடிய வவுணர் தம்மையும்
விஞ்சியே வெற்றிகொள் விண்ணு லோரையும்
வஞ்சக நெஞ்சடை மயிடன் கண்டுதன்
னெஞ்சமிக் கழன்றவ ணின்று கூறினான். (கஎ)

வலியுடை யசுரரை வலியில் வானவர்
மெலிவுறப் போரினில் வென்று வாரினிப்
பொலிவினா நரியும்வெம் புலியை வெல்லுமாற்
கலிகொலோ வென்றுளங் கணன்று பொங்கினான். (கஅ)

மாயிருந் திசையெலாங் கொடிம றைத்திட
வாயிரம் புரவிபூண் டணைப்ப தாகிய
சேயுயர் தேரினைச் செலுத்தி மூவர்மேற்
போயினன் மயிடனும் பொங்கு சிற்றத்தான். (கக)

அன்னவன் சேறல்கண் டமரர் வேந்தனுந்
துன்னிய வாம்பரித் தேரைத் தூண்டியே
முன்னுறத் தடுத்தனன் முனிந்து நோக்கினான்
றன்னிக ரின்றிய மயிடத் தானவன். (க௦)

தேவர்தம் மரசனைச் செருவில் வென்றபின்
மூவர்தம் முயிரினை முழுது முண்பனென்
றேவிய தேரினை யிமைய வர்க்கெலாங்
கோவின்மேற் றூண்டினன் கொடிய தானவன். (க௧)

அங்கவன் வருதல்கண் டமரர் வேந்தனுந்
துங்கமான் றேரினைத் தூண்டி யெயெதிர்த்
தெங்கடா போலையீ யென்னத் தானவச்
சிங்கவே றனையவன் சிறித் கூறுவான். (க௨)

நீயடா வென்முன நிற்கு மாண்மையான்
 பேயடா தனசொலிப் பிதற்றுந் தன்மைபோல்
 வாயடா தனசொலி யென்முன் வந்தனை
 போயடா பிழைபுயிர் போக்கு முன்னமே.

(௨௩)

கானமாப் புலிக்கரா விடங்க னேந்தநன்
 கானமந் திரியையப் புலிய ருந்தல்போல்
 வானவ ரருள்செயும் வரத்தைக் கொண்டுநீ
 தானவர் தானம தழிக்கச் சார்ந்தனை.

(௨௪)

என்றுவா சவனிழித் தியம்ப விவ்வுரை
 வன்றிறல் வலியர்சொல் வார்த்தை யன்றென
 வென்றிசேர் மயிடனும் வில்லொன் றேந்தியே
 நின்னுநா னெறிந்தன நிலங்கு லுங்கவே.

(௨௫)

நிலங்குலுங் கினமிக நீண்ட மால்வரைக்
 குலங்குலுங் கினவொளிர் கோதி லும்பர்தந்
 தலங்குலுங் கினவதிர் தங்கு நாணெலிக்
 கலங்கல்விண் ணவர்களு மஞ்சி யோடவே.

(௨௬)

மந்தர வரையென வன்மை சேர்விலொன்
 றிந்திர னெடுத்தநா னெறிய வெண்டிசைச்
 சிந்தரங் களுஞ்செவி செவிடு பட்டன
 வந்தவல் லசாரநு மஞ்சி யோடவே.

(௨௭)

படியொடு விண்டலப் பரப்புமேருவு
 நெடியமால் வரைகளு நீறு பட்டுக
 முடிவுறுங் காலம்விண் முழங்கி வீழ்ந்திடு
 மிடியென வதிர்ந்தமா லெறிந்த நாணெலி.

(௨௮)

ஆளியே றனையவல் லசநர் வேந்தனு
 மீளியே றமரர்தம் வேந்து மிக்குயர்
 கோளிகல் வில்லொடு புருவங் கோட்டியே
 லாளிகள் கொயிந்தனர் மழையின் மும்மடி.

(௨௯)

விண்ணையு மறைத்தன வேலை யோடுகுழ்
மண்ணையு மறைத்தன வளைந்த வெண்டிசைக்
கண்ணையு மறைத்தன கணக்க ரெண்ணிடு
மெண்ணையு மறைத்தன விருவர் வாளியே, (௩௦)

செந்திற லவுணன்வில் விடுக்கு மம்பெலா
மிந்திர னறுத்திட விற்று வீழ்ந்ததாற்
சுந்தர வாசவன் னுவு மம்பெலா
மந்தவல் லகரனு மறுத்து வீழ்த்தினான், (௩௧)

வரையெலா நிறைந்தன வளைந்த வாரிதித்
திரையெலா நிறைந்தன திரைகள் சிந்தூரக்
கரையெலா நிறைந்தன கலங்கு மாழ்குழ்
தரையெலா நிறைந்தன தடிந்த வாளியே, (௩௨)

வேறு.

வையம்புகள் மார்பம்புக வடுமேவிய விருவர்
வையங்கொடு பலசாரியை வந்தார்வலி பிந்தார்
வையம்புகும் வானும்புகும் வரையும்புகு முவருள்
வையம்புதின் மீதும்புகும் வயவோர்விடு மிரதம், (௩௩)

அங்கஞ்சிறு பொழுதாயினு மகலார்பொரு மிகலா
ரங்கம்முக முதலொண்கழ லணிதாள்வரையுள்ள
வங்கம்பல வெங்கும்விடு மடுவாளிகள் படலா
லங்கங்குக் வெழுசோரிக ளகல்வாரிதி பொருமால், (௩௪)

சொர்வில்லவ ரிருவோர்களு மடுபோர்பல சொல்லிப்
போர்வில்லொடு பொருபோதடு பொருவில்லவி யவுணன்
வார்வில்லினி லிவனைவெலும் வகைதானரி தென்றே
கூர்வில்லுமிழ் வடிவேலொரு கரமீதனிற் கொண்டான், (௩௫)

செவ்வேலவ னெனவேகறை திகழ்வாசவன் மீதல்
வெவ்வேலனை மயிடாசுரன் வெகுண்டேசெல விடுத்தா
னவ்வேலையை யுணுய்வேலென வழல்சிந்திட வருமத்
தெவ்வேலனை யளனுப்பல தெரிவாளிகொ டறுத்தான், (௩௬)

பின்னுர்மொரு வடிவேலினை யெடுத்தேகனல் பெருகி
மின்னுட்படி மயிடாசுரன் விடுத்தானது தடுத்தான்
பொன்னின்மணி முடிவாசவன் பொருவாளிகள் கோடி
முன்னும்பொழு தினிலேயயின் முன்னங்கடி தேவி. (௩௭)

கோலங்கவை யொருகோடியை விடுத்தேகொலை செயவை,
வேலங்கது துகள்பட்டமை கண்டேமிக வெர்பிக்
காலன்றன துடல்விண்டது கனல்கின்றது கடுவெஞ்
சூலந்தனை விடுத்தான்களை தூவிநதிரன் மீதே. (௩௮)

போர்த்தானவர்க் கரசன்விறல் புஞ்சங்கம தூதி
யார்த்தானது கண்டானட லமராபதி யாள்வோன்
கார்த்தாரைக ளவைபோலவெங் கணைமாரிக லேவித்
தூர்த்தான்பொரு மயிடன்விடு சூலந்துக ளாக. (௩௯)

மண்டாரமு லெரிமுனிலை வைவேறுக ளாதல்
கண்டானடன் மயிடன்னழல் கண்டானுற வேகங்
கொண்டானெதிர் மகவான்பொரு கொடுவெஞ்சிலை முறியத்
தண்டாயுத மதுகொண்டெதிர் சாடிக்கடி தார்த்தான். (௪௦)

வேறு.

முறிந்திடு வெஞ்சிலை மொய்வலி மானு
மெறிந்தொரு தண்ட மெடுத்தெதி ருற்றான்
மறிந்திட வில்வலி மண்டிய தண்டன்
செறிந்திடு திண்கதை யோடெதிர் சென்றான். (௪௧)

தண்டொடு தண்டெதிர் தாக்கினர் தாக்க
மண்டிய வேரசையல் வாணொடு மண்ணு
மெண்டிசை யும்பய மெய்திட வேபா
ரண்டம் வெடித்தது போலநீர் வுற்ற. (௪௨)

மாறு புறிந்தெதிர் வாசவ னும்போ
ரேறிடு தானவ ரேசனு நேர்ந்தே
வேறுவெவ் வேறு விதம்பல வாகக்
கூறுபல் லாயிர சாரியை கொண்டார். (௪௩)

ஊழியி னுற்றதி ரோங்கிடி யேறு
வீழுவ போன்மிடல் வெங்கதை கொண்டு
பாழிவன் மார்பு பதைப்ப விடிப்பார்
போழ்வுற வுச்சிகள் பூண வடிப்பார்.

(சச)

ஒடுவர் போரி லுடைந்தவர் போலச்
சாடுவர் வந்தடு தண்டொடு தட்டிக்
கடுவர் வட்டணை கொள்வர்பின் னுந்தி
பூடுவர் மல்லுறு போரினி லுற்றே.

(சடு)

எய்திடு வார்சிலை பின்னு மெடுத்தே
வெய்தென வேறு விதங்கொடு விற்போர்
செய்தனர் போரிடை கிட்டிலர் சிறி
வைதனர் தங்களில் வண்பகை பூண.

(சஎ)

பூண்டுள பற்பல போர்செய்து விண்ணே
ராண்டொரு நூறு மகன்றபின் மா லு
மீண்டெழு தானவ ரேசனை யெம்மான்
மூண்டிடு போரின முடிப்பரி தாமால்.

(சஎ)

என்றெணி யிந்திர னுள்ள மிடைந்தான்
வன்றிறல் வானவ ருமவலி மாயந்தார்
வென்றிகொ ளுட்படி வெய்யவர் விஞ்சி
நின்றது கண்டன ரோர்நிலை யற்றே.

(சஅ)

இடைந்திடும் வானவர் யாவரு முளீள
முடைந்திடும் வாசவ னோடு மொளித்தார்
தடைந்தவர் போகவத் தானவ ரேச
னடைந்தனன் விண்ணுல காளர சாட்சி.

(சக)

குறைந்திடு மவ்வலி கொண்டுள லானோர்
மறைந்தடர் சோலையு மஞ்சுகள் விஞ்சி
நிறைந்தபல் வெற்பொடு நீளுறு பாரு
முறைந்தவர் மூவவ்வே றுருககொ டிருந்தார்.

(சு0)

மகிடாசுரேந்திர யுத்தச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம். (சருக)

மகிடாசுரேந்திர யுத்தச் சருக்கச்சருக்கவசனம்.

நைமிசாரணிய முனிவர்களை நோக்கிச் சூதருஷிசொல்லுவார் மார்க்கண்டேய புராணத்திலே தேவி மான்மியங் கூறப்பட்டுள்ளது. அநிலே மகிடாசுரனுடனே யிந்திரன் யுத்தஞ்செய்த கதையுண்டு. அதாவது:—சுரித்த கொம்புகளையுடைய எருமை முகம்பெற்ற அசுரனொருவன் அக்கினியை நிகர்த்த கண்களுள்ளவன் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலே தவஞ்செய்து பிரமாவீனிடத்திலே யிருந்த வரம்பெற்றவன் நீல மலைபோலுயர்ந்த சரீரமுடையவன் உலகமெங்குந் துன்பஞ்செய்யும் கொடியவன் யமனும் வடவா முகாக்கினியும் நஞ்சும் அஞ்சும்படி கொலைசெய்பவன் ஒருவராலுங் கெடுத்தற்கரிய பல முள்ளவன் பிரம சிருஷ்டியினுள்ள உயிரை யெல்லாமெடுத்த உண்பவன் நால்வகைச்சேனை யிருந்தவன் சமுத்திரத்தையுங்கலக்குங் கால்களையுடையவன் அநேக மாயஞ்செய்ய வல்லவன் மயிடனென்னும் பெயரையும் பெற்றவன்; இவன் தேவர்களுக்கு மிகவுந்துன்பஞ்செய்யத் தொடங்கினான். அதுகண்டு அத்தேவர்கள் இந்திரனிடத்திலே போய் முறையிட்டனர். உடனே யிந்திரனொழுந்து தேரிலேறி வில்லெடுத்துக்கொண்டு விண்ணவர்கள் சூழந்துவர மயிடாசுரனிடத்திலே யுத்தஞ்செய்யச் சென்றான். அதுகொரிந்து அசுரர்சேனை தேவசேனமே லெதிர்த்துச் செல்லுதலும், சக்கரம் சூலம் வேல் தோமரம் தண்டு பாணம் முதலிய பல ஆயுதங்களெடுத்து அவுணரும் தேவரும் ஒருவர்மே லொருவர் வீசியெறிந்தனர். இருதிருத்தாருடைய சரீரத்தினின்றும் இரத்தவெள்ளம் பெருகியோடியது. இங்ஙனம் யுத்தஞ்செய்யும் காலே யெண்ணில்லாத அசுரர்கள் தேவர்கள் விடுத்த ஆயுதங்களாலே கண்டங் கண்டமாக நறுக்கப் பட்டார்கள். யமன் முதலியோர்களைப் போல் யுத்தஞ்செய்யும் அசுரர்விடுத்த படைக்கலங்களால் தேவராமுமயங்கி வீழ்ந்து மூர்ச்சை போயினார்கள். இவ்விதமாகிய பேரைக்கண்டு வாயுவும் அக்கினியும் யமனுஞ்சேர்ந்து கோபங்கொண்டு சகித்தற்கரிய ஆயுதங்களை யெடுத்துச் சண்டைசெய்தலும் வலியுழந்து அவுணர்கள் பயந்தோடினர் தேவர்கள் வெற்றியடைந்தனர்.

இவ்விரண்டையும் மகிடாசுரன்கண்டு மனங்கொதித்துச் சொல்லுவான் வலியுடைய அசுரரை வலியில்லாத தேவர்கள் போரில்வென்றனர். இனிமேல் நரியும் புலியை வெல்லும். கலிகாலத்தின்கொடுமையோ? வெனக்கோபித்து ஆயிரங் குதிரைகள்கட்டிய தேரிலேறி யமன்வாயு அக்கினியென்னுமூவர்மேல் யுத்தஞ்செய்யச்சென்றான். அதுகண்ட இந்திரன் ரதத்தைச் செலுத்திவந்து மயிடாசுரனைத் தடுத்தலும், அவன் இந்திரனுயிரைக்கொன்று பின்னர்த மூவரையுங் கொல்லவேனென்று ஓடுருங்கிவந்து சேறித் தூஷணவார்த்தைகள் பலவற்றைச்சொன்னான். இந்திரன்கேட்டு அடேமயிடாசுரனே, புலிக்கு விடந்தீர்த்த வயித்தியனை யந்தப்புலியுண்ணுதல்போலத்தேவர்கள் கொடுக்க வரங்களைக்கொண்டு தேவர்களையழிக்கத் தொடங்கினையென்று இழிவு படுத்தலும், அசுரன் இத்தவார்த்தை வீரர்கள் சொல்வத

மகிடாசுரேந்திர யுத்தச் சருக்கச்சருக்க வசனம். ௯௧

ன்றென்று வில்லெடுத்து நாணைசெய்தனன், அவ்வோசையாலண்டங்க
 ளெல்லாங் கலங்கின. தேவர்கள் பயந்தோடினர். அதன்மேல் இந்திரன் மந
 கரமலைபோன்ற வில்லொன் றெடுத்து நாணை யெழுப்புதலும், திக்கியா
 னைகள் செவியடைத்தன. அசுரர்க ளஞ்சிப்பாடினர். இவ்வீதமாக இருவ
 ரும் வில்லைவளைத்து விண்ணு மண்ணு நிசைகொடுந் என் னுமறையும்படி
 பாணவருஷங்களைப் பொழிந்தனர். ஒருவர்பாணத்தை யொருவர் அறுத்து
 மலை கடலை கடற்கரை பூமி முதலிய இடங்களுள்லாம நிறையும்படி தள்ளி
 னார்கள். அன்றியும் இருவர் மார்பிலும் வடிப்பும்படி பாணங்கள் புக இட
 சாரி வலசாரியாகச் சுற்றினர். இருவர் இரத்தமும் மண்ணினும் விண்ணினு
 மலையினும் கடலினும் புகுந்துவரும். இருவருடைய எல்லா அவயவங்களிலு
 ம் பாணங்களழுந்தலா லவ்விடங்களினின் றெழுமும் இரத்தஞ் சமுத்திரம்
 போலப்பெருகுட். ஒருவரையொருவா. வெல்லமுடியாம விவ்வாறு யுத்தஞ்
 செய்யும்போது அசுர னிர்திரனை வில்லால் வெல்லமுடியாதென்று வேலு
 யுத்தத்தைக்கையிலே யெடுத்து முருகக்கடவுளைப்போல வந்து இந்திரன்மே
 லே யெறிந்தனன். அவனும் அந்த வேலினைப் பலபாணங்களா லறுத்துத்த
 ள்ளிணன். திரும்பவு மொருவேலை யெடுத்து மகிடாசுர னிர்திரன்மேலே
 யேவிணன். அதையும் இந்திரன் அநேக பாணங்களை விடுத்துப் பொடிப்
 பொடியாக நறுக்கியெறிந்தனன். பின்னர் யமனுடையும் பிளக்கின்ற சூல
 மொன்றையெடுத்து அசுரன்வீசி வெற்றிச்சங்கத்தை முழக்கின்றனன்
 இந்திரன் மேகதாரைகளைப் போலப் பாண வருஷங்களைப்பொழிந்து அந்
 தச்சூலத்தையுந் துகளாக்கி விட்டனன். அசுரன்கண்டு மிக்ககோபங்கொ
 ண்டி ஒருதண்டாயுதத்தை யெடுத்துவந்து இந்திரன்வில் முறியும்படி
 யடித்துக் கர்ச்சித்து நின்றனன்.

முறிந்தவில்லை யெறிந்துவிட்டு இந்திரனும் ஒருதண்டாயுதங்கொண்டு
 வந்தெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்தனன். இருவர் தண்டாயுதங்களு மொன்றே
 டொன்று தாக்குதலாலுண்டாகு மோசையினாலே யெல்லாவண்டங்களு மு
 டைபட்டதுபோலிருந்தன. தண்டினாலே பலபலவீதமாக மார்பு உச்சிமுதலி
 ய வற்றி லொருவரை யொருவர் அடித்துச் சாரிகை சுற்றியோடுவர் மீளவர்
 பின்னும் வில்லெடுத்தும் பகைமை மேலிடும்படி கடுஞ்சண்டை செய்
 இவ்வாறு தேவருடத்தில் நூறுவடம் போர்செய்தும் மகிடாசுரனை யித்
 ன வெல்லமுடியாமல் மனமிடைந்தனன். தேவர்களும் வலியுழந்தனர். பின்
 னர் வெற்றியடைந்துகின்ற அசுரர் சேனையைக்கண்டு தேவர்களெல்லாரு
 ள்ளங் கலங்கியிந்திரனெடும் செடியிலும் சோலையிலு மலையிலும் பூமியிலும்
 வெவ்வேறுருவெடுத்து மறைத்துக்கொண்டார்கள். மகிடாசுரன் உடனே
 வந்து விண்ணுலகத்தைக் கைப்பற்றி யாசுசெய்துகொண்டிருந்தனன்.

மகிடாசுரேந்திர யுத்தச்சருக்கச் சருக்கவசனம் முற்றிற்று.

தேவி மகிடாசுரவணச்சங்கரித்தசருக்கம்.

கிறையொளிக் கனக மேரு நெடுவரை யதனி னோர்பாற்
கறையொளிர் களத்தி னானும் கமலச்செங் கண்ணி னானு
மிறைமைசா லிருவ ருந்தா னினி துவந் திருப்ப வாங்கே
மறைவுறும் வரோரர் கூடி மறையவ னோடுஞ் சென்றார். (க)

சென்றவத் தேவ ரெல்லாஞ் சிந்தைகூர்ந் திறைஞ்சி முன்னர்
கின்றிரு வரையு நோக்கி நேயத்தால் வழத்து கின்றா
ரன்றுமுப் புரத்தைக் காய்ந்து மசுரவேந் தணையந் நாளிற்
கொன்றுமவா னவர்க டங்கள் குலத்தினைக் காத்தல் செய்தீர். (உ)

நிலம்பெருஞ் சுவர்க்க மெங்கு நீடுயர் புரிந்த வந்தச்
சலந்தர னென்னுந் தீய தருவனை முனிந்து காய்ந்தும்
வலன்றிகழ் கனகன் றிண்ண மார்பக மிடந்தும் வரோரர்
குலத்தனை யினிது காத்த கொற்றவர் நீவி ரன்றோ. (ஈ)

நஞ்சமன் றெழுந்தே யெம்மை நலிந்திட வந்த காலை
யஞ்சலென் றருளி நஞ்சை யடக்கியுண் டெம்மைக் காத்தும்
வஞ்சக வவுணர் தம்மின் மாய்வுற டாயஞ் செய்தே
துஞ்சலில் லாதெ மக்குத் தூயவின் னமுத மீந்தும். (சு)

வீரவேல் கொடுத்து மிக்க வெந்திறற் சேயி னாலே
வீரனை முதலா வுள்ள சுடர்முடி யவுணர்ச் செற்றும்
பாரொலாஞ் சுருட்டிப் போபு பாழியந தடந்தோள் வீரத்
தீரனா மவுணற் செற்றுந் தீதின்றி யெம்மைக் காத்தீர். (ஊ)

மாற்றரும் வலியன் றீய மயிடனென் பவன்றா னெங்கள்
போற்றருந் துறக்கம யாவும் புகுந்திடர் செயப்போ யாங்க
ளேற்றெதிர் போரி னூற்றாண் டிடைந்தன மவனை வேறற்
காற்றலங் கின்றி மண்மே லஞ்சியே வாழ்கின் றேமால். (ஊ)

மும்மைமெய்த் தேவர் தம்மின் முதுதாய ரெமக் கிங்குற்றா
லெம்மையே காப்பா னீளி ரிருவரு மன்றி புண்டோ
வெங்குமைசேர் மயிட னூல்பா மெலிவுறு வண்ணங் காப்பா
னும்மையே நோக்கி வந்தே மடைக்கல துமக்கே யென்றார். (எ)

- முன்னமர் மாற்றவ கேட்கு முன்னமே முதன்மை பூண்ட
வன்னவ ரீருவ ருக்கு மைங்கனு மழற்க னுகி
நன்னிறப் புருவங் கோட்ட நவின்றவத் தேவர் தங்கண்
மின்னுடற் சோதி யெல்லாம் வெளிக்கொடு தோன்றிற் றன்றே. (அ)
ஆங்கொளிச் சுடர்கண் மூன்று மறவொளி மழுங்க மேலா
யோங்கொளி யொன்றாய்த் தானே யுதித்தண்ட முகடுமுட்டப்
பாங்குள விண்ணோர் பார்த்துப் பரிந்துதம் மவய வங்க
டாங்கிய சத்தி யெல்லாந் தயங்கொளிச் சத்திக் கீந்தார். (க)
- திருமுகத் தினுக்கல் வீசன் செழுங்குழற் கியமன் மாயோ
னிருகர மதற்கு மோங்கு மிணைத்திரு முலைக்கு மிந்து
மருவுதண் மருங்கு லுக்கு மகபதி வருண னென்பான்
பொருவருந் துடைசந் தோடு புகன்முழந் தாட்கு மீந்தார். (க௦)
- பூமக ளல்கு லுக்குப் பொற்பதங் கருக்கு வேதன்
காமர்வண் கழல்வி ரற்குக் கதிரவன் கைவி ரற்கு
நாமநல் வசக்க ளெட்டு நாசிக்கு நிதிக்கு பேரன்
றாமவெண் பற்கு மிக்க தசப்பிர மாக்க டாமும். (க௧)
- ஆயமுக் கண்ணுக் கங்கி யணிகாது புருவ நெற்றி
யேயநற் காந்தி யென்னு மிவ்வவ யவங்கட் கெல்லாம்
வாயுவேமுகதலா யுள்ள வானவ ரேனோ ரீந்தே
நாயகி வடிவங் கண்டு நயந்ததி சயித்து நின்றார். (க௨)
- ஈசனே முதலா யுள்ள விமையவ ரெவருந் தீங்க
டேசறு படையின் சத்தி திகழ்வயப் படைக ளாக்கி
மாசிலாத் தேவிக் கின்பா வழங்கினார் பாலின் வேலை
யாசிலர் முத்து மாலை யணிந்திடக் கொடுத்த தன்றே. (க௩)
- குருமணி மகுடங் காதுக் குண்டலங் கடகங் கோலத்
திருவுறு பிரைகே யூரஞ் சிலம்புவண் கழுத்துப் பூண்கள்
விரலிடு மாழி மிக்க விளங்கொளி வாடா மாலை
தொரியும்வன் படைகள் யாவும் கொடுத்தனன் றேவ தச்சன். (க௪)
- வரையர சனுந்தான் சிங்க வாகன முவந்தங் கீந்தான்
சுரைநிரை பாத்தி ரங்க ளெங்குசீர்க் குபேர னீந்தா
னரவின்வாய் மணிகேர் மாலை யனந்தனு மணிதற் கீந்தான்
வருணனுஞ் சங்க மொன்று வழங்கினுன் றேவிக் கம்மா. (க௫)

மற்றுள தேவர் தாமும் வழங்கவா பரண மெல்லாம்
பெற்றவத் தேவி யார்ப்பப் பிறங்கிட வெழுந்த வேளை
சுற்றிய கடல்பார் வெற்புத் துலங்கிட வுலகம் யாவு
முற்றுறுங் கால மண்டி முழங்குவல் லீடிகள் போன்ற. (௧௬)

ஆர்த்தவத் தேவி தன்னை யமரர்கண் மறைக ளாலே
தோத்திரம் பண்ணுந் தோறு முலகெலாந் துளங்க வார்த்துப்
போர்த்துமிக் கோதை பொங்கப் பொங்கொலி யவுணர் கேட்டு
வேர்த்தனர் மயிடன் றுணும் வெம்பியி தென்கொ லென்றான். (௧௭)

இவ்வொலி பகைஞ ரானோ ரெதிருறு போருக் காய
வவ்வொலி யன்றி வேறென் றன்றென வசுரர் கோமான்
வெவ்வலி யவுணர் தம்மை வருகென விளம்பா முன்னர்
தெவ்வலி கடந்த வீரர் சேனையோ டெழுந்து போந்தார். (௧௮)

மிக்ருர வசுர ராறா யிரவராம் வீரர் சூழ
வுக்கிர னென்னு நாமத் துயர்படைத தலைவன் வந்தா
னக்கிர மஞ்செய் தீயோ னசிலோம னென்னும் பாவ
வக்கிரன் பத்திலக்க வன்படை யுடன்வந் தானால். (௧௯)

பெறுதிறற் பாற்க ளப்பேர்ப் பெருவலி யவுண னென்பா
னறுபதி னிலக்கச் சேனை யவீணர்கள் சூழ வந்தா
னுறுபெரு மாயை மிக்கோ னுக்கிர தெரிச னப்பேர்த்
தெறுபடை யவுண னெண்ணில் சேனைகள் சூழ வந்தான். (௨௦)

வெஞ்சினக் கூற்ற மன்னான் விலாளென் றுரைக்கும் வீர
னஞ்சிலக் கத்தினாய வடன்விசு மவுண ரோடு
மஞ்செனச் சொரியு மும்மை மதங்கலுழ் கரிகள் பாய்மா
வெஞ்சலில் கொடித்தே ரோடு மிகலணி யாக வந்தான். (௨௧)

புகலரும் வலியின் மிக்க பொருபடைத் தலைவ ரெல்லா
மகலிடஞ் சேனைக் காற்று தென்னுமவ் வளவில் சேனை
யிகல்செயும் போர்க்கோ லங்க ளியாவையும் பூண்டு வந்தார்
சகமொடு விண்ணு மஞ்சத் தானவர்க் கரசன் முன்னர். (௨௨)

வேறு .

மண்டியெழு சேனைகள் வரம்பிலவை சேரக்
கண்டுள மகிழ்துள கதங்கொண்மயி டன்றான்
றண்டலினல் விஞ்சையறி சாரதியை நோக்கித்
திண்டிறலின் மிக்கவொரு தேர்கொணர்தி யென்றான். (௨௩)

என்னுமுனம் வந்ததவ நேற்றத மென்ப
 ஈன்னுபுவி தன்னினும்வல் வன்மையுள தம்மா
 துன்னும்வலி மிக்கதது துங்கநா சிங்க
 மன்னமிட லாளிகளோ ராயிர மனைத்த. (உச)

வண்ணமுறு நீன்கொடிகள் வன்றிசைக ளெட்டு
 மண்ணுமல் தண்டமுக டவ்வளவு மேங்கு
 மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் வாழுகர் நாடு
 மெண்ணுமொரு யாத்தவரபி நேகிவரு மத்தேர். (உடு)

வானுலவு நீன்கொடி வயங்கிரத மீது
 தானவர்கள் கோனுமெழு போதிலெழு தானை
 யானைபல தேருட னடற்பரிகள் வீர
 ஶுனமில் வெவ்வொரு வகைக்குள துரைக்கில். (உசு)

கோடியுறல் கோடியவை கொண்டசத பத்துத்
 தேடிய கணக்கிலுறு சேனைபுடை சூழ
 வாடலுறு வெம்படைக டேரின்மிசை யாக்கி
 யுடுபடை வாத்திய மொலிப்பவரு மேறின். (உ௪)

ஆர்க்கும்வயி ரக்கவச மாகமிசை யாக்கி
 வாரக்குலவு மின்கழல்கள் வன்கழலில் வீக்கித்
 ஶாரக்குலவு தும்பைமலர் தார்முடி யணிந்து
 போர்க்குமயி டன்னதிர்செய் தேவியெதிர் போனான். (உ௫)

ஆப்பொழு திரத்தமழை யவ்விடை சொரிந்த
 வெப்பொழுது வெள்ளிடிகள் வீழ்ந்ததிசை யெங்குந்
 துப்பொழுது செங்கண்மயி டாசுர னிடத்தோ
 ளெப்பொழுது மில்லன துடித்ததவ னெண்ண. (உ௬)

ஆயுமதீ யானைகளு மானபிடி யொத்த
 வேயுமத முற்றபிடி யானையினம் யாவும்
 வாயின்வரு நீர்களும் வறழ்ந்திடவல் வீரர்
 போயினர்க டேவிமிசை பொங்கியமர் செய்ய. (௩௦)

ஆன்றவட ஶனாப்பி லுல கெங்கணு மனுங்க
 றின்றதிர்செய் நின்மலையை நீளவுணர் கண்டே
 துன்றுபடை வீரர்வீரி தும்பைமலர் சூடிச்
 சென்றுவளை வுற்றனர்க டிண்சபர் விளைப்பான். (௩௧)

சூலமடு தண்டுவிடு தோமரம்பேவல் பிண்டி
பாலநெடு வாளொடு பருத்தெழு முலக்கை
வேலயில்கொள் வெய்படைகள் விட்டமர் விளத்தார்
நீலநிற மெய்பினை நிகர்க்குமற நெஞ்சார். (௬௨)

செங்கணழல் கின்றதொரு தேவிவிடு மூச்சிற்
பொங்குகத மோடுவரு பூதகண மெண்ணி
லங்கவை யிலக்கமதி லண்டமதிர் கொள்ளச்
சங்கமவை யூதின தயங்குசில பூதம். (௬௩)

ஆர்ப்பொலி யெடுத்தசில பூதமவை யன்றிப்
போர்ப்பறை யடித்தசில பூதகண மற்றோர்
சூர்ப்படைகள் கொண்டவுணர் சூழ்படையின் முந்து
தார்ப்படைகள் சிந்தவடு தண்டுகொ டடித்த. (௬௪)

வெம்பிமிக வல்லவுணர் விட்டபடை யாவு
மம்பிகைபு மப்படைகள் விட்டுட னறுத்தா
ளும்பரது கண்டுவகை கொண்டவிரை மண்டு
பைம்பொன்மலர் மாரிகள் சொரிந்தனர்கள் பன்னி. (௬௫)

ஏறுமொரு வாகனம தென்னுமரி யேறு
மாறுபுரி வல்லவுணர் சேனையிடை வந்து
சீறுநர சிங்கமென வங்கம்வகிர் செய்தே
யூறிவரு செம்புனல்க ளுண்டுகளி கொண்ட. (௬௬)

கடித்திட மிதிக்கவரி கைகொடுகிர் தைக்க
வடித்திட விழுங்கவவ ரங்கழ்வரு புண்ணிர்
சூடித்திட விறந்துவலி குன்றவுணர் சேனை
படித்தலம் விழுந்தவவை பாதியினு நீட. (௬௭)

அங்கவுணர் விட்டபடை யாவுமட லுற்ற
சிங்கம்ஃ துண்டன வொழிந்ததெறி பட்ட
வெங்கண்விறல் வாள்வுணர் கண்டெம் வெகுண்டு
துங்கமுறு பல்படைக றீவிமிக வார்த்தார். (௬௮)

அப்படையெ லாம்வருமு னப்படை விடுத்த
வெப்பமுறு தேவியு மறுத்ததை விழுத்திக்
குப்பமுறு தானவர் சூழாமழிய மாய்த்தே
யொப்பிலொலி சங்கம்ஃ தூதியுட னூர்த்தார். (௬௯)

வேறு

ஆடின கவந்தமு மலசை யிட்டமுங்
கூடின கழுகொடு பருந்தின் கூட்டமு
மோடின வுதிரவா ரேறங்கி யெங்கணும்
வீடின வவுணர்தஞ் சேனை வெள்ளமே.

(ச௦)

சாவுறு மவுணரைக் கண்டு தாமகிழ்
தேவர்க ளாவலங் கொட்டித் தேவிமேற்
பூவினன் மாரிகள் பொழியக் கண்டுதான்
மேவினன் சிட்சுர நென்னும் வீரனே.

(ச௧)

எடுத்தொரு சிலையநா ணெறிந்து வெஞ்சரங்
தொடுத்தள வில்லன தொடைதொ டைகவாய்
விடுத்தனன் விடவிட விட்ட வம்பெலாந்
தடுத்தன டேவியுஞ் சரங்க டேவியே.

(ச௨)

பின்னருஞ் சிட்சுரன் பெய்யு மாமுசில்
சொன்னமால் வரையின்மேற் சொரிவ போலவே
கொன்னெடும் வாளிகள் குறித்துத் தேவியே
ல்ன்னவ னேவிட வறுத்து வீழ்த்தியே.

(ச௩)

கொற்றவஞ் சிட்சுரன் கொடித்தின் டேவையும
பற்றுபாய் பரியொடு பாகன் சென்னியு
மற்றிட வீழ்த்திப்பின் னவுணன் மெய்யிடலா
முற்றற மூடினன் பொய்த்த வாளியால்.

(ச௪)

வாளிகள் பட்டுடல் வகிர்வு கொள்ளவு
மீளினல் லவுணனும் வெசுண்டு வெவ்வட
லாளியின் கிரத்தினு மமர்செ யம்பிகை
தோளினும் வெட்டவா டுண்டித் திறந்தால்.

(ச௫)

மறுத்தொரு சூலத்தை வாங்கித் தேவிமே
லொறுத்தவன் விடுதலு முற்ற சூலத்தை
யிறுத்திடச் சூலமொன் றேவிச் சிட்சுரன்
வெறுத்தெறி சூலமு மெய்யும் வீழ்த்தினார்.

(ச௬)

அக்கணஞ் சாமர னென்னு மாற்றலான்
கைக்கண்மே வயிலினைக் கனன்றங் கேவினான்
முக்கணி முனிவொடு முனியூங் காரத்தா
லுக்கது சூலம்வே றென்றங் கேவினான்.

(சஎ)

மூவிலை வேல்வரு முன்னந் தூள்படத்
தேவியோர் வானியாற் சிதைத்து வீழ்த்தினு
டாவியே சிங்கமேற் றுக்கச் சாமர
னாணியை யுண்டதவ் வடல்வெஞ் சீயமே.

(சஅ)

உலைவிலா வுக்கிர னுருத்து வந்துவெங்
கொலைவிலா லம்புகள் குறித்தங் கேவிடத்
தொலைவிலா வலியுடைச் சமுல்கட் பூதங்கண்
மலைகளான் மரங்களா லவனை மாய்த்தவால்.

(சக)

வெம்பியே காரனன் வெகுண்டொர் கில்லினு
லம்புகள் சொரிந்துநின் றூர்ப்ப வக்கணம்
பம்புபூ தக்கணம் பாவி சென்னியிற்
செம்புணீர் மூளையுஞ் சிதறக் கொன்றதால்.

(ந௦)

சிலையொடு மம்பொடுஞ் சென்றீர் பாற்கள
னலைவில்வெம் போர்பல வடர்ந்து தாக்கலுங்
குலவரை யணையதோர் சூன்றி னாலவன்
றலையையோர் பாரிடந் தழர்த்துக் கொன்றதால்.

(நக)

போரியல் விலாளனும் பொருவி லுக்கிர
வீரியன் றன்னொடும் வெகுண்டெ முந்திறற்
சூரிய லுக்கிர முகனுஞ் சூழ்ந்தட
லாரியை வளைந்தன ரளவில் சேனையார்.

(ந௨)

சத்திரங் கப்பணந் தண்டு தோமர
மத்திர முசலமற் றுள்ள வாயுதங்
குத்திர வவுணர் தாங் குறித்து விட்டனர்
சித்திர வடிவுடைத் தேவி மேற்செல.

(ந௩)

எறிந்தபல் படையெலா மிற்றுத் துண்டமாய்
முறிந்துக வாளிகண் மொய்ப்ப வேவியே

செறிந்தவல் லவுணருஞ் சின்ன பின்னமாய்
மறிந்திட வதைத்தன டேவி வாளியால். (௫௪)

கன்முகந் துள்ளவன் கடிய நெஞ்சினர்
துன்முகன் றூர்த்தா நெணும்வெஞ் சூர்போர்
வென்முகங் காட்டிடா வீரச் சேனையார்
நன்முகத் தேவியை நணுகிச் சுற்றினார். (௫௫)

இருவர்வெஞ் சேனைகொண் டெதிர்த்து விண்ணுளோர்
வெருவுறப் படைகளை வீசி யார்த்தெழப்
பொருவருந் தேவியும் போர்செய் சேனையி
லொருவரு மின்றியே யொழிய வாக்கினாள். (௫௬)

உடன்வரு சேனைக ளொன்று மின்றியே
யடன்மிகு தேவியங் கறுத்தல் கண்டுள
மிடலுறு மிருவரும் வெம்பி வாளிகள்
சுடரொளித் தேவிதன் றேரளிற் றாவினார். (௫௭)

ஏவிய வம்பெலா மிறுத்து வாளிக
வேய சிலைகளுந் துணித்தவ் வாளியான்
மேவிய விருவர்தஞ் சிரமும் வீழ்த்தீயே
தேவியு மார்த்தன டிசைவெ டிக்கவே. (௫௮)

வல்லவெஞ் சேனைகண் மாயக் கண்டவெங்
கொல்லிய கூற்றன மயிடன் கூறுவான்
வில்லெனுஞ் சாபத்தா லன்று வீரிதன்
சொல்லெனுஞ் சாபத்தாற் றெலைந்த தாமென்றான். (௫௯)

வேறு.

நன்று நன்றென நகைசெய்தே தேவநா யகிதான்
கொன்ற சேனையை மயிடனுங் கண்டுளங் கொதித்துத்
துன்று கோளரி பூட்டிய தேரினைத் தூண்டி
வென்றி வில்லொடு மம்பொடும் வந்தனன் வெகுண்டு. (௬௦)

தேவி மீதினுஞ் சிறி மீதினுஞ் சிற்ற
மேவு வெங்கணப் பூதங்கண் மீதும்வெஞ் சிலைகோத்
தேவும் வாளிக ளாழிமா மழையென வெண்ணத்
தூவி யார்த்தனன் மயிடனுங் கொடியவெந் தொழிலோன். (௬௧)

தீயவானிகள் வருகல்கண் டாங்கவை சிதைப்பா
 னேயவானிக ளெண்ணில தெரிந்துமுன் னேவி
 யாயவானிக ளனைத்தையுஞ் சேனையு மறுத்தே
 ஞாயவானிகல் விழியுடைத் தேவியுந் துணிந்து. (கூஉ)

தேரிற் பூட்டிய சீயமும் பாகணுந் தேரும்
 போரிற் பூட்டுவெஞ் சிலையொடு தூணியும் பொடிய
 வாரிற் பூட்டிய தனத்தவள் வர்கிலை வாங்கிக்
 காரிற் பூட்டிவீழ் தாரைபோற் சொரிந்தனள் கணைகள். (கூங)

ஏறு தேருமங் கெடுத்தகை வில்லுமற் றீண்டி
 மீறு சேனையும் வீந்திடக் கண்டுளம் வெகுண்டு
 மாறு செய்யவோர் பயிடமா யுருக்கொடு வந்தான்
 சீறி நின்றவம் பயிடமுஞ் செருத்தொழில் செய்ய. (கூச)

ஞூத்தி னூற்பெரும் பூவியை யிடந்தது கொம்பா
 லுரத்த மால்வரை யனைத்தையு மொடித்தது வாலாற்
 றிரைத்தன் வாரிதி முழுவதுங் கலக்கியே சினத்துப்
 பருத்த பூகங்கள் பயப்படச் சீறின பார்த்து. (கூடு)

கொம்பி னூற்சில பூகத்தின் வலியெலாங் குறைத்த
 வெம்பி யேசில கணங்களைக் காலினுன் மிதித்த
 வும்பர் கண்டுளம் வெருவுநக் கணங்களு முலைந்து
 கம்ப முற்றிட வாலினு ளடித்தது கனன்றே. (கூசு)

பூக்கி னூற்சில கணங்களை யிடித்தது முனிந்து
 தாக்கு வெஞ்சின மயிடத்தின் கழுத்தொடு தாளும்
 வீக்கி வீழ்த்திடப் பாசவெம் படையினை விடுத்தா
 ளாக்கு மன்பர்தம் பாசத்தை யறுத்திடு மமலை. (கூஏ)

வந்த பாசத்திற் பிணிப்புறு மயிடமா மயிடன்
 வெந்தி றற்பெருஞ் சீயம தாகியே வெகுண்டு
 னந்தன் மேவிடாப் பெருவலிக் கணங்களை நலிய
 வந்த வானிதன் சிரத்தையோர் வானியா லறுத்தாள். (கூஅ)

மலையெ னப்பெரு வடிவுறும் புருடனாய் வந்து
 மலையெ னுந்திறற் றேவிமேன் மயிடனும் வன்போர்

மலைய வாங்கவன் மார்பினை வாரியால் வகிர்த்து
மலைய மன்னதோர் தலையையுந் துணித்தனள் வாளால். (௬௯)

பின்ன ரும்மவன் மதமெனு மருவிவீழ் பிறங்க
லன்ன வல்லுரு வடலுடையானையாய் வந்து
மன்னும் வையமும் வானமு மஞ்சற வயிரி
முன்னர் நின்றுதான் முழங்கினன் கணங்கள்கண் முகிழ்ப்ப. (௭௦)

மூன்றெ னும்பெரும் புவனமுந் துளக்குற முழங்கு
மான்ற வன்றிற லானைதா னூரியை தன்பா
லேன்று போர்செய வெழுதலு மாங்கவ ளெதிர்த்துத்
தோன்று மின்சுடர் வாளினு லானையைத் துணித்தாள். (௭௧)

சாலு மாயையின் றந்திய தழிந்திடத் தான்முன்
போல வேபொரு பயிடனு மயிடமாய்ப் போந்து
வாலுந் திண்கரி மருப்பும்வன் மூக்கொடு நாலு
காலு மேகொடு கணங்களின் வலியெலாங் கடிய. (௭௨)

செங்கண் வெஞ்சின மயிடத்தின் செருவலி சிதைப்பா
னங்கண் மூன்றுடை யமலையும் பாத்திரத் தமைத்த
போங்கு மின்சுரை யுண்டுவெங் களிகொண்டு புனிக
ளெங்கும் பேரொலி யதிர்செய வார்ப்பெடுத் திரைத்தாள். (௭௩)

வெய்ய வெஞ்சிலை வளைத்தடல் வாளிகண் ழிகவே
பெய்யு மாமழை போற்சொரிந் துடலினைப் பிளப்ப
வெய்ய வும்பெரு மயிடமுந் கொம்பினு லிடந்து
சையம் பற்பல வெறிந்தது சண்டிகை தன்மேல். (௭௪)

வரைகள் பற்பல வெடுத்தெறிந் தார்த்துவன் மயிடம்
விரைவொ டும்விடும் வெற்பெலாங் கணைபல விடுத்துத்
தரையில் வீழ்வுற துண்பொடி யாக்கியே தகர்த்துப்
புரையி லம்பிகை மயிடமா மவனெடு புகல்வாள். (௭௫)

அரண தாயுனக் குடன்வரு சேனைக ளனைத்து
மரண மாகியே கிடப்பதுங் கண்டுமுன் மனத்தின்
முரண தெய்தினை யல்லதுன் னுடலினின் மொய்த்த
விரண மெய்தியு மிறப்பதை யறிகிலை விளங்க. (௭௬)

வறிது நீயிவ ணூர்ப்பதென் மாய்வதை யறியா
வறிவி லாததோர் மயிடமே யுன்னைநா னடக்கண்
*உறும்ம் முவகையா லுளத்தினிற் களிப்பெழ வோங்கி
நெறியில் வானவ ரார்ப்பரென் றுளத்தினி னிணைப்பாய். (எஎ)

என்னக் கூறிய கேட்டலு மயிடமா மிகலோன்
றன்னை யேதனக் கொப்பவ டன்னையே நோக்கி
யின்னல் கூர்ந்திமை யோர்கண மியாவையு மேங்க
வுன்னை யான்கொல்வ தறிகிலே பேசையென் றுரைப்ப. (எஅ)

கனித நஞ்சுரை மாந்தியே கனன்றுமுக் கண்ணி
யனிபு ருமலர்ச் சேவடி தூக்கியாங் கவுணன்
விளிவு றும்படி மேதியின் றலைமிசை மிதித்தே
யொளிகொள் சூலத்தாற் கழுத்தினிற் குற்றினு ளுன்ற. (எசு)

ஆதி நாயகி மிதித்திடுங் சூலத்தா லழுத்த
மேதி மாமுகத் திருந்தாமா வீரிய னென்போன்
பாதி யங்கமுன் வெளிக்கொளத் தோன்றியே பகைத்துக்
காதி யேயெதிர் தேவிமேற் போர்செயக் கனன்று. (அ0)

வீர வானினால் வெம்மயி டன்றலை வீழ்த்திப்
போர டர்ந்தமா வீரியன் பொன்றிடப் பொருதாள்
சூர மேவிய தேவிமேற் பூமழை சொரிந்தே
யார வாரமோ டாடினார் பாடின ரமரர். (அக)

இனிய நன்மனத் தரம்பைய ராடின ரெங்கு
நனிவ யப்பெரும் பூதங்கள் களிப்பொடு நடித்த
முனிவர் யாவரும் வாழ்த்தெடுத் தேத்தினர் முழங்கி
மனித நூற்றபே ருவகையை யார்சொல்வர் வாயால். (அஉ)

அலகி லாவலி மயிடன மசுரனை யடல்செய்
துலக மூன்றினு முறுதுயர் நீக்குமுத் தமியை
மலரில் வாழ்பவன் முதலினோர் மறைசொலு முறையே
யிலகு பூசைசெய் தேத்தின ரிறைவியின் புறவே. (அங)

ஆண்டு பூசைசெய் யயன்முத லமரரை நோக்கி
யீண்டு வேண்டிவ தென்னெனத் தேவியங் கியம்பப்

* உறும்ம்-மகரவொற்றுவிரி த்தல்விகாரம்.

தேவியிடாகுரணைச்சங்கரித்த சருக்கச்சருக்க வசனம்

பூண்ட நின்னரு ஞுடைமையெப் போழ்தினும் பொருந்த
வேண்ட லன்றிமற் றென்குறை யெமக்கினி வேண்ட. (அச)

பங்க யன்முதற் றேவர்க ளவ்வுரை பகர
வங்க ஞையகி யவர்களை நோக்கியே யன்புற்
றுங்க ளங்கடம் பதத்தினி லுறையுமி னென்றே
பொங்கு நன்மொழி புகன்றுதான் விடுத்தருள் புரிந்தாள். (அடு)

அருள்பு ரிந்தவச் சத்திதான் குமரியம் பதிவாழ்
பொருவில் கன்னிநா யகியெனப் புண்டரீ கத்தோன்
மருளின் மார்க்கண்ட மாமுனிக் குரைத்ததைச் சூத
னொருநன் னேமியா ரணியமா முனிவருக் குரைத்தான். (அசு)

தேவி மயிடாகுரணைச் சங்கரித்த சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் (௫சஉ.)

தேவிமயிடாகுரணைச்சங்கரித்த சருக்கச்சருக்க வசனம்.

மகாமேருமலையிலே சிவபெருமானுந் திருமாலுமெழுந்தருளியிருக்குஞ் சமயத்திலே தேவர்களைல்லாருந்திரண்டு பிரமதேவனுடனெசென்று மனங்களிகூர்ந்து விழுந்து நமஸ்காரஞ்செய்தெழுந்துநீன்று இருவரையுநோக்கி விண்ணப்பஞ்செய்வார். திரிபுராதிகளையும் அசுரராசனையுங் கொன்று தேவர்கூட்டங்களை யிரகழித்தருளினீர். சலந்தராசனையு மிரணியனையுங்கொன்று தேவர்களைக்காத்தவரும் நீவிரிருவருமன்றோ? ஆலகாலவிடத்தையுண்டும் இனியவமிழ்தத்தை அவுணரை வஞ்சித்துக்கொடுத்தருளியும் வேலாயுதத்தை யளித்து முருகக்கடவுளாலே சூரபன்மன்முதலிய அசுரர்களை நாசஞ்செய்தும் நிலவுலகத்தைப்பாயலாகச்சுருட்டிச்சென்ற அசுரனைக்கொன்றும் எங்களைக்காத்தருளினீர். ஒருவராலுங்கெடுத்தற்கரிய வலிமையுடைய மயிடாகுரணைங்களுலகத்தைக்கைப்பற்றிக்கொள்ள நூறுவருடமவனுடன்போர் புரிந்துதோற்றுப்போய்ப்பூமியிலேமறைந்துகொண்டு திரி கின்றோம். திரிமூர்த்திகளுக்குள்ளே நீங்களிருவருமேயெங்கள் இடுக்கண்களைகின்றவராதலால் மயிடாகுரணை யாங்கள் துயருறுதவிதங்காக்கவேண்டுமென்கேயடைத்தலமென்றனர்.

இந்த வருத்தங்களைக்கேட்ட சிவபிரானுக்குத் திருமாலுக்கும் ஐந்துகண்களும் அக்கினிக்கண்களாகப் புருவம்வளையும்படி கோபமுண்டாதலும், சேவர்களுடலிலிருந்த காந்தியெல்லாம் திரண்டு ஒருவடிவங்கொண்டு வெறுபியேதோன்றி மேலெழுத்து சோமசூரியாக்கினிகளி னொளிமழுங்க அண்டமுடகட்டை முட்டினின்றது. தேவர்கள் பார்த்துத்தவகளவயங்களிலிருந்தசத்தியனைத்தையும் ஒளிவடிவாகிய சத்திக்குக்கொடுக்கத்தொடங்கிச்சிவபிரான் முகத்துக்கும் யமன்கூந்தலுக்குத் திருமால்கைகளுக்குஞ் சூரியன் தனங்களுக்கும் இத்திரனிடைக்கும் வருணன் தொடை சந்துமுழந்தாளுக்கும் இலக்குமி யல்குலுக்கும் பிரமன் கால்களுக்கும் சூரியன் கால்விரல்களுக்கும் அட்டவசக்கள் கைவிரல்களுக்கும் குபேரன் மூக்குக்கும் பத்துப்பிரமர்கள் பற்களுக்கும் அக்கினி திரிநேத்திரங்களுக்கும் வாயுமுதலிய மற்றைத்தேவர்கள் காதுபுருவம் நெற்றி முதலிய அவயவங்களுக்குக்கொடுத்துச் சத்தி ரூபத்தைப்பார்த்துச் சந்தோஷித்து நின்றனர். பின்னரும் சிவபிரான் முதலிய தேவர்கள் தங்கள் தங்கள் ஆபுதத்தின் சத்திகளைத் தங்கள் தங்கள் ஆபுதங்களாக்கிக்கொடுத்தனர். பாற்சமுத்திரம் முதலுமாலையொன்று கொடுத்தது. கிரீடம் குண்டலம் கடகம் சூரியசந்திராப்பிறை வாகுவலையம் சிலம்புமோதிர முதலிய ஆபரணங்களும் பற்பல ஆபுதங்களுதேவதச்சன் கொடுத்தனன். இமயவரசன் சிவகவாகனங் கொடுத்தனன். குபேரன் மதுபாத்திரமளித்தனன். ஆதிசேடன் இரத்தாபரணமீத்தனன். வருணன் வெற்றிச்சங்கம் வழங்கினன்.

இவையனைத்தும்பெற்ற சத்தியாகிய தேவி யாரவாரித்தெழுமோசையானது கடல், மலை, பூமிமுதலியவை யழியுங்காலத்துண்டாகுமிடியோசை போலிருந்தது; அதுகேட்டு அவணர்களெல்லாருந் திடுக்கிட்டுத் திகைத்தனர். மயிடாசானுமீதென்னமுழக்கம் பகைவர் போருக்குவருமுழக்கமன்றிவேறில்லை யாதலாற் சேனைகளெல்லாம் வருக என்று உத்தரவு செய்தனன். சேனாதிபதிகளாவரவற் சேனையோடுமுடனே வந்தனர்; அவருள் உக்கிரன் ஆறாயிரம் வீரர் சூழவும் அசிலோமன்பத்திலக்கவீரர் சூழவும் பாற்களன் அறுபதிலக்கும் வீரர் சூழவும் உக்கிரதரிசனன் எண்ணில்லாதவீரர் சூழவும் விலாளன் அஞ்சிலக்கஞ்சேனைகள் சூழவும் பூமியிலிடமில்லையென்றுசொல்ல நெருங்கிவருதலைக்கண்டு மயிடன் சாரதியை ரதங்கொண்டுவரும்படிசொல்லுதலும், பூமியினும் வன்மையுடையதும் ஆயிரஞ்சிங்கமும் ஆயிரம்யாளியும் பூட்டியதும் எட்டித்திசைகளுமளாவக்கடியதும் அண்டமுக்கடுவரைஉயர்ந்ததும் மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் நாகருலகும் வீரைவிலே சென்றுவரும் வே. மூள்ளுதமாகிய இரத்தத்தைச்சாரதிக்கொண்டுவந்துநிறுத்தினான். அவ்விரத்ததிலே மயிடன் அநேகங்கொடி ரதகஜதுரகபதாதிகள் சூழ ஏறி வயிரக்கவச

தேவி மகிடாசுரனைச் சங்கரித்த சருக்கர்சருக்க வசனம்.

மும் வீரக்கழலுந் தும்பைமாலையுமணிந்து யுத்தஞ்செய்யச் சத்தியாகியதேவி முன்னே சென்றனன். அப்பொழுது இரத்தமடைபொழிந்தது. வெள்ளிடி கள் வீழ்ந்தன. மயிடனிடத்தோள் துடித்தது. மதங்கொண்ட யானைகள் பெட்டையானைகளையொத்தன. பெட்டையானைகள் வாயிலே நீர்வற்றித்தது. இத்தன்மையாக வருஞ்சேனையைக்கண்டு தேவியுலகமெல்லாருடையுமுடிக் கர்சித்த வேரையை அவுணர்ர்கள் பார்ந்துத் தும்பைமாலையுடி நெருங்கி வந்து சூலம், தண்டு, தோமரம், வேல், பிண்டிபாலம், வாள், உலக்கை முதலியவைகளை வீசிச் சண்டையெய்தினா.

அதுகண்டு தேவிகண்கள் நெருப்புப்பொறிபறக்கவிடுகின்ற மூச்சிலே தோன்றிய எண்ணில்லாத பூதங்களுள்ளே சிலபூதம் அண்டங்கள் வெடிப்பட முழங்கின. சிலபூதம் சங்கமூதின. சிலபூதம் பறையடித்தன. சிலபூதம் படைகளைந்திவந்து அசுரசேனையின் முகற்படைகள் கொறுங்கத்தண்டாயுதங்கொண்டடித்தன. அவுணர் விடுகின்ற ஆயுதங்களெல்லாவற்றையுத்தேவியு மந்தந்த ஆயுதங்களைக் கொண்டயுத்தத்தள்ளினான். தேவர்கள் அகண்டு புஷ்பமாரிப்பொழிந்தார்கள். தேவியேறிவந்த சிங்கவாகனமும் நாசிங்கத்தைப் போலவந்து அசுரசேனைகளைப்பிளந்து உதிரங்களைக்குடித்தது. பலவாயு சிங்கவாகனஞ்செய்த துன்பத்தால் அவுணரானே பூமியில் விழவும் ஆயுதங்கள் முறிபடவங் கண்டசேனைத்தலைவர் கோபத்துப்பல ஆயுதங்களைப்பிரயோகித்தனர். தேவி அவ்வாயுதங்களை முறித்தத ஆயுதங்களைவிட்டு முறித்துவிட்டுவெற்றிச்சங்கமுழக்கி நின்றனன். உடற்குறைகள்முடித்தன. பெயக்கூட்டங்கூடின. கழுகு பருந்துகள் கூட இரத்தவெள்ளமொடின. அவ்வண்ணமாக இறந்த அவுணர் கூட்டங்களைக்கண்டு தேவர்கள் கைகொட்டித்தேவிமேலே புஷ்பவருஷம் பெய்தனர், சிட்சுரனப்பிராசு வில்லைவளைத்துப்பாணங்களைத்தேவிமேலே யேவினன். அப்பாணங்கடாத்தேவியும் பலபாணங்களாலயுத்துச்சிட்சுரன் இரத்தத்தையும் குதிரையையும் பாகன் தலையையுந்தகர்த்துச் சிட்சுரன்தேகமெல்லாத துரைபடசாங்களைவிடுத்தனன். சிட்சுரனுடலம் பிளக்கவுஞ்சினந்து தேவி ரத்தத்திற் கட்டிய யாளியின தையினும் தேவிதோளிணும் ஒருவானையுருவிவெட்டினான். அவ்வாளிண்டாக முறிந்து விட்டது. பின்னர் ஒருகூலாயுதத்தையெடுத்துத்தேவிமேலே யேவினான். அசையும் வேறொரு கூலத்தாலயுத்துச்சிட்சுரன் சீரத்தையும் வெட்டிவிடுத்தனன்.

அதன்மேல் சாமரனைப்பவன் கையிலிருந்தவேலைத்தேவிமேலேவீசி வெறிதலும், தேவிகோபத்தினாலே அது பொடியாய் விழக்கண்டு சூலாயுதமொன்றெடுத்து விடுத்தான். அதையுடையொருபாணத்தாலே தேவி துண்டப்

படுத்தினள். அதன்பின்னர் சாமரன் சிங்கவாகனத்தின்மேல் மோதினான்; அதுகண்டு உக்கிரன் கோபித்துப்பாணமழைகளைத்தேவிமேலே வருஷித்தான். அப்பாணங்களைத் தேவிபூதங்கள் மலைமரங்களால் மாய்த்துவிட்டன. காரணன் சினந்து வில்லைவளைத்துப்பாணங்களைவிட்டான். தேவி பூதகணங்கள் அவன்றலையிலே இரத்தமொழுகமூளைசிதற அவளைக்கொன்றன. விலரளன் உக்கிரவீரியன் உக்கிரமுகன் இம்மூவருஞ்சேர்ந்து அளவில்லாதசேனைகளுடன்வந்து தேலியை வளைந்துகொண்டு பற்பலவாயுதங்களைச்செலுத்தினார். அவைகள் துண்டந்துண்டமாக முறிபடப்பாணங்களைவிட்டு அவர்களுடையுத்தேவி வதைசெய்தனள். துன்முகன் தூரத்தரனெண்ணும் முதுகு புறங்காட்டாத ரூரர்களிருவரும் தேலியை வளைந்துகொண்டு தேவர்கள் பயப்பட்டுப்படி ஆயுதங்களை வீசினார்கள். தேவியும்வ்விருவர் சேனைகளிலுமொருவருயில்லாதபடி நாசமடையச்செய்தனர். அதன்பின் அவ்விருவரும் தேவிபுயங்களிலே பாணங்களைச்செலுத்தினார். தேவியத்தப்பாணங்களையும் அவர் வில்லையும் அம்பரூத்தாணியையும்றுத்து அவர்தலையைவெட்டி வீழ்த்திவீரகர்ச்சிசூசெய்துநின்றனர். இவையெல்லாமயிடாசரன்கண்டு இரத்தப்பெண் வில்லென்னுஞ்சாபத்தாலே யித்தனையுத்தஞ்செய்து வென்றதன்று சொல்லென்னுஞ்சாபத்தாலேதான் வென்றனளென்று நகைத்து மதத்தைச்செலுத்திவல்லுங்கையுமாகவந்து தேவிமேலும், சிங்கத்தின்மேலும், பூதங்கள்மேலும் வாளிகளைத்தூவிநின்றலுந், தேவி யந்தக்கொடிய வாளிகளைப்பார்த்து அவைகளைச்சிதைக்கத்தக்க வாளிகள் பலவற்றைத் தெரிந்தெடுத்துவிட்டுச்சேனைகளையுந், தேரிலேகட்டிய சிங்கங்களுயும், பாகனையுந், தேரையும், வில்லையுந் தூணியையும் பொடிப்பொடியாக்கிவிட்டனர். தேரும் வில்லுமிழந்து நின்ற மயிடன் தேவி சேனைப்பெருக்கைப்பார்த்து மகிழ்ந்து பயந்து ஒரு ஒருமைக்கடாவடிவமெடுத்துக் குளம்பினாலே பூமியைக்கிழித்துங்கொம்பாலே மலைகளையொடித்தும் வாலாலே சமுத்திரத்தைக்கலக்கியும் பூதகணங்களை மிதித்தடித்துப் பற்பலவாறு துன்பஞ்செய்த, தேவிசினந்து அவ்வெருமைக்கடாவின் கழுத்தையுங்காலையுங்கொடிய ஆயுதங்களால் முறித்துத்தள்ளினாள்.

மயிடன் கடாவடிவத்தை விட்டுநீங்கிச் சிங்கரூபங்கொண்டுவந்து பூதகணங்களைத் தூரத்தியடித்தனன். அச்சிங்கத்தின் தலையையுந் தேவி யொருபாணத்தாலறுத்தெறித்தனள். மயிடன் மலைபோலொரு புருடவடிவங்கொண்டுவந்துபொருத்தனன். அவனையுத்தேவி யொருபாணத்தாலே மார்ப்பைப்பிளந்துவாளாலே தலையையும் அறுத்துத்தள்ளினள். அதன்மேல் மயிடன் யானையுருவங்கொண்டுவந்து கணங்கள் கண்களைமூடும்படி வீறிட்டுமுழங்கினன். அதையுந் தேவி வாளினால் வெட்டித்துண்டப்படுத்தினள். மயிடன்

கன்னிநாயகி குமரியில் வரலாற்றுச் சருக்கம். ௧0௭

முன்போலவே எருமைக்கடாவுருவத்தோடுவந்து சண்டைசெய்து வால்கீர்ல் முசுவியவற்றாற் பூதகணங்களுக்கு வலியற்றுப்போம்படிசெய்தனன். தேவியு மதுபானஞ்செய்து களிப்படைந்துவந்து இடிபோல் பேரொலிசெய்து வில் லைவளைத்துப்பாணங்களைச்சொரிய, மயிடன் மலைகளைப்பிடுங்கித் தேவிமே லேயெறிந்தனன். அம்மலைகளைத்தேவிப்பல பாணங்களால் தூளாக்கிவி ட்டி மயிடனைநோக்கிச்சொல்லுவான்; உன்னுடைய சேனைகளெல்லாமிறந்து கிடப்பதுகண்டும் வீணாக ஆரவாரஞ்செய்துகொண்டு திரிகிற யுன்னையுமிப் பொழுதே கொல்வென் தேவர்களதுகண்டு களிப்படைவார்களென்று கூறு தலும், அதுகேட்டுமயிடன் தேவியைநோக்கித் தேவர்களெல்லாமிரங்க உன் னையான் கொல்வது தெரியாத பேதையே யென்றனன். தேவிகவுங்கோ பங்கொண்டு தன்னுடையபாதத்தினாலே மயிடன்றலைவேலமிதித்துச்சூவத் தினாலே கழுத்திலே குற்றிசிற்க மயிடன் பாசியாகியகடாவடிவத்தைவிட்டு ப்பாசியசுவடிவுடன்வந்து யுத்தஞ்செய்தனன். தேவி வாளாபுத்தாலேய வன்றலையையும் வெட்டித்தள்ளினான். விண்ணவர்கள் கண்டு களித்துத்தேவி மேலே புஷ்பமாரிபொழிந்து ஆனந்தக்கூத்தாடித் தேவி புகழைப்பாடினர். தேவப்பெண்களும் பூதங்களு முனிவருமவ்வாறேசெய்து மகிழ்ந்தனர். மனி சருற்றமகிழ்ச்சி சொல்லுதற்கடங்காது. பிரமன் முதலியதேவர்கள் தேவி யை வேதவிதிப்படி பூசைசெய்தனர். தேவியுமவரவர்கள் விரும்பியவ்ரங களைக்கொடுத்துத்தங்கள் தங்கரிருக்குமிடத்திற்குப்போகுப்படி விடையளி த்தருளினன். இங்ஙனம் அருள்செய்த தேவி யாரென்னில் கன்னியாகுமரி யிலெழுந்தருளியிருக்கும் கன்னிநாயகியென்று பிரமதேவர் மார்கண்டேயரு க்குச்சொல்லினர். அவ்வாறே சூதமுனிவர் கைரிசாரணியராசிகளுக்கு அரு ளிச்செய்தனர்.

தேவி மயிடாசுரனைச் சங்கரித்தசருக்கீசருக்கவசனம் முற்றிற்று.

பதினாலாவது.

கன்னிநாயகி குமரியில் வரலாற்றுச் சருக்கம்.

திக்கெலார் துதிக்குமேலாஞ் சிறப்புறுங் கயிலை யென்னத் தக்கவேர் நர்மம் பெற்ற தனிவரை வரைகட் கெல்லா மிக்கதாய் விளங்கு கின்ற வெள்ளிவெற் பென்றென் றுண்டாற் செக்கர்வா னிறத்தோ னங்குத் தேவியோ டிருப்ப தம்மா. (௧)

சித்தர்கண் முனிவர் தேவர் சிறந்தயோ சத்தர் நேயம்
பத்தர்கள் விட்டு நீச்சாப் பாசம தகன்மெய்ஞ் ஞான
முத்தர்க ஞாழிக் கால முடிவினு முடியா தாய
சித்தர்கள் கணங்க ளோடு நிறைந்ததக் கயிலை வெற்பு. (௨-)

சூலவரை நிலைக ளெல்லாங் சூலைந்தெழு கடலும் பொங்கி
நிலவரை யுள்ள யாவு நிலைசூலைத் தழியும் போதும்
புலவரை கடந்து நின்ற பொங்கொளிச் சொருபி யாய
தலைவரங் கிருக்கு மந்தச் சயிலம தழியா தம்மா. (௩)

பேரியற் கயிலை யென்னும் பெருவரைப பத்தி பாய்ந்து
சூரிய விப்ப மற்றைசு கடநில வெவனத் தோற்றுஞ்
சூரிய ககன மீதற் றிகழ்தெழுந் தவக னேநிற்
தாரகைக் குழாங்க ளெல்லாந் தயங்கொளி வெள்ளி போ லும். (௪)

மீனெழு படல மட்டும் விளங்கொளிற் கயிலை வெற்பிற்
முனெழு கிரணம் விண்ணிற் சார்ந்துறப் பரப்ப லாலே
வானெழு மதிய மந்த வரையினின் மருங்கு சாரி
லானவம் மதியர் தோன்றி யதனொளி வேறு காட்டா. (௫)

நாடுநான் மறையி னேதை நரம்பிசை வீணை வலலோர்
பாடுநின் னிசையி னேதை பயிள்முழ வதிரு மோதை
யாடுநல் லமார் மாத ரருகூட ன்த்தி னேதை
நீடுவிண் ணவர்வாழ்த் தோதை நிறைந்ததக் கயிலை யம்மா. (௬)

சந்தரக் கயிலை வெற்பின் சேர திவெண் ணிலவின் பத்தி
சந்திர கிரணம் போர்த்தல் போலவே தாக்க லாலே
யந்தவவ் விடங்க டோறு மருளிபாய் மதமா வெல்லா
மிந்திரன் றும்பி யென்ன வினிதுசஞ் சரிக்கு மாதோ. (௭)

வாணயர் குடுமி வெள்ளி வரையின்மிந் கொளிக ளெல்லா
நீனிநக் கேழ லங்க ணிற்பதிற் பாய்த லாலே
தானவன் சுரந்த ஞாலந் தன்னைமுன் கொணர்ந்த வெள்ளை
யேனம தென்ன நின்றவ விடந்தொறு யேயு மாதோ. (௮)

கண்ணிநாயகி குமரியில் வரலாற்றுச்சருக்கம். ௧0௯

பொன்னொளிர் தருக்கண் மீதும் புகனவ மணிக ளாய
ழின்னொளிர் தருக்கண் மீதும் வெள்ளிவெற் பிமைக்குஞ் சோதி
துன்னொளி பரப்பி மூடித் தோற்றுவ துகள்பற் றுயற்
றன்னொளி நிறவெண் பட்டாற் சட்டைபோர்த் திடுதல் போலும். (௯)

ஈலர்பயில் வானி தோறு மாலையின் மலரும் போது
நிலவொளி விரிக்கும் வெள்ளி நெடுவரைக் கிரணர் தன்னு
லர்வுறும் பகற்கா லத்து மலர்ந்தவெம் பகற்போ தாய
குலமல ரினங்க ளெல்லாங் கூப்பிவாய் குவியு மாதோ. (10)

தண்ணிறப் படிகம் போலத் தயங்குநீ ரலருஞ் செய்ய
வொண்ணிறக் குமுதங் கஞ்ச மொளிவரைப் பத்தி பாய்ந்தங்
கெண்ணிறத் தலர்ந்த வாச வெழினிற மலர்க ளெல்லாம்
வெண்ணிற மலர்க ளோடு வேற்றுமை தெரியா தம்மா. (11)

சசியினைத் தோய்த லானுந் தருநிழல் வதித லானு
மிசையுற யிரங்கண் ணங்கு மெய்யுற விளங்க லானும்
வசையிலா நான்கு கோட்ட வாரண மன்ன லானு
மிசையுறு கயிலை வெற்பு மிந்திரன் டீபிலு மாதோ. (12)

நாற்றிசை முசங்க டோறு நான்மறை நவிற லானும்
போற்றிய பூவின் மீதே பொலிவுற விருத்த லானுந்
தோற்றவோ திமந்தா னூருந் தொழிலுடை மரபி னானுஞ்
சாற்றிய வெள்ளி வெற்புஞ் சதுமுகத் தவனைப் போலும். (13)

ஐராவணன் வலிய டர்த்தே யிசைபெறுந் தன்மை யானு
மராவணை யுடைமை யானு மமருல களத்த லானும்
பராவரு மாக மீதிற் பகர்திரு மருவ லானுஞ்
கராதிபர் தொழுவல் வெள்ளிச் சடர்வரை மாலும் போலும். (14)

முடியிலம் புலிமே வுற்று முதுநன்னீர் வைக லானு
மடியிசை முனிமா வேங்கை யரவுபங் கமர்த லானும்
வடிவுறு வெண்மை யானு மானிட மருவ லானும்
பொடியணி மேனி யானைப் போலுமல் வரையு டன்னோ. (15)

விருப்பொடு வெறுப்பு மில்லா வேதநா யகன்றா னின்பா
 விருப்பது சரியை யாதி யியற்றுபுண் ணியர்க ளல்லாற்
 கருப்படு மவர்கள் காணாக் கயிலைமால் வரையாம் வெள்ளிப்
 பொருப்பதி லழகு மிக்காய்ப் பொலிந்தவா லயமொன் றுண்டால்.()

சமைத்தெழி றிகழுந் தூய சந்திர காந்தத் தாலு
 மிமைக்குநன் மணிக ளாலு மியங்குசெம் பொன்னி னாலு
 மமைக்குநாற் றேவ தச்ச னுக்கிய வாலயத்து
 னுமைக்குநா யகன்றா னின்பா வ்வந்தினி திருக்கும் போதில். (௮௭)

வேறு.

வானவர் சித்தர் யோகிக ளரிய மாதவ முனிவரர் மறையோ
 ரானவர் முன்ன மாங்கொரு காலத் தரனடம் புரியநின் றேத்தி
 ஞானநா யகன்ற னல்லுள் பெற்று நலனொடு மாங்கவ ரேகத்
 தேனன லீஞ்சொற்றேவியும் பரனுஞ்சேர்ந்தினி திருக்கும்வ் வேலை.

இமையநன் மடந்தை மயிடீனக் காய்ந்தன் றிமையவர் தமக்கிட
 ரொழித்தா, ளமையுறு மூளத்தோர்க் கருள்புரி தேவி யாருயி
 ரனைத்தையு மீன்று, னுமையவள் புட்ப காசியென் றுரைப்ப வொரு
 திரு நாமமு முறவே, சமைவுறு கன்னி யென்றவோ ருருவந் தரித்
 தான் றனையருச் சித்தாள். (௮௯)

நோக்கிலா னந்த வருவிமஞ் சனமு துவன்மலர் முறுவலான் மலரு
 மூக்கினுற் சேர்த்த கந்தமு மெய்யான் மொய்த்திடு நறுவிரைப்
 புகையு, நாக்கினுல் வருநை வேத்திய ம்த்நு நயனத்தீந் றீபமுங்
 கன்னத், தாக்குமு லத்தி லடித்தவர்த் தியமு மமைத்தீந் றீனய
 ருச் சித்தாள். (௯௦)

சத்தியோ சாத முகத்தினிற் கந்தந் தயங்குமீ சானவா னனத்தின்
 மொய்த்தநன் மலரா லரியதற் புருட முகத்தினிற் றாபத்தா ல்கோர
 வத்திர மதனிற் றீபத்தால் வாம தேவமா வதனத்தில் வைத்த
 பத்தியா லமைரை வேத்தியத் தாலும் பரிவறச் செய்தருச் சித்தாள்.

கன்னிநாயகி குமரியில் வரலாற்றுச்சுருக்கம். ௧௯௧

மைமுகந் தெழில்சேர் வீழியருட் கன்னி மனமுவந் துளமிச வுருகி
மேயம்முகந் துரைக்கு முதலுக முதலா மேவுமூன் றாமுகம் வரைக்கு
மைம்முகத் தெண்டோட் பரபனை யன்பா ளுச்சனை யிங்நனம் புரி
யப், பொய்ம்முகத் தவர்க ளறிந்திடாக் கருணைப் புண்ணியன் பூசை
சண் டுவந்தே. (௨௨)

பொருவரும் புட்ப காசியா நாமம் புனைந்தவக் கன்னியை நோக்கித்
திருவருட். பரம னருள்செய்வா னீதான் செய்தமெய்ப் பூசைசண்
டுவந்தேந், தரு வர முனக்கு வேண்டுவ கேணீ யென்றலுஞ் சருவ
சங் காரம், வருமந்தக் கால முன்னொடு கிரீடை பருவிரான மகிழ்
வற வேண்டும். (௨௩)

என்னவே புட்ப காசியா நாம மியைந்தவக் கன்னிரா யகிதான்
சொன்னவம் மொழிகேட் டானருள் கின்றான் றொல்லுல கனைத்து
மில் லாமற், றன்னையே யொடுக்கி யுயிர்க்கிளைப் பாற்றுஞ் சமைய
மாஞ் சருவசங் கார, மன்னது வருமக் காலமுங் கணக்கு மறைகு
வன் தேட்டியென் றறைவான். (௨௪)

ஆர்ந்தநாண் முந்தூற் றறுபதோ டைந்து மைம்மூன்று கலையுங்
கதின்கீழ்ச், சார்ந்திடு விக்கலை முப்பதின் மூன்று தற்பரை பத்தினே
டைந்துஞ், சேர்ந்தகோர் வருட மவ்வரு டந்தான் செப்பிய கலியுக
மதற்கு, வார்ந்தநா லிலக்க மேன்முப்பத் தீரா யிரவரு டம்பென
வருமால். (௨௫)

தீங்கலிக் கிரட்டி. துவாபர மதற்குத் திரேதமு மிரட்டியாங் கதற்கே
யோங்கிய் கிரேத யுகமதற் கிரட்டி யுடனிதைச் சதூயுக மென்ப
ராங்கிவை யிரண்டா யிரந்தாம் வந்தா லயன்றனக் கொருதின மா
கும், வாங்குமத் தினந்தான் முப்பதோர் மாத மாதமுந் நான்கொரு
வயதாம். (௨௬)

பேசிய வயது தூறுசெல் காலம் பிரமன்வீழ் பிரளய மாமா
சைமரம் பிரமப் பிரளயம் பத்து நடக்கிலோர் நாழிகை யரிக்கே
யாசின்மா மரமுன் பன்னிரு வேர்க ளழிந்திடி லுருத்திரற் கதுதான்
தூகிலோர் துண்பாஞ் சருவசங் கார காலமா மூர்த்தியாய்த் தோன்
றும். (௨௭)

உருத்திர வடிவாம் பிரளய கால முன்றனக் கின்புறு கிரீடை
 விருப்பெழ நலனுய் மேவுது மதற்கு விளம்புமவ் வளவினா நீதான்
 றிருத்தகு ஞான வனமதிற் சீழ்பாற் றென்கடற் கரையதி விடத்தின்
 மருக்கமழ் குழலா ரெழுவருன் பாங்கி மாரொடு தவம்புரிந் திருத்தி.

வலக்கையிள் மதுக பாலையு மற்றை யிடக்கைவாய் றுஷடயினிஷ்
 வைத்த, விலக்கணத் தோடு நீதவம் புரிந்தவ் கிருக்குரான் வருகு
 வம் வாணன், குலத்தொடு மவனை மாய்த்துலகத்தின் குறை தவிர்க்
 தினிதுநீ வைகத், தலப்பெயர் சனிகா கேத்திர மெனவுந் தவத்தல
 மென்னவுஞ் சொல்வா. (௨௯)

கன்னிகாய் புட்ப காசியே யங்கு கன்னிய ரெழுவருஞ் சூழி
 நன்னலம் பெறநீ யேகுதி நாமு ஞானநல் வனமெனச் சொல்லு
 மன்னுமத் தலத்திற் பிரமரா ரியையாய் வைகுது முருத்திர வடிவா
 மன்னது காலஞ் சொன்னதங் கடைவை யருந்தவத் தலத்திலே
 கெவ்முன் (௩௦)

என்றுமால் விடையோ வியம்ப றும் விடைகொண்டிறைவனை யிறை
 ஞ்சிமுன் காட்டிக், குன்றலில் வெள்ளிக் குன்றினை யகன்று குரை
 கடன் மறிதிரைக் கரைசேர், தென்றிசை யதனிற் குமரியென்றுரை
 க்குஞ் சிறந்தமா நகரினை நோக்கித், தன்றுனை மாத ரெழுவரோ
 டெழுந்து தமிழ்மல யத்தினைச் சார்ந்தாள். (௩௧)

வேறு

சந்தனப் பொதிய மென்னுந் தடவரை மருங்கு சார்ந்த
 வந்தநற் கன்னி தன்னை யருட்குறு முனிவன் கண்டு
 வந்தடி வணங்கிப் பொன்னின் மணித்தவி சதின்மேல் வைத்துப்
 புந்திரொந் தன்பி னேடு பூசனை புரிந்து சொல்வான். (௩௨)

அன்னையே வலிய வந்துன் னடியினை வணங்கத் தந்தா
 யென்னைமா தவஞ்செய் தேடுவே வென்றருண் முனிவன் கூற
 முன்னவன் கயிலை வாழு முதல்வனற் குமரி யென்னும்
 பொன்னக ரிருத்தி யென்னப் போந்தன வென்று போனான். (௩௩)

கன்னிநாயகி குமரியில் வரலாற்றுச்சாருக்கம். கக௩

அருவரைப் பொதிய மென்னு மவ்வரை கடந்து மற்றைப்
பெருவரை யேழி னேடும் பெரிதினி தெண்ணற் கொத்த
வொருவரை முப்ப தென்னும் யோசனை யும்ப ரோங்கி
வரும்வரை யென்ன நீண்ட மயேந்திர பலையைக் கண்டாள். (௩௪)

ஏதமில் காஷின் செம்ம லீலங்கெயி லீலங்கை தாவும்
போதில்யோ சனைமுப் பானிற் பூமியிற் புக்க போக
மீதெழு யோசனைக்கே விளங்கிய வசளில் விண்ணோர்
மாதவர் சித்தர் வைகு மயேந்திர வரையில் வந்தாள். (௩௫)

அங்கதன் வனங்க ளெல்லா மழகொழு கியமெய்க் கன்னி
செங்கம லங்கள் போலுந் திருக்கண னேக்கும போதிற்
பொங்குவா ரிதியைத் தென்பாற் பொலிவுறக சண்டாவ போலு
பங்குல்சேர் வரையை நீங்கி வாரிதிக் கரையில் வந்தாள். (௩௬)

வந்தவக் கன்னி பொற்றாள் வணங்கிவா ரிதிதான் காண்பான்
செந்துவர்ப் பவள முத்தந் திகழிள நிலவு காலு
மந்தவெண் சங்கஞ் செம்பொ னவிர் திரைக் கரத்தால் வாரித்
தந்துவைத் திருத்தல் போன்ற தண்டிறை பலவுங் கண்டாள். (௩௭)

ம்றைபுகல் கன்னி பாதம் வருணன்முன வணங்கிக் காணத்
துறைதோ றுங் கலங்கள் கொண்டு சொரிந் துவைத் ததபோற்றேன்று
நிறைதரு பொன்னங் குன்று நிறமணிக் குவையும் பட்டுங்
கறையடிக் குழாமுங் கோதில் கவனவாம் பரியுங் கண்டாள். (௩௮)

தேனெழு கினிய திஞ்சொற் செந்துவர்ப் பவளச் செவ்வாய்க்
கானெழு கரிய கூந்தற் கனனியக் கடல்வெள் வானை
மீனெழுந் தனந்த கோடி விண்ணின் மேல் வேட்டம் பாய்ந்து
வானொளிர் மீனிற் றுக்கி வானொன வநுதல் கண்டாள். (௩௯)

மீனிறை கடலி னின்றும் வேட்டம்பாய் மகர மீன
மானவை சென்று சென்றங் கவ்விடை தாக்குந் தோறும்
வானிடை யோடு கின்ற மகரமோ டிலங்கு மீனந்
தானவை யஞ்சல் கண்டு தயாபரை மூரல் பூத்தாள். (௪௦)

ஆனையை விழுங்கும் பேழ்வா யடன்மிகு திமிங்கி லங்க
 ஞானமில் போர்க ளென்றே டொன்றிட விடாது தாக்கி
 மீனிணர் திகழ்ந்து லாவும் வேலையைக் கலக்கஞ் செய்யக்
 கானிறை குழலாள் கண்டு கண்களிப் புற்று நின்றாள். (சக)

போருறு திமிங்கி லங்கள் புணரியைக் கலக்கல் கண்டு
 சீருறு வலியின் டிக்க திமிங்கில கிலங்கள் சென்றங்
 காருறு பசியான் மற்றை யவைகளை விழுங்கிச் செல்வ
 காருறு கூந்தற் கன்னி கண்டதி சயித்து நின்றாள். (சகஉ)

நீரினி னிற்கு நாவாய் நெடுங்கொடி புனைத லாலும்
 மார்வலி வடத்தி னாலு மாழிதான் றுங்க லாலுஞ்
 சார்வுறுந் துகிலி னாலுந் தழைத்தநன் மணிக ளாலுந்
 தேரெனப் பொலிந்து நின்ற றேவிகண் களிப்பக் கண்டாள். (சகங)

நாகநன் மலரின் வாசம் நந்யகே தகையின் வாசம்
 பூகமென் மலரின் வாசம் பூத்தசண் பகத்தின் வாச
 மாகமே லெழுந்த சோலை வகுப்பின்மேற் றுயிலுஞ் சூலார்
 மேகமேன் மணக்கக் காட்டும ஹிரைப்பொழில் பலவுங் கண்டாள்.()

இன்னகர் தனக்கு மேலா விமையவ ருலக மென்னும்
 பொன்னக ரதுவு மொவ்வாப் புண்ணிய நகரென் றெண்ணி
 யன்னகர் தன்னிற் றாய வருந்தவப் புட்ப காசி
 யென்னுமோர் நாமம பூண்டா ளிருந்தனள் கன்னி யென்ன. (சகரு)

மருமலர் மலை யோர்கை யோர்கைவான் றுடையு மாக
 விருகையு மபைத்து முக்க ணிறைவனை நோக்கி நான்கா
 மருமறை யேத்துந் தேவி யைம்புல னடக்கி நல்லா
 ரூரியவ ரெழுவர் சூழ வேங்குமொண் டவளுசெய் கின்றாள். (சகசு)

ஊனமில் காந்தந் தன்னி லுவரிபா கத்தி லுள்ள
 தானவை போக காண்டந் தன்னுளே சொலுமிக் காதை
 யானதைச் சூத நென்போ னருணேமி வனத்தில் வாழு
 ஞானமா தவர்க்குச் சொன்னா னலங்கிளர் மகிழ்ச்சி கூர. (சகஎ)

கன்னியாகுமரியில் வரலாற்றுக் சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத்திருவிருத்தம் (௫௮௬)

கன்னிநாயகிருமரியில்வரலாற்றுச்சுருக்கச்சுருக்கவசனம்

திசைகளெல்லாந் துதிக்குங் கயிலாயமலை மலைகளுக்கெல்லா முயர்ந்தது. வெள்ளிமலை யென்னும் பெயருடையது. சிவபிரா னெழுந்தருளியிருக்கப் பெற்றது. சித்தர் முனிவர் யோகிகள் தொண்டர்கள் சீவன்முத்தர் யுகாந்த காலத்தினு மழியாத நித்தியர் கணங்களோடு நிறைந் திருக்கப் பெற்றது. மலை கடல் நிலைகுலையுங் காலத்துங் கெடாத நிலையுள்ளது. அம்மலையினின்று மேற்பக்கத்துப் பரவு மொளிகளையே சூரிய சந்திரர் நகடித்திராங்க னென்று சொல்லுவர்; அம்மலையின் பக்கம் வரும் சந்திரன் முதலியோர்களைப் பகுத்தறிய முடியாது. வோத வோசையும் வீணையினொலியும் பாடுமிசையு மிருதங்க முழக்கமுந் தேவப் பெண்கள் நடிக்கு மோதையும் தேவர்கள் வாழ்த்தொலியு நிறையப்பெற்றது. அங்கே சஞ்சரிக்கும் யானைகளெல்லாம் அம்மலையின் வெள்ளிய வொளி பாய்தலாலே இந்திரன் வெள்ளை யானையைப் போலக் காணப்படும். பன்றிகள் அம்மலையின் வெண்ணிறத்தால் மூடப்பட்டு, அசுரன் கொண்டுபோன பூமியை யெடுத்து வந்த விஷ்ணுவாகிய வெள்ளைப்பன்றியைப் போலத் தோன்றுகிறும். அக்கயிலாசத்தின் வெண்ணோதியாற் பொதியப் பெற்ற கற்பக விருகடிங்கள் புழுதிபடியாமல் வெண் பட்டாலாகிய சட்டைபோர்த்தது போலத் தோன்றும் அம்மலையின் வெள்ளியவொளியால் மாலையின் மலரும் பூக்களெல்லாங் காலையினு மலர்ந்தன, பகற் காலத்து மலர்க்கு மலர்களெல்லாங் குவிந்தன. இதுவன்றிப் பலசாதி மலரும் வேறுபாடறியப் படாமலே வெண்ணிற மாகவே காணப்பட்டாற்றும். அம்மலை சந்திரனை யளாவலாலும் விருகடிங்களி னீழ்த்தங்குதாலும் மேலே பொருந்திய அநேக மூங்கில்கள் பிரகாசித்தலாலும் நான்காகிய கிளைகளையுடைய வேதங்கள் நிலைபுறுதலாலும் தேவேந்திரனை யொத்திருக்கும், நாலு திசையிலும் வேதமுழக்கத்தாலும் பூமேலிருத்தலாலும் அன்னப்பறவை யூர்ந்து செல்லுதலாலும் பிரமனைப் போலவும் இராவணன் வலியைத் தொலைத்தலாலும் அராவணை யிருத்தலாலும் தேவருலகத்தை யூர்ந்து அளத்தலினாலும் திருமருவுதலாலும் விஷ்ணுவைப் போலவும், தலையிலே சந்திரனுஞ் சலமு மிருத்தாலும் பாதத்திலே முனி வேடகை அரவு இருத்தலாலும் வெண்ணிறத்தாலும் மானிட மருவு தலாலும் சிவப்ராணைப்போலவும் அம்மலையிருக்கும். சரியையாதிகள் செய்யும் புண்ணியர்களன்றிப் பாவிகளாலறியப்படாததாகிய அந்தக் கயிலாய மலையினுச்சியிலே கோயிலொன்றிருக்கிறது.

அக்கோயில் சந்திரகாந்தக் கற்களாலும் நவரத்தினங்களாலும் பொன்னினாலும் தேவதச்சன் செய்யப்பட்டது. அதிலே யானந்த நிருத்தஞ்செய்து

தேவர் முனிவர்களுக்குக்கருணைசெய்து அனுப்பிவிட்டுச் சிவபிரான் உமா தேவியாருட னெழுந்தருளி யிருக்கும்போது, மயிடாசுர சங்கார தேவியான வள் கன்னிப்பருவமடைந்து புட்பகாசி யென்னு நாமம் உமாதேவியாராலே பெற்றுச் சிவபெருமானை யருச்சித்துப் பூசை புரியத் தொடங்கி, ஆனந்தக் கண்ணீர் திருமஞ்சனமாகவும் புன்கிரிப்பே புட்பமாகவும் சுவாசமே வாசனைத் திரவியமாகவும் சரீரத்திலுண்டாகிய வாசனையே நல்ல தூபமாகவும் நாக்கிலுண்டாகிய வசனமே வைவேத்திபமாகவும் நேத்திரபார்வையே தீபமாகவும் கன்னத்திலடிப்பதே வாத்தியமே ஸாயகாகவு மமைத்துச் சத்தியோசாத முகத்தில் வாசனைத் திரவியமும் ஈபாட முகத்திலே மலநூல் தற்புருட முகத்திலே தூமமும் அகோரமுகத்திலே தீபமும் வாமதேவ முகத்திலே வைவேத்தியமும் சேர்த்துப் பூசைசெய்தனர். இவ்வாறு மூன்றுயுகம் பூசைபுரிவதைக்கண்டு திருவுளமியரங்கிச் சிவபிரான் மகிழ்ந்து புட்பகாசியாகிய கன்னியை நோக்கி யுனக்கு வேண்டிய வரங்கொள்க என்றருளிச் செய்தலும், அவள் சருவ சங்கார காலத்திலே யும்மோடு கிரீடைசெய்து மகிழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தனர். சிவபிரானவளை நோக்கியருளிச்செய்வார் முந்தூறல் நறுபத்தைந்துவாரும் பதினைந்து கலையும் முப்பத்தின் மூன்று விகலையும் பதினைந்து தற்பரையுஞ் சேர ஒரு வருடமாம்; அவ்வருடம் நான்கிலக்ஷத்து முப்பத்திராயிரஞ் சேரக் கலியுக முடிவாகும். அக்கலியுக மிரட்டித்தால் துவாபர யுகமாகும்; அஃதிரட்டித்தால் திரேதயுகமாகும்; அஃதிரட்டித்தால் கிரேதயுகமாகும்; அஃதிரட்டித்தால் லொரு சதுரயுகமாகும்; அந்தச்சதுரயுக மிரண்டாயிரமான பிர்மாவக் கொரு தினமாகும்; அத்தினம் முப்பது ஒருமாதம் அம்மாதம் பன்னிரண்டு ஒருவயது அவ்வயது நூறாற பிர்மப் பிரளயமுண்டாகும்; அப்பிரளயம் பத்துநூற்றால் விஷ்ணுவக்கொருநாழிகை. அவ்விஷ்ணு பன்னிரண்டுபேர் இறந்தால் உருத்திரனுக்கு ஒரு க்ஷணகாலமாம். அப்போது சருவசங்காரகால முண்டாகும்; அந்தக்காலம் உன்னோடு கிரீடைசெய்து மகிழ்ந்திருப்போம். அதுவரை தென் சமுத்திரக்கரையிலே சத்தமாதர்கள்தோழியர்களாயிருக்க இலுப்பைப்பூமாலைதாங்கியிடக்கையை த்துடையிலே வைத்துக்கொண்டு தவஞ்செய்து பின்னர் வாணசுரனை வதைத்துப்பூமிக்குத்துன்பத்தைப் போக்கி இருக்கவேண்டும். நீயிருக்குமிடங் கன்னிகா க்ஷேத்திர மெனவுந் தவத்தல மெனவுஞ் சொல்லுவர். ஞானவனமெனச் சொல்லும் அத்தலத்திலே நாமும் பிர்ம சாரியாய் வந்திருப்போம் என்று விடைகொடுத்தருளினர்.

அவ்விடைபெற்றுச் சிவபிரானை வணங்கி மீண்டு சத்தகன்னியாருடனே புட்பகாசி பொதியமலையைச் சார்ந்து அகத்தியமா முனிவர் செய்யு முப சாரமரியாதை பூசனைகலையுபந்து மீண்டுவந்து இலங்கையிலே தாவுதற்காச

கன்னிநாயகிகும்ரியில்வரலாற்றுச்சுருக்கச்சுருக்கவசனம்

ஆனுமார் நின்ற மயேந்திர மலையைக்கண்டு வந்து அங்குள்ள சகலவளங்களை யும் பார்த்துத் தென்குமித் தலத்தைக்கண்டது போல வியந்து மீண்டு தென்சமுத்திரக்கரை வந்து சேர்ந்து பவளம் முத்து சங்கு செம்பொன்னி வைகளை யலைகள் கரையிலொதுக்குதல் சமுத்திரம் தன்னைக்காணக் கொண்டு வந்த காட்சிப்பொருள் போலத் தோன்றுந் துறைகளையும், இஃதன்றியும் கப்பல்களினின்றும் வந்திறங்கிய யானை குதிரை முதலிய பலவிதப்பொருள்களையும், சமுத்திரத்திலேயுள்ள வாளைமீன்கள் வாள்போல வானிலே நகடித்திரங்களைத் தாவி மோதிவருதலையும், மகரமீன்கள் ஆகாயத்தியிலுள்ள மகரராசியைச் சென்று தாக்க அதுபயப்படுதலையும், ஆனையை விழுங்குந் திமிங்கில மீன்கள் ஒன்றோடொன்று போர்செய்து சமுத்திரத்தைக்கலக்கு வதையும், அம்மீன்செய்யுஞ் சண்டையைக்கண்டு திமிங்கில மென்னுமீன் அம்மீன்களை விழுங்கிப்போவதையும், சமுத்திரத்தினிற்கு மாக்கலங்கள் கொடிகட்டியிருப்பதாலும் வலிய வடம்பூட்டியிருப்பதாலும் ஆழிதாங்குதலாலும் துகிற்கொடிகளாலும் இரத்தனங்களாலும் ரதம்போலத் தோன்றுவதையும், புன்னைமலர் தாழை மலர் கமுகம்பூ சண்பகப்பூ வாசனை செய்யும் பற்பல சோலை வளங்களையும் பார்த்துப்பார்த்துச் சந்தோஷித்து இந்தக்குமித் தலத்துக்குத் தேவலோகமு நிகராகாது; இதுவே புண்ணியநகரம் என்று நினைத்துச் சிவபிரான் கட்டளை வீட்டருளியபடியே பூமலை யொருகையிலே புனைந்து ஒருலையைத் துடையிலே வைத்துப் புட்பகாசிப் பெயர் பெற்ற சத்தி கன்னிநாயகி யென்று சொல்லத் தலஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர். இந்தச்சரித்திரம் காந்தத்தில் உவரிபாகத்தில் தான வைபோக காண்டத்திலுள்ளது, இதைச்சுதருஷி நையிசாரணிய முனிவர்களுக்கருளிச் செய்தனர்.

கன்னி நாயகி குமரியில் வரலாற்றுச் சுருக்கச்சுருக்க வசனம் முற்றிற்று.

பதினேந்தாவது

தேவர்களுக்கபயங்கொடுத்தசருக்கம்.

வெந்திறல் வலியின் மிக்கோன் விப்பிர சித்தி யென்ன
வந்ததோர் நாமம் பெற்றோன் மற்றவன் வரத்தி னாலே
நிந்தையில் சும்ப னோடு நிகுப்பனென் றிரண்டு வெய்ய
மைந்தரைப் பெற்றா னன்னார் மாண்டனர் தேவி கையால். (க)

உரமுடை நிகுப்ப னுக்கோ ருபசும்ப னென்றோர் மைந்தன்
வரமுடை மைந்த னாக வந்தன னவனுக் கின்பாச்
சுரர்தமை யிடுக்கண் செய்யத் தோன்றினன் வாண னென்பான்
பிரமணை நோக்கி நின்று பெருந்தவம் வருந்திச் செய்தான். (உ)

அருந்தவ வாண னென்பா னையெரி நாப்பண் வைகி
யிருந்தவ நெடிது கால மியற்றலு மயனுந் தோன்றிப்
பெருந்தவஞ் செய்த வாண வேண்டுவ பேசு கென்னத்
திருந்தவ னுவகை கூர்ந்து திசைமுகற் பார்த்துச் சொல்வான். (ங)

மூவகை யுலகின் மிக்க மொய்வலி யுடைமை பெற்றோன்
யாவன்மற் றவனான் மற்ற வுயிர்களால் வலிதான் குன்றிச்
சாவதில் லாமை யாகச் சத்திர வத்திரங்க
ளேவுவெம் படைக ளியாவு மெனக்கரு ளென்ன லோமும். (ச)

தந்தன மென்று சொல்லிச் சதுமுகத் தவனு மேக
வெந்தொழி லவுணர்க் தெல்லாம் வேந்தனும் வாணன் மற்றை
யிர்திரன் முதலா வுள்ள வெண்டிசைப் பாலர் சாய
வுந்துவெம் போரில் வென்றே யோங்கடல் வாகை சூடி. (ஊ)

ஆனமூ வுலக மெங்கு மடக்கிவா னுலக மெல்லார்
தானவர்க் காக்கி வைப்பத் தளர்வுறு மமர ரெல்லாம்
வானொளிர் பதங்க ளின்றி மண்ணின்மேன் மனித ராகிக்
கானுளு நாட்டி னுள்ளுங் கனவரை யகத்தும் வாழ்த்தார். (ஈ)

இமையவர் வேந்த னாதி வீண்ணவர் யாரு மிங்ங
னமைவொடு சதூர்பு கங்க ளாயிர மல்ல னுற்றே
சுமைவுறுஞ் சஞ்ச லத்தாற் றகைகைசால் குருவின் றன்பாற்
சுமைபொறுத் துயர மெல்லாஞ் சொல்லினர் தொழுது நின்று. (ஐ)

மறைகள்யா வைபுமு ணர்ந்த மதிவலோய் கால மூன்றுங்
குறையற வுணர்ந்த ஞானக் குணத்தினோய் குற்ற மற்றோ
யிறையள வேனு மின்ப மின்றியெம் பதமி ழந்தோங்
கறைகெழு நெஞ்ச வஞ்சக் கடுந்திறல் வாணன் றன்னால். (அ)

பொன்னையே யடைந்தா லெல்லாப் பொருள்களும் பெறலா மென்ன
வுன்னையேயடைந்தோம் யாங்க ஞாறுதயர்க் கொழிவும் பெற்று
முன்னையெய்ந் தின்ப முற்ற முடிவரும் பதங்க ளெய்தற்
கென்னையாஞ் செய்ய வேண்டு மிதையெமக் கருள்செய்யென்றார். (ஆ)

இந்திரா தியர்க ளெல்லா மியம்பிய மாற்றங் கேட்டுச்
சினதை கூர்ந் தெண்ணி யொன்று செப்புவான் மறையோன் யாரும்
புந்தியி னினைத்த வெல்லாம் பொருந்திடப் பெறுவான் வேண்டிற்
சுந்தரி யவளே யல்லாற் கொடுப்பதார் சொல்லுங் காலை. (இ)

ஆதலாற் பத்த ரானோர்க் கருள்புரிந் தவர்க ளுற்ற
தீதெலா நீக்கி நெஞ்சி னினைத்தவை செய்வா ளாகி
வேதநா யகியாந் தேவி விரிகடற் குமரி தன்னிற்
காதல்கூர் தவத்தை மேவியிருக்கின்றாள் கன்னி யாகி. (ஐக)

ஆங்கவ ளிடத்திற் சென்றே யபயமென் றடைந்தா னீவீர்
தீங்குறு துன்ப மியாவுந் தீருதற் கருள்செய் வாளா
லீங்குநில் லாதே யிப்போ தேகுமி னென்ன விண்ணோ
ரோங்குமந்திரிதன் சொற்கேட் டுவந்துசெல் விடைகொண்டார்கள்

சூரவன தருளி னோடு கோதிலிந் திராதி தேவீர்
பிரமனோ டெழுந்து பொங்கிப் பெருமைசால் கருணை சேரும்
பரவரும் பரையாங் கன்னி பகவதி தன்னை நோக்கித்
திரண்மணித் திரைகள் சிந்துந் தென்கடற் குமரி சேர்ந்தார். (ஐங்)

கனிதருந் கருணைக் கன்னி கமலச்சே வடிச டண்டும்
புனிதமாங் குமரி யென்னும் பொற்பதி யதனில் வைகு
மனிதரோ வானு ளோரில் வலியரென் றுவந்து வானோர்
நனிதருந் தவத்த ளாய நாயகி யிடத்தி லுற்றார். (ஐச)

பொருந்துவை காசித் திங்கட் பூரணைப் பக்கந் தன்னிற்
பரிந்துநற் றுணு தீர்த்தம் படிந்துசீ பாதப் பாறை

யிருந்தலத் தெழுமா தாக்கள் சூழ்திட விருக்கும் போதி
லருந்தவக் கன்னி தன்னைக் கண்டன ரமர ரெல்லாம், (௨௫)

கண்டவின் டலத்தோர் கண்ணு முள்ளமுங் களிப்புக் கொண்டு
பண்டைய வசம்போ யின்பப் பரவச மாகப் பெற்றா
ரண்டமீன் றவளைக் கன்னி யணங்கினை வணங்கி நின்று
மண்டுபே ருவகை பொங்க வாழ்த்தெடுத்தேத்து கின்றார், (௨௬)

பத்தருக் கன்பு கூர்ந்து பரிந்துபே ரின்ப நல்கு
முத்தம குணத்தா யுள்ளத் தொளிருமெய்ச் சுடரே யுள்ளங்
கைத்தலம் வைத்த நெல்லிக் கனியென யாவுங் காணுஞ்
சத்தியே யெம்மைக் காப்பாய் தஞ்சமுன் சரண மம்மா, (௨௭)

மட்டிலா வவ்சேர் தீய வஞ்சரைத் தொலைத்து மாற்றிச்
சிட்டருக் கின்ப நல்குந் திருவரு ஞுடைய தேவி
கட்டுவெம் பாச நீக்கிக் கருதுமன் படியா ருள்ளத்
திட்டபே ரின்ப மான விணையடி சரண மம்மா, (௨௮)

மண்ணெனப் புனல தென்னக் கனவென வன்கா லென்ன
விண்ணென வேத மென்ன வேதஞ்சொல் பொருள தென்னப்
பண்ணென வியல தென்னப் பயில்பல கலைக ளென்ன
வெண்ணுதற் காய தாயே யாங்களுன் சரண மம்மா, (௨௯)

படைப்பது மழிப்ப தும்பின் படைத்தளித் துள்ள வெல்லாந்
துடைப்பது மாய மும்மைத் தொழிலுளாய் தொழிலொன் றில்லா
யுடைப்பெரு முலகம் யாவு மொழிவுபட் டொழியு மந்தக்
கடைத்தினத் துள்ளுங் காணுங் காட்சியாய் சரண மம்மா, (௩௦)

மாயவன் றங்கை யாயு மலைமக ளாயு முக்கட்
யேவன் றேவி யாயுந் தொல்லுல கெல்லாந் தோற்றற்
காயதோ ரன்னை யாயு மவரன்றிக் கன்னி யாயு
நீயிவ்வா றுற்ற தேவி நினைக்கியாஞ் சரண மம்மா, (௩௧)

அருவமா யுருவ மாகி யகிலமா யகிலத் தாறு
பருனமாய்ப் பருவத் துள்ள பலன்க ளாய்ப் பதிந்த ஞானச்
சொருபமாய் நித்த மாகித் துலங்குபல் லுயிருக் கின்பந்
தருவதாய் நிற்குஞ் சோதி தஞ்சமுன் சரண மம்மா, (௩௨)

'தொலைவிலா வலிபெற்றுள்ளோன் றெடுகடல் பொங்குங் காணு
மலைவிலா மனத்தான் வன்மை மயிடனா வரத்தி னானே
யுலைவிலாச் சுற்றத் தோடு மொழிததந்நா ளெம்மைக் காத்தங்
கலைவிலெம் பதங்க டந்த வன்னையே சரண மம்மா, (உக)

பொன்னுல காழி சூழும் பூவுல குரகர் வாழு
மன்னுல கிவைகண் மூன்றும் வலியினால் வலிந்த டக்கித்
தன்னுல கென்ன வாழத் தகுசும்ப னிகம்பன் றன்னை
முன்னொழித் தெம்பைக் காத்த முதல்வியே சரண மம்மா. (உச)

என்றய னேடும் விண்ணோர் யாவரு மேத்தி யேத்தி
நின்றபின் னென்று சொல்வார் நெடுந்திற லவுண னென்னும்
வென்றிசேர் வாணன் றன்னான் மெலிந்தெங்கள் பதங்கள் வாழ்தற்
கின்றியே யலைந்தோ முன்னைத் தஞ்சமா விவண்வந் துற்றோம். ()

தஞ்சமென் றுரைக்கு முன்னந் தயவுடைக் கன்னித் தாயு
மஞ்சலென் றபய நல்கி யருட்கணு வவரை நோக்கி
'யெஞ்சலில் வரத்தான் வாண விருந்தலை யரிந்தே யுங்க
ணெஞ்சறு துயர மெல்லா நீக்குவ துங்கட் கென்றான். (உக)

பங்கயன் முதலி னேரைப் பார்த்தருட் கன்னி நீங்க
டங்கிய வச்ச நீங்கித் தழைத்திடு மனத்த ராகி
துங்கடம் பதத்தி னுள்ள துவலரு மின்பந் துய்த்தே
யங்கினி திருமி னென்று விடைகொடுத்தருளி னாலல். (உஎ)

அன்னகன் மொழிசொல் கன்னி யரவந்த மனைய பாத்தஞ்
சென்னியிற் புனைந்து கொண்டு திசைமுகன் முதல்விண் னோர்கள்
பொன்னுல கதனிற் சென்று பொருவிநம பதத்தில் வாழ்ந்தா
ரென்னநான் முகன்மாரக் கண்டற் கெடுத்தினி தியப்பி னானல். ()

தேவர்களுக்கபயங் கொடுத்த சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகத்திரு விருத்தம் (சுகள்)

தேவர்களுக்கபயங் கொடுத்த சருக்கச்சருக்க வசனம்.

பலத்தினுலுயர்ந்த விப்பிரசித்தி யென்பவன் சும்பன் நிகம்ப னென்னு மிரண்டு மைந்தரைப் பெற்றான். அக்கொடிய பாதகர் தேவி கையினாலே யிறந்தனர்; அவருள்ளே நிகம்பன் உபசும்பனென்னு மைந்தனைப் பெற்றான் அவன் தேவர்களைத் துன்பப்படுத்தற்காக வாணனென்னும் புத்திரனைப் பெற்றான். அவன் பிரமாவை நோக்கிப் பஞ்சாக்கினி நடுவேயிருந்து தவஞ் செய்ந் திரிலோகங்களிலும் வலிமை பெற்றோராலே சாகாதவரமும் பற்பல வாயுசங்களும் பெற்று அசுரர்களுக்கெல்லாம் அரசனாயிருந்து இத்திரன் மு தலாகிய திக்குப் பாலகரை யுத்தஞ்செய்து வென்று வெற்றிமாலே குடித் திரிலோகங்களை யுந் தன்னுள்ளடக்கித் தேவலோகத்தை யவுணர்களுக்கிரு ப்பிடமாக்கி வைத்தனன். தேவர்கள் தங்கள் பதவியையிழந்து பூலோகத் துக்குவந்து காட்டிலு நாட்டிலு மலையிலு மணிதராசு மறைத்திருந்து வாழ்ந் தனர். இவ்வாறு எண்ணிறந்த காலங்கள் செல்ல இத்திரன் முதலிய தேவர் கள் தங்கள் குருவாகிய வியாளபகவானிடத்திலே தமக்கு வாணனால் வந்த வருத்தமாகிய குறைபாடெல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்து இந்தக்குறை நீங்கு மற்கும், எங்கள் பசுவியை யாங்களடைதற்கும் யாங்கள் செய்யவேண்டிய தென்னையென்று வினாவினர். அதுகேட்டுத் தேவகுரு ஆலோசித்துச் சொ ல்லுவார். யார் எதை நினைத்தாலும் அதையருள்செய்பவன் தேவியல்லாது வேறுயாவரிருக்கின்றார்? ஆதலால் அடியார்களுக்கு அருள்செய்யுமவன்கன்னி யாகுமரியிலே கன்னிநாயகியாகித் தவஞ்செய்திருக்கின்றன். அவளிடத்திலே நீங்கள் அபயமென்றடைந்தால் உங்கள் துன்பம் தீருதற்கு வேண்டிய வுபா யஞ் செய்வா ரிப்பொழுதேயேயும் என்று விடைகொடுக்க, அவ்விடைபெற் று இத்திரன் முதலிய தேவர்கள் பிரமாவின்முன் புறப்பட்டுத் தென்சமுத்தி ரக்கரையிலே பகவந்யாகிய தேவியை நோக்கிவந்தனர்.

பகவதியாகிய கன்னிநாயகி திருவடி தீண்டப்பெற்ற குமரித்தலத்திலே வசிக்கின்றவர் மணிதராணவும் சேவரி லும் வலிமையுடையவரே யென்று விபந்து தேவிபக்கத்திலேவந்து வைகாசிமாதப் பெளர்ண்மியிலே தானு தீர்த்தததிலே ஸ்நானஞ்செய்து சீபாதப்பாறையிலே சத்தமாதர்சூழ விருந்த தவக்கன்னியாகிய தேவியைத் தரிசித்து மனமுங் கண்களுங் கரிக்கப்பூர வசராய் வணங்கிப் பத்தரை யிரகழித்துப் பேரின்ப மருளு முத்தமகுண முள்ள சோதியே! யுள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோ. லெல்லாமுணருஞ் சத்தி யே! வஞ்சகரைக் கொன்று ஞானிகளுக்கின்பத்தை நல்குங் கருணையுடை யாய்! பஞ்சபூதங்களும் வேதப்பொருளுந் தானாய் நின்றவளே! சிருட்டியாதி முத்தொழிலுளவளே! யுகாந்தகாலத்தைக்கண்டுகளிக்குங் காட்சியாயுள்ளவ

னே! விஷ்ணு தங்கையாயும் பார்வதியாயுஞ் சிவபிரான் தேவியாயு மெல்ல வுலகும் பெறுந்தாயாயு மிவையன்றிக் கன்னியமாகிய வுனக்கியாங்களடைக்கலம். அரு உரு அருவுரு! முதலிய ஞான சொருபியே! மயிடாசுர சங்கார ஞ்செய்தெங்களை யிரகூழ்த்தெங்கள் பதங்களைத்தந்தருளியதாயே திரிலோகங்களையுமடக்கி வாழ்ந்த சும்பனிசும்பனென்னு மசுரரையுங்கொன்று எங்களை வாழ்வித்தருளினை இக்காலமும் வாணசுரனால் மிகத்துன்பமடைந்து தேவலோகத்தை யிழந்தோம். உன்னிடத்தில் டைக்கலம் புகவந்தோம் என்றனர். கன்னிநாயகி, தேவர்கள் சொல்லு முன்னமே யவர்களுக்கு அபயங் கொடுத்தருளி வாணசுரன்றலையை யறுத்துவிட்டு உங்கள்வருட்சத்தைப் போக்குகின்றேன் பயமில்லாமலதுவரையும் நீங்களிருப்பிடத்துல் மகிழ்ந்திருங்கள் என்று கட்டளையிட்டனர். இத்திரன்முதலிய எல்லாரும் அக்கட்டளையைத் தலைமேற்றுகி யவரவ ரிருப்பிடம் போய்ச்சேர்ந்திருந்தனர் என்று பிரமன் மார்க்கண்டேய முனிவருக்குச் சொல்லி யருவினன்.

தேவிகளுக்கபயங்கொடுத்த சருக்சசி சுருக்கவணம் பூற்றிறு.

பதினொவது

கன்னிநாயகி பூஞ்சோலைபுகுசருக்கம்.

வானெலாம் வாளை மூட வானெழும் கதிர்மழுங்க
மீனெலா மறையத் திங்கள் வெண்ணிறம் விளங்கித் தோற்றக்
கானெலா நிறைந்த கொன்றை கனகமே பூப்ப முல்லை
தானெலாம் வெள்ளி பூப்பத் தரைமெலாம் பச்சை பூத்த. (க)

மின்னொளி பம்ப வெங்கும் விளங்கிடி முழக்கஞ் செய்ய
மன்னிய காரு நீங்கி வாடைவந் துலாவுந் தோறு
மன்னமன் னார்கள் பொற்பா ராடவர் தணந்து ளாரை
யின்னல்செய் கூதிர்ப் போது பெதிர்த் தநும் போய பின்னர். (உ)

கஞ்சவாண் மலர்கள் கூம்பக் கணன்றவெந் பனியின் கூட்டம்
விஞ்சுவெண் படாம்போராத் தென்ன மேதினி யெங்கு மூட

வஞ்சிதன் மருங்கு லாரு மைந்தருந் தணவா வண்ண
நெஞ்சுறு விரகஞ் செய்யு நெடும்பனி யிரண்டு நீங்கு. (௩)

பானலோ டாம்பல் கூம்பப் பதுமமென் மலர்க ளோங்க
வானெழுந் கதிரின் காந்தி வந்தவெம் பனியை மாய்ப்பத்
தேனொழு கிடக்கா வெல்லாஞ் செய்யசெந் தளிர்க ளீன்று
கானெழு மலர்கள் விண்டு கமழ்மணம் வீச வெங்கும். (௪)

மன்றல்செய் மலரின் வாசம் வாநியே கொணர்ந்து பையத்
தென்றல்வந் துலாவ வேற்கட் சேயிழை யாரேர டன்பர்
துன்றுபுந் தடத்தின் கண்ணுந் தூய்நிழற் சோலை யுள்ளஞ்
சென்றினி திருப்ப வந்து சேர்ந்தது வேணி லம்மா. (௫)

அலங்கன்மெய் யமரர்க் கன்றங் கஞ்சவென் றருள்செங் கையா
னலங்கிள ரெழுவ ராய நற்றுணை வியரை நோக்கி
யிலங்குபூஞ் சோலை யங்க ணினிதுசென் றிருப்போ மென்னத்
தலங்கிள ரெழுவ ரன்னு டனையலங் காரஞ் செய்தார். (௬)

வேறு

வாசனை கமழுங் கரியரா முகிலை வகிர்செய்து பின்னுறப் பின்னித்
தேசொளிர் செய்ய சிந்திர விநேகை திகழ்தர நடுவினிற் றீட்டி.
நேசுறு துணையோ ரதிற்பிசுற யணிந்து நிறைமணி மகுடமுஞ்சூட்டி
யாசறு பைம்பொ னவிர்விரை மாலே யாங்கதி லணிபெற-வணிந்து()

வாலமர மதியை வகிர்செய்து வைக்க வடிவுறு நெற்றியி னடுவண்
கோலமர செய்ய சிந்திரத் திசைங் கோமளம் பெறவதிற் றீட்டி
மாலுறு வான வில்லெனச் சொல்லும் வாணுத லழகொளி வயங்கச்
சாலுறு கிரண சந்திர தித்தர் தமைக்குழை தேரடெனச் சாத்தி.

மானினைக் கயல மலரினைக் குவளை மலரினை மன்மதன் றுவச-
யீனினைச் செறிந்த வனந்தனிற் புசுத்தி வேலினை வாளினை மேவா-
ருனினைக் கவரு மய்மினை யுறைபுக் கொளிப்பதற் காக்கியே யுவரி
பானதைப் புயங்குக ண்டலைவுறவாக்கு மருள்விழிக்கஞ்சனமெழுதி.

பூங்குமிழ்ப் புதிய மலரைநன் னிறத்துப் பொற்புறு பெள்ளினம் பூவைத், தாங்குறு மலர்செய் துவமைவே றின்றித் தயங்குமந் நாசியினின்றந், தூங்கிசை பயிலுஞ் சுநர்பினம் வீழ்த்து துவைத்திடா தலர்ந்தசெண் பகத்தி, னோங்கொவி மலரின் மணமென வுயிர்க்கு முயிர்ப்படவை யதிமண முமிழ். (க0)

அகிலலோ கத்து மாயவெப் பொருளு மங்கையா மலகவொண் களி போற், சகலமு முணருந் தனிமுத லாய தலைவர்கம் மேனியிற் றயங்கும், புகலரி தாய வழகினை கோக்கப் புரிந்தகண் னாடிநேர் கபோல, மிகலுறும் விழிவே றீட்டியகிடந்த வெழிற்கழ் சாணையி னிலங்க.

முருக்கலர் பலரைக் கொவ்வையங் கனியை முதிர்ந்தசெம் பவளவொண் கொம்பை, புருக்கிளர் செய்ய குமுதவொண் மலரை யொளி கொள்கோ பத்தினைப் பழிதது, மருக்கிளர் கமல வாசனை கமழ் செவ்வாயிதழ் மவுணருக் கழிப்பான், பெருக்கெழ வுறு மமுதடைத் துடைய பெற்றியிற் சிறந்தினி திலங்க. (கஉ)

முல்லைவெண் முசையை முதிர்ந்தா ளுத்தை முருந்தினை நகைபெற நகைக்கு, நல்லெழில் படைத்த நகைநகை யுமிழ நசையுறு மமுதாங் கொழுஞ், மல்லல்வண் கதிரான் மறுவிலா தொளிநு மதிமுக மதிமுகத் தொடுங்கா, மெல்லிதழ்க் கமல மலர்ந்தொளிர் வதுபோன் மிக் கொளி படைத்தெழில் விளங்க. (கங)

வலம்புரி யென்னு மணிவளர் வளையு மற்றதிற் சிறப்புள தாய, சலஞ்ச் மெனுமொண் சங்கமும் பெருத்த சஞ்சலங் கொண்டலை சார, நல லங்கிளர் களத்தி னழகினை மறைத்த னாடிடாத் தணைவியர் நயந்தங் கிலங்கினை விளங்க வணிந்தன யாவு மெறிசுடர் விடுத்தெழி லிமை ப்ப. (கச)

கூதிர்மணி சொரியுங் கரும்பொடு வேையைக் கழையெனச் சொல நிலத் தாக்கி, முதிர்வனப் பிலகுந் திரண்மணித் தோளின் மொய்வி ரைத் தொய்யிலு மெழுதிப், புதியசெங் காந்தண் மலரெனச் சிவந்த பொற்புறு காதல மீதின், மதியினை யலைக்கு நவமணிக் கடகம் வளையொடு வயங்குற வளைந்து. (கரு)

ஈர்க்கிடை புநாது புடைத்தறப் பணைத்திட் டெழுந்திரு கண்களுங்
கறுத்துச், சீர்க்கெழு திதலை பசந்துசெவ் விளநீர்ச் சிறப்பவை மு
ழுவதுஞ் சிதைத்து, வார்க்கடங் காது பிறைவட மணிந்து மாண்ம
தக் கலவையும் வளைந்தே, கார்க்கவு னியச்சேய் தனக்கமு தவிக்குந்
தனக்குடந் தனபெனத் தயங்க. (க௬)

ஆலிளந் தளிரி னழகொவிர் வயிறு மந்தவா லிளந்தளிர் நடுவீன், மா
ல்வளர்ந் தனைய பேரெழி லிலங்கும் வயிற்றுறு மம்மயி ரொழுக்கஞ்
சாலிளங் கொங்கை மதகரி யணைக்குஞ் சங்கிலி யெனவுமே கலையி
னீலவொண் மணியின் கநிர்படர்ந் தெனவு நிறைவனப் பதினாடை
நிலவ. (க௭)

வடிவுறு கங்கை வலஞ்சுழி யழிய வனப்புறு முந்தியும் வயங்கத், து
டியடி படவு மராப்பணி யுறவந் தோற்றுமின் மறையவும் வஞ்சிக்,
கொடி குழை படவுஞ் செய்ததுண் மருங்குல் குலவரைத் துணைத்
துணை முலையா, லொடிபடு மென்னத் துவண்டு பொய் போல வுற்றறத்.
தேய்ந்துதேய்ந் தீளப்ப. (க௮)

புடைபாந் தகன்று பொலிந்ததேர்த் தட்டும் பொருந்தத னுழியு
மச்சம், குடைதர வமைத்தே யொளிமணிக் குலங்க ளுமிழ்வெயி
லெறித்திடக் குலவும், வடிவுடைத் தாகி விரிதலை யொடுக்கா வனப்
பெழ வந்தவா யரவீன், படமது மணிசே ரணிகொண்மே கலையின்
பலமணி யிலகொளி பரப்ப. (க௯)

விரியுநெட் டிலைமென ட்குழரைக் கதலி வியன்குலங் குலையுற வென்
று, கரிநெடுங் கரத்தைப் புழைகொடு குழையக் கண்டிடுங் கவின்றி
கழ் கவானு, முரியபுஞ் சோலை யிடந்தொறு மேவி யொண்பழம் பூக்
கவர்ந் துண்ணு, *மரியின முழுது மருள்கொளப் புரியு மணிமுழந்
தாள்களு மிலங்க. (உ௦)

அடுங்கொலை வாண னுயிர்கவர்ந் துண்ணு மம்புபெய் கூடென லா
கி, மடுவிளி லுலாவுஞ் சினைவரா லஞ்சி வனம்புகச் செய்களைக் கா
லுங், கடுவெனக் கொலைசெய் கண்ணினு ரழகைச் கண்டுகண் டிவ்
வள வென்ன, நடுவுற நிறுக்குந் தராசினற் றட்டி. னல்லெழிற் பாடு
மங் கிலங்க. (உ௧)

*அரியினம-குழைக்குக்கட்டம; குரங்குருண்டுக்குப் பகை.

கதிதரு முதுநூற் புத்தகம் போலக் கவிந்நிகழ் புறவடி யொடுகின்
ம்தியினப் பவளக் கொம்பினிற் பதித்து வைத்தல்போல் வீரலுகர்
வயங்கத், துதிசெயு மடியார் பவதொட ரறுத்துத் துலங்குநன்
முத்தியைக் கொடுக்கும், புதியசெங் கமல முண்டெனி விகர்சொல்
பொன்னடிக் கமலமும் பொலிய. (உஉ)

அன்னமென் குரலின் மிழந்துபூஞ் சிலம்பு மளிர்மணி யரிகொணூ
புரமுந், தன்னிரு சரண மீதளி லணிந்து தயங்கிட ளின்ணினிற் ற
ழைத்த, மின்னொரு கோடி. யொளிவிடுத் தனைய விளங்கொளி மே
னியு மிலங்கப், பன்னீடு மெண்ணுண் கறஞ்செய்செம் பதுமம் பரி
மள மாலையொன் றேந்த. (உ௩)

எழுந்தனள் புடைசூழ்த் திருந்தநன் மாத ரெழுவர்தன் செங்கையில்
வீணை, வழங்குமின் னிசைத்தென் ளமுதநற் றேவி வள்ளைமென் செ
விபடுத் துண்ணப், பொழிந்ததே மலரிற் பொரிச்சிறைச் சுரும்பர்
பொங்குநல் லேழிசை பாடுஞ், செழுந்திரு நிறைந்தங்கயலினீ லோர்
பாற் றிகழ்த்தபூஞ் சோலையிற்சென்றாள். (உ௪)

பங்குன்மிக் குறைந்த பொதுப்பர்சேர் சோலை மருவுசெஞ் ஞாயிறு
விடுத்த, செங்கதிர் சிறிதுஞ் செல்கிலா ததனாற் செறியிரு டிகழ்த்து
றை தருக்க, ளங்கதிற் சென்ற வருட்கொடி யன்ன வவடிரு மேனி
யிற்றயங்கும், பொங்கொளி யெங்கும்பரத்தலா வீருள்போய்ப் பொ
ன்னகர்த் தருக்களைப் போன்ற. (உ௫)

பாடல்சே ரெழுவ ரின்னிசை கேட்டுப் பட்டவம் மரமெலாந் தளிர்
த்துக், கோடெலாம் பசந்து கொம்பெலாந் குழைந்து குளிர்நறு ம
ணமலர் சொரிந்தான், மாடெலா நின்ற மரமெலாந் தளிர்ந்து வளம்
பெற மருமல ரலர்ந்தே, யேடெலா மனிழ்த்தம் கினியதே னொழுகி
யிருப்பதையியம்புவ தெவனே. (உ௬)

வேறு.

யரிந்தரும் பாடி வீட்டிற் பராபரை பதும மென்றாள்
வருந்தவே வருகின் றாளம் மலரடி வருந்தா வண்ணம்

விரிந்தெழுஞ் சோலை யெங்கு மென்மல ரனிச்ச மண்மேற்
சொரிந்தவை பரத்தன் மாரன் றாஹியே விரித்தல் போன்ற. (௨௭)

போதுக ளுகுத்து குத்துப் பொலிந்தபொன் னிறப்பூஞ் சுண்ணத்
தாதுகள் சோலை யெங்குந் தரைதெரி யாது தூற்றன்
மாதருட் கன்னி நம்பால் வருகின்றாள் பதனோ வாடற்
சீதஞ்செய் கெனவச் சோலைத் தெரிவைதான் பரப்பல் போலும்.

இலங்கெழிற் கனனி தன்னை யெதிர்கொண்டு காண்பா னெண்ணி
நலங்கிளர் சோலை நல்லா ணவையறு பதும ராகம்

பொலந்திகழ் குடத்திற் பெய்து பொலிவுற வைத்தல் போன்ற
மலர்ந்தசெம் மலர்ப்பூந் கொப்பின் மா துளங் கனிக ளம்மா. (௨௯)

மாலுறுஞ் சோலை மாது வந்தெதிர் காண்பா னெண்ணிக்
கோலமின் னனைய கன்னி குளிர்விரைக் களபக் கொங்கை
மேலணி தற்கு வைத்து விளங்குசெம பவளம் போன்ற
வாலின்மேற் கொப்பர் தோறு மாயசெம் பழங்க ளம்மா. (௩௦)

விரைகமழ் மலர்ச்சம் பிர விரிதழை மறைய மேவி
நிரைநிரை யாக வெங்கு நிறைந்தொளிர் பழங்க ளெல்லாம்
வரியளி முரல்பூஞ் சோலை மாதரான் கன்னி யென்னு
மரசிதா ளுடப் பைம்பொ னம்மனை வைத்தல் போன்ற. (௩௧)

தாலயிற் கிதற்கு நாமந் தன்பெயர் சாற்ற வைத்த
மேலுயர் *மரத்தின் கொப்பர் மீதொளிர் கனிக ளெல்லா
நூலன மருங்குற் கன்னி நுணுகிடை துவள வாட
நீலநன் மணியாற் செய்த நிறமொளிர் கழங்கு போன்ற. (௩௨)

வென்றிவேற் படையு மஞ்ச விளங்கெழிற் கமலச் செங்சண்
மன்றலங் குழலாள் கன்னி மலர்ப்பதம் வணங்கிக் காண்பான்
றுன்பூஞ் சோலை யென்னுந் துலங்கெழின் மடந்தை நல்லாள்
கொன்றையங் குழலு மந்நீள் குழலிலம் மலரி னேடும். (௩௩)

காவினிற் நிகழ்ந்த கோலக் கருங்கொடிப் புருவத் தோடு
மாவரி வண்டொண் கண்ணு மலர்க்குமிழ் மூக்கி னேடும்
பூவலர் முருக்கின் செய்ய புதுமல ரிதழி னேடு
மேவலர் விரைசெய் முல்லை வெண்முகை நகையி னேடும். (௩௪)

*செய்கு-தன்மைபொருமைவினை முற்று. மரம்-நாவல்.

ஓங்கெழிற் கமுகி னாய வொளி கொள்கந் தரத்தி னேடுந்
தீங்கரும் பாய தோளுந் செவ்விள நீரி னேங்கும்
கோங்கரும் பாய கோலக் கொங்கையுங் காந்தட் கையுந்
தாங்குநன் னிழல்சே ராலின் றனிருத ரத்தி னேடும். (௩௫)

குளிர் தழை நெடிய யாழைக் குறங்கொடு மெழில்சேர் வன்ன
வீளமயிற் சாய லோடு மினி துற நின்றே யங்கண்
வளமலி மடவாள் கன்னி பாதினைக் கண்டு பூசித்
துளபலி மகிழ்வி னேடு முறுப்பணி செய்தற் காளுள். (௩௬)

தேனெடு மிளநீ ரோடுஞ் சிறப்பபி டேக மாற்றி
வானினன் னீரார் றாய மஞ்சன பாட வாக்கிக்
கானொழு கியபூங் கொத்தாற் கபழ்திரு மாலை யாக்கி
யானசந் தொன்றே டொன்றங் கரைத்தநற் றுகந்த மாக்கி. (௩௭)

அருந்துரை வேத்தி யங்க ளமுதமுக் கனியா லாக்கி
யிருந்தநல் லசோகம் பூவா லெரிசுடர் விளக்கு மாக்கிச்
சொரிந்தகுங் கிலியங் கண்டில் வெண்ணைக டே மாக்கித்
திருந்துதீ பங்கள் வாசஞ் சிறந்தமாம் பூவா லாக்கி. (௩௮)

மண்டிளங் கடுகம் பூவால் வயங்குசா மரையு மாக்கிக்
கொண்டலின் முழக்க மாங்கீர் கொட்டிய முழவ மாக்கி
வண்டுபா டகளு வாக்கி யயினட மாத ராக்கி
யெண்டரு முபசா ரத்தோ டினிதுறப் பூசை செய்தாள். (௩௯)

திகழ்சூயின் மொழிசேர் சோலைத் தெரிவைசெய் யுபசா ரத்தான்
மகிழ்விவாடு குமரி யின்கண் வாழபி ராமி யன்பா
மிகவுவந் தவளை நோக்கி வெண்டுவ கேட்டி யென்ன
விகழ்வி லாச் சோலை யன்னாள் வேண்டுவ வியப்ப லானாள். (௪௦)

பைங்கிளி மொழியா லன்னாள் பகர்கின்றாள் விண்ணின் மீதே
ஓய்க்களிற் சிறந்த தெய்வ வெழிற்றரு வனத்தை யெல்லா
மங்குற வழித்த வாணன் வன்றலை யற்று வீழ
விங்குரீ செய்ய வேண்டு மெனவவ னிசைந்தே னென்றாள் (௪௧)

கண்ணிரா யகியைப் பின்னுங் காவென்பாள் காலிற் றுழ்ந்து
சென்னிதான் வணங்கா நிற்பத் தேவியை யெழுவர் சூழ்ந்தங்
கின்னிசை யமுத வீணை யிருஞ்செவிக் கூற்ற வாக்கோர்
வன்னமென் மலர்கள் பூத்த வாகியி னருகு வந்தாள். (௪௨)

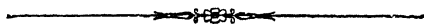
வாகியின் கரையி னோர்பால் வளரொளிப்பளிங்கு மாட
மேவியங் கிருந்து பொய்கை விரிமலர்ச் சிறப்பை யெல்லாங்
காலியங் கண்ணி னாலே கண்டினி திருந்தா ளங்கட்
பாகியாம் வரணன் வந்து படும்பரி சரச கேட்டி. (௪௩)

கண்ணநாயகி பூஞ்சோலை 1 | திருக்கங்கம் முற்றியூ.

ஆகத்திருவிருத்தம் (௪௪௦.)

கண்ணிநாயகி பூஞ்சோலைபுகு சருக்கச்சருக்க வசனம்.

மேகவகன் ஆகாயத்தைமூட நகித்திரங்கள் மறையவும், சந்திரன் வெ
ண்ணிறம் படைக்கவும், கொன்றைமுல்லை மலரத் தரைப்பரப்பெல்லாம் பச்
சைநிறமடையவும் மின்னல் பிரகாசிக்க இடிமுழங்குவந்த கார்காலம் நீங்கிய
வுடனே வாடை வருந்தோறும் பிரிந்திருந்த ஸ்திரீ புருஷர்களைத்துன்பஞ்
செய்யுங்கார்காலம் வந்தது. அதன்மேல் தாமரையுங்குவியும் பனிக்கட்ட
ம் வெண்போர்வை போர்த்தல்போலப் பூமியெங்குமூட மாதரும் ஆடவரும்
பிரியாதிருக்கும் முன்பனி பின்பனியென்னு மிரண்டுகாலமும் வந்துநீங்கிய
ன. ஆம்பல் நீலோற்பலங்குவியத் தாமரை விரியச் சூரிய கிரணம் பனிகை
க்கெடுப்பச் சோலைகொல்லாஞ் செந்திரிரீன்று மலர்ந்து சுகந்தவாசனைவீச
அவ்வாசனையைத் தென்றற் காற்றெங்குவகொண்டுபோய்ப்பரப்ப நாயகரும்
நாயகிகளுந் தடாகத்திலுஞ் சோலையிலும் போயிருக்கும்படி யிளவேளிற் கா
லம்வந்தது. தேவர்களுக்கபயமருளிய கண்ணிநாயகி சத்தகண்ணியரை நா
க்கி, பூஞ்சோலைக்குட்சென்றிருப்போமென்று கட்டளையிடவும் அம்மாதர் க
ண்ணிநாயகியை யலவகாரஞ்செய்யத்தொடங்கினர்.

கூடதலைச சிவந்தரேதை விளங்கும்படி நடுவே வகுந்து சூரிய
ப்பிறை சந்திரப்பிறையணிந்து தலையிலே கிரீடமும் பொன்னரி மாலைகளு

கன்னிநாயகி பூஞ்சோலைபுகு சருக்கச்சருக்க வசனம்,

ம் பூமாலையுமணிந்து இளஞ்சந்திரனைப்பிளந்து வைத்தாற்போன்ற நெற்றியிலே சிந்துரப்பொட்டிட்டு, சூரிய சந்திரர்களுள்ளுந்தோடுங் காதுகளிலேபுனைந்து மானைக் காட்டிலுந் தாமரைகுவளைவீ னிவைகளைச்சலத்திலும்புகுத்தி வேல்வாள் அம்பு இவைகளை யுறைகளுள்ளொளிப்பச்செய்து, கடலைப்பயங்கொண்டலையச்செய்யுந் கண்களுக்குமையெழுதிக் குமிழும்பூவையும் எட்டபூவையும்பழித்து விளங்கும் நாசியில் அம்மலர்களுன்று வண்டுகள் வீழ்ந்து மிதியாமல் சண்பகமலரின் வாசனைபோலச்சுவாசம் வெளிவரவும் சருவலோகைக நாயகராகிய சிவபிரான் நிருமேனியினழகைப்பார்க்கும் கண்ணடிபோலுங்கன்னங்கள் கண்ணாகிய வேல்கள் தீட்டுதற்கு வைத்த சாணக்கம்போல விளங்கவும் முருக்கம்பூ முதலிய வுமமானப்பொருள்களை நிந்தித்து அமுதத்தை யடைத்துவைத்த தன்மைபோல விளங்குஞ்செவ்வாயிதழும் முல்லை மலர் முதலியவற்றைச்சிரித்துப்பிரகாசிக்கும் பற்களும் சந்திரனைக் கண்டு குவியாத் தாமரைபோலுமலர்ந்த முகமும்பார்த்து, அதன்மேல்சங்குகளை அலையச்செய்யுங்கழுத்திலே பிரகாசிக்கும்படியணியப்பட்ட ஆபரணங்களையணிந்து கருமபுமுதலியவற்றை வென்ற தோள்களிலே தொய்யிலெழுதிக்காந்தண்மலர்போலுங் கைகளிலே கடகமும் வளையலும் புனைந்து ஈர்க்குநடுவே புகாமல் நெருங்கித்தேமல்படர்ந்து இளநீரழகைக்கெடுத்துக் கச்சுக் கடங்காமலொங்கிக்கலவைச்சுண்ணம் பூசப்பெறும் முலைகள் சொர்ணக்குடம்போல விளங்கவும் ஆவிலைபோலும் வயிற்றிலெழுந்த உயோமவொழுங்கு விஷ்ணுவைப்போலவும் கொங்கையாகிய யானைக்கட்டுஞ் சங்கிலிபோலவுமேகலாபரணத்தின் நீலவொளிமேலெழுந்ததுபோலவும் பிரகாசிக்குமழும் நீர்ச்சுழிபோலுங்கொப்பூழும் உடுக்கு முதலியவைபோலக்கொங்கைப்பார்த்தாற்றையந்தினைத்த மெல்லிய இடையும் தேர்த்தட்டு முதலிய வுமமானப்பொருள்களைப்போல வனப்புவாய்ந்த அல்குலும்விரிந்த இலைகளையுடைய வாழையினையும் யானைத்துதிக்கையினையும் டெவீன்ற தொடைகளும் சோலைகளிலே பழத்தையும் பூவையுமுண்ணுங் குரங்குகளு மயக்கக்கொள்ளும் முழங்கால்களும் வாணசூரனுயிரையுண்ணும் அம்பருத்தாணிபோன்று வரான்மீனையொளிக்கச்செய்யும் கணைக்கால்களுங்கண்களினழகைகூறுக்குந்தராசுத்தட்டுப்போலுங் குதிக்காலும் புத்தகம்போலும் புறவடிகளும் சந்திரனைப்பவளத்துண்டத்திற் பதித்தாற்போலும் நகங்களும் விரல்களும் அடியார்களுக்கு முத்தியைக்கொடுக்குந் தாமரைமலர்போலுந்திருவடிகளும் விளங்கித்தோன்ற அத்திருவடிகளிலே சிலம்பும் னூபுரமும் புனைந்து மின்னலைப்போலுந்திருமேனி பிரகாசிக்கவுங்கரங்களிலே பூமாலையொன்றைக்கொடுத்தனர்.

ஆயமாலையை வாங்கிக்கொண்டு கன்னிநாயகி சத்தமாதார்தனைச்சூழ்ந்து வீணையினிசை பாடக்கேட்டு வண்டுகளினிசைபாடுகின்ற பூஞ்சோலைக்குள்

ளே சென்றனர். மேகங்கள் படிதலால் இருணிறைந்த தருக்கள் கன்னிராயகி யாகிற பகவதியம்மை திருமேனியில் விளக்குமொளி வீசுதலாலே யிருள் கெடக்கற்பகவிருகூங்குள்போலப்பொன்னிறம்படைத்தன. சத்தமாதரின் னிசைகேட்டுப்பட்டமரங்கள் தளிர்ந்துப்பூத்துத் தேன்மலரைச்சொரிந்தன. அம்மை வருகின்றாளென்று சோலைகள் பரப்பிய அனிச்சப்பூக்கள் மன் மதன்றுவிய மலர்கள்போலிருந்தன. அன்றியும் பலமலர்கள் நிலர்திலுதிர்ந்தும் மாதுளம் பழங்கள் கொம்பினிறைந்துமிருத்தல் சோலையாகிய பெண் அம்மையையுபசரிப்பதற்கு வைத்தகாக்கிப்பொருள்கள்போலிருந்தன. எ லுமிச்சம்பழங்களும் கழற்சிக்காய்களும் சோலையில் கன்னிராயகி விளையாடற்குவைத்த அம்மையுங் கழங்கும்போலிருந்தன.

சோலையாகிய மடந்தை கொன்றைக்காயாகிய கூந்தலும் கொடியாகிய புருவமும் வண்டாகிய கண்ணுங் குமிழும்பூவாகிய மூக்கும் முருக்கமலராகிய இதழும் முல்லை யரும்பாகிய பற்களும் கமுகாகிய கழுத்துத் கரும்பாகிய தோளும் கோங்கரும்பு இளநீராகிய முலைகளும் காந்தளாகிய கைகளும் ஆலிலையாகிய வயிறும் வாழையாகிய தொடையும் மயிலாகிய சாயலுங் கொண்டுவந்து கன்னிராயகியை இளநீராலபிடேகமும் ஆகாய கங்கையாற்றிரும்ஞ்சனமும் பூங்கொத்தால் மாலையும் கங்கன மரங்கள் உரோஞ்சுதலாலுண்டாகிய சந்தனக்குழம்பும் பழங்களால வைவேத்தியமும் அசோகம் பூவால் தீபமும் குங்கிலியம் கண்டிவெண்ணெய் மரங்களாற்றுபமும் மாம்பூவாற்றீபமும் மேகமுடிக்கத்தால் வாத்திய வோசையும் வண்டிநோசையாற்பாடலும் மயில் நடனத்தால் நிருத்தனமும் அமைத்துப்பூசைசெய்தனர். அந்தப்பூசையை மகிழ்ந்து கன்னிராயகி சோலைமாதேநோக்கியுனக்கு வேண்டியவரத்தைக் கேட்கவென்றருளிச்செய்தனர். அவள் வணங்கித்தாயே! யெங்களிலுயர்ந்த கற்பச்சீசோலைகையெல்லாம் அழித்த வாணசுரன் தீலையை அறுத்தெரியவேண்டிமென்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர். அவ்வாறே செய்கிறேனென்று சொல்லிக் கன்னிராயகி சத்தமாதர் வீணுகானத்தைக்கேட்டு மகிழ்ந்து ஒருதடாகத்தினருகேவந்து சோலையின் சிறப்பையெல்லாங்கண்டுகனித்தெழுந்தருளியிருந்தனர். இனி வாணஞ்சுவந்து பட்ட சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறேனென்று காத்தவீரிய அரசனுக்குத் தெத்தாத் திரய முனிவர் சொல்லியருளினர்

கன்னிராயகி பூஞ்சோலை புது சருக்கச்சருக்கவாசனம் முற்றிற்று.

பதினேழாவது

வாணசுர சங்காரச்சுருக்கம்.

தொன்மைநல் லுலக மூன்றுஞ் சேரர்ளிவா தடக்கி யானும்
வன்மையுன் வாண னென்பா னேவலின் வழிச்செல் வேர்
டுன்முக னென்றுந் தீய தூர்த்தெரி சனன்ற னென்றும்
புன்மைய நாம முள்ளோர் பொருவிவா மாசய வல்லோர். (க)

எங்குந்தா னுள்ள செய்தி யாவையுந் தேர்ந்தங் செண்ணி
யங்குவந் தயர்வொன் றின்றி வாணனுக் கறையு நீரார்
செங்கையில் விரைசேர் செம்பொற் றேரவர் மாலைக் கன்னி
மங்கையங் கிருந்த வாச வானுயர் சோலை வந்தார். (உ)

கண்டனர் கன்னி யென்னும் கருணைநா யகியை யம்மா
மண்டுமின் னொளியோ வென்று மனத்தகத் தயிர்த்தீங் கீதோர்
பெண்டகை யணங்கென் றெண்ணிப் பெரிதுவந் தீந்த மின்னைத்
திண்டிறல் வாணன் பெற்றாற் செய்தவப் பேறு பெற்றான். (ங)

என்னவே வியந்து நின்ற விருவரும் விரைவிற் செல்வா
ரன்னவர் தலைக் கால்போ லாக்கியே விரைவிற் சென்றார்
தன்னேநே ருள்ளா ரில்லை யெனுமனத் தருவ னுன
மன்னுவெந் திறலோ னென்னு மதவலி வாணன் முன்னர். (ச)

முன்னர்வந் திறைஞ்சி நின்று மூவுல கடக்கி யானு
மன்னவோர் நானுங் காணு வளரதி சயம்யாம் கண்டே
மன்னது நினக்குச் சொல்வா னம்மயாம் விரைந்து வந்தோ
மென்னலும் வாண னென்பான் யாதெனச் சொன்மி னென்றான். (ஊ)

மின்னென்கோ மின்னுட் டோன்றும் விளங்கொளி யென்கோ மே
லாழ், பொன்னென்கோ விளக்கென் கோமேற் யொன்னுல கத்து
மின்னார், மன்னென்கோ மன்னர் குடு மணிமகு டந்தா னென்கோ
வென்னென்கோ வழகுக் கெல்லா மிருப்பெனு முருவை யம்மா. (ஈ)

மூவகை யுலகுக் கெல்லா முதன்மையா மரசு பெற்றாய்
தேவரொல் லாரு மேத்திச் செய்பணி கேட்கச் செய்தாய்
மேவருஞ் செல்வம் யாவும் வெண்டுவ வெல்லாம் பெற்றாய்
மாவொளி பெற்ற மிக்க மணிக்குல மனைத்தும் பெற்றாய். (௭)

முற்றுற மொய்ப்பு பெற்றாய் முடிவிலா வாயுள் பெற்றாய்
பெற்றத னுலென் பேறு பெறக்கிடையாத மின்னை
முற்றிழைக் கன்னி தன்னை முடங்குறப் பெற்று யென்னின்
மற்றவை பெற்ற பேற்றின் மாட்சியுஞ் சிறக்கு மம்மா. (௮)

செங்ககயின் மீது பொற்பூச் சிறந்ததே மாலை யேந்திப்
பொங்கொளி மின்போ னின்ற பொருவரு பாதை நோக்கின்
மங்குல்தேவ னிறந்து மாயோன் மார்பினின் வைகு மின்னு
மிங்கிவட் கேவல் செய்யு மேந்திழை யார்க்கு மொவ்வாள். (௯)

மாரனைக் காய்ந்த யோக வரதனும் வடிவா ரிந்த
நாரியைக் காண்கின் றானே னலிந்தவே ளவனைக் காய்வன்
வீரனீ விரைந்து செல்லம் மின்கொடி கிண்ணைக் கண்டாற்
கீரிய செங்கை மாலை சிறந்தநிசன் றனக்கே யீவாள். (௧௦)

ஓங்கொரு பாகஞ் சென்னி யோ துறா மணித்தோண் மார்பிற்
றுங்கினர் மூவ ரென்னுந் தலைமைய ராயி னோர்க
ளாங்கவர் தம்மின் மிக்கடி மரும்பெருஞ் செல்வம் பெற்றோ
யிக்குரீ யிவளைப் பெற்று லிரூத்துவ தெங்ங னென்றார். (௧௧)

என்றுநின் றினை ய சொல்லு மிருவரை யினிதி னோக்கி
மன்றலர் குழலா ளெங்ஙன் வைகிட மென்னக் கேட்பக்
குன்றெனுங் குவவுத் தோளாய் குருமணித் திரைகள் சிந்துந்
தென்றிரைக் கடற்க றைக்க டிருவளர் நகரொன் றுண்டால். (௧௨)

அப்பெரும் பதியி னும மணிதிகழ் குமரி யென்னச்
செப்புவா ரதனி னோர்பாற் றிகழங்கற் பகப்பூங் காவு
மீப்பெருஞ் சோலைக் கொவ்வா தென்னுபோர் சோலை யங்க
ஔப்பருங் கன்னி மேவி யுறைகின்ற ளெழுவ ரோடும். (௧௩)

எனவவ சியம்ப லோடு மெழுந்த பேருவகை மிக்கோன்
புனைமணிக் கொடித்தேர் கொண்டு போதுமின் விரைவின் மிக்க
வனிகழும் வருக வென்ன வறைந்தன னறையா முன்னம்
வணைநெடுந் தேருஞ் சேனைத் திரள்களும் வந்த வம்மா. (௧௪)

படியெலா மறைய வந்த பதாதிகள் சூழ வெங்குங்
கொடிநெடு மணித்தே ரேறிக் குலமணி யணிகள் பூண்டு
முடியெழுந் கதிரின் மின்ன மொய்வலி வாணன் சென்றான்
றொடியணி தோண் மென்றோகை யிருக்கின்ற சூழ னோக்கி. (௧௫)

வேறு.

அண்ட முட்ட வளக்கு முடியினான்
கொண்டசெக்க ரெனப் பொலி குஞ்சியான்
றுண்ட வெண்பிறை போலத் துலங்கொளி
விண்ட வாயின் விளங்கு மெயிற்றினான். (௧௬)

காயும் வெங்கனல் கக்குசெங் கண்ணினான்
றிய யாவையுஞ் செய்யுந் திறத்தினு
னையும் பல்லுயிர் யாவையும் வாரிரீள்
வாயி. லிட்டு வயிற்றி லடக்குவான். (௧௭)

தூல மேருவை யொத்துயர் தோளினான்
சால மாமர மன்ன தடக்கையான்
கால னஞ்சக் கனைக்குந் கழலினு
னீல வெற்பை நிகர்க்கு நிறத்தினான். (௧௮)

பூண்ட வைந்து புலன்க ளவித்துயர்
மாண்ட மாதவஞ் செய்தலின் வாண்மல
ராண்டு ளான்வந் தளிப்ப வரியவை
வேண்டும் யாவையும் பெற்றுள மேன்மையான். (௧௯)

அன்ன தன்மை யவுணர்க் கரசனு
முன்ன முற்றிய தீயினை மூட்டலால்

வன்ன நித்தில வார்வட மாமுலைக்
கன்னி வைகிய காவில்வந் தெய்தினான். (௨௦)

பந்த மாருதம் வாண்மலர்த் தாதெலாஞ்
சிந்து சோலைச் சிறப்பினை நோக்கினு
னிந்தி ரன்மலர்க் காவு மிதற்குநேர்
வந்ததின் நென மாகியப் பெய்தினான். (௨௧)

ஆங்கொர் சூழலின் யாழ்பயி லங்கைசேர்
பாங்கி மாரவர் பாடிய பாடலைத்
திங்கு செய்யும்வெந் தீயவன் கேட்டுள
மோங்கு தீயின் மெழுகொத் துருகினான். (௨௨)

தேருஞ் சேனைபு நிற்கச் சிறையளி
யாருஞ் சோலை யதிற்புறத் தேநிறீஇத்
தாருண் மாமுடி வாணன் றமியனாய்
மேருண் மாமுலை வைகிட மேவினான். (௨௩)

வேறு .

மின்கொடி யொன்று மேகம் வெண்பிறை வில்வேல் வள்ளை
யின்கொடி பவள முத்த மெழிற்குமி ழிணைப்பொன் மேரு
மென்கொடி வஞ்சி பொற்றேர் மெல்லிய வாழை கஞ்ச
முன்கொடு நிறநல் போலு மொய்வளை யமுதைக் கண்டான். (௨௪)

கண்டனன் காமத் தீயாற் கருகினு னுருகி நின்றான்
றிண்டிறல் வலியு மொய்ந்து சிந்தனை யழிந்து தேம்பி
விண்டுயிர்ப் பெறிந்து மீக்கொள் விரகத்தின் பெருக்கான் மையல்
கொண்டவ னுளத்தி னோடு பற்பல குறித்துக் கூறும். (௨௫)

கன்னியின் னமுதை யிங்நன் கண்டுவந் துரைத்த வொற்றர்க்
கென்னயான் கொடுத்தற் குள்ள யாணருந் தவஞ்செய் துற்ற
மன்னுடைச் செல்வ மெல்லாம் வழங்கினும் போது மோமற்
றன்னவர்க் கென்செய் கேனென் றகமகிழ்ந் ததிகு யித்தான். (௨௬)

உறுமுரு வசியு மல்ல ஞமைதிரு வீணி யல்லன்
முறுவிலிந் திராணி யல்லை பகிழ்திலோத் தபையோ வல்ல
ளிறுமிடை தேய்தல் போல வெணையிர் தேய நின்றான்
பெறலரி தாய வுள்ள பேரின்ப வழி வ மாமால். (௨௭)

கடியவெண் னெஞ்சோ மாரன காவியங் கணையோ கந்த
னெடியவை வேலோ வானோ நீநிறக் கடலோ நெஞ்சங்
கொடியதோர் கூற்றோ வீசன் குடங்கையின் மாணோ கோலத்
தொடியுடைத் தோண்மி னன்னு டிணைவிழி யென்ப தம்மா. (௨௮)

பொருப்பென வெழுந்து பொன்னங் குடமெனப் பூரித் தானை
மருப்பெனக் கூர்ந்து மாரன் மதுடம்போல் வனப்பு வாய்ந்து
பருத்திடை யிர்க்குஞ் செல்லாப் படியொளிர் கொங்கை யென்றன்
விருப்பென வேங்கி வான வெளியையு மடைக்கு மம்மா. (௨௯)

துளிகொடேஞ் சோலை வாயான் றுயருறச் செய்யும் பச்சைக்
கிளியினங் குயிலி வீட்டங் கிளந்தவின் னிசைகள் பாடு
மனியின மன்றி லோடாங் கார்ப்பெழுந் தொழுதி யாய
*வினியின மென்ற னுவி வினிவுறச் செய்யு மம்மா. (௩௦)

ஆலைநேர் பொழியு முல்லை யருள்பைநேர் நகையு மஞ்செஞ்
சேலைநேர் விழியுங் கொங்கைச் செம்பொன்மால்வரையைத் தாங்கு
நூலைநே ரிடையும் பெற்றே துடங்குமின் பொருட்டா லிந்த
வேலையும் யான்றுன் பெய்தும் வேலையு மறிந்தார்ப் புற்ற. (௩௧)

கொல்லிய வந்த மாரன் குளிருவெண் கவரி யென்னச்
சொல்லிய கமுகின் பூவுஞ் சூடுகன் மகிழின் பூவ
மல்லிகை யென்னும்வாச மலரும்வண் டாழை யென்னு
மெல்லிய வீயு மென்னை வீவுறச் செய்யு மம்மா. (௩௨)

அளித்துயி ரனைத்துங் காக்கு மாழியா னவனு மல்லன்
முளித்துவீழ் கங்கை சூடுஞ் சுடர்முடியோனு மல்லன்
வெளிக்கொளான் கன்னல் கில்லான் மெல்லல் வாளி யானிங்
கொளித்துநின் றெய்யு மம்பெ னுயிருணு தொழியா தென்றான். ()

பொன்றரு பூந்தா தென்னும் போங்குசெந் தழலை வாரி
யின்றென துடம்பு வெம்ப விறைத்திறைத் தெரியச் செய்யுந்
தென்றலம் புலியு மங்கந் தேம்பியுள் வெதும்பு வேளைக்
கொன்றலா தொழியா தென்னக் கொதித்துளந் தளர்வ தானான். (1)

என்றவ னுளத்தி னெண்ணி யினையன பலவும் பன்னி
நின்றவன் றேவி தன்பா னெட்டுயிர்ப் புயிர்த்துச் சென்ற
என்றவன் வருதல் கண்டே யயிர்த்தன்கே னெண்ணங் கண்ட
மன்றலங் குழலாண் முன்னம் வந்துநின் றினைய சொன்னான். (10)

அன்னமே யமுதே யின்சொ லழகிய கினியே மானே
வன்னமா மயிலே மின்னே மரகத பணியே பொன்னே
யென்னுடை யுயிரே யார்க்கு மினித்தடுங் கினியே தெய்வக்
கண்ணியே யிங்கு நின்ற காரண மென்கொ லென்றான். (11)

எண்ணிலாத் தவஞ்செய் தாலு மெய்திடா வழுதே யின்பக்
கண்ணியே கன்னிநீயெள் கண்ணிலே காண முந்நாட்
புண்ணிய மென்செய் தேதேனா புரந்தெனை யாள வென்றோ
நண்ணினை யென்றான் றீயநாகுடைப் புகுது நாவான். (12)

சொல்லிய பணிகள் யாவுஞ் சோர்வின்றிச் செய்ய வல்லென்
புல்லிய விண்ணிற் றேவர் போலெனை நினைக்க வேண்டா
மல்லியல் வளமிக் குள்ளேன் மறுவிலென் வாய்மை யுள்ளேன்
கொல்லியல் கூற்று மஞ்சங் கோளுடைக் கொற்ற முள்ளேன். (13)

என்றனக் கஞ்சி யன்றோ விகலும்வெம் புரங்காய்ந் தோனூ
மன்றுல களந்து னோனூ மமருல கதில்லை காது
குன்றினுங் கடலி னுள்ளுங் கொப்பனா யாருங் காணச்
சென்றுபோ யிருக்க லுற்ற செய்திநீ யறியாய் போலும். (14)

மாமக நூறு மாற்றும் வலிமையாம் வானோர் தங்கள்
கேமகா னிந்திரானி குனிமுலை புணரும் புத்தே
ளாமவன் முதல்வின் னேரை யருள்பணி கேட்ப வாண்டே
னாமும் வாண னென்பேன் காமத்தா னலித னன்றோ. (15)

சிலைக்கழை நாணும் பூட்டித் தென்றலந் தேரு மேறி
மலர்க்கணை யைந்துங் கொண்டு மருங்குடை வாளுஞ் சேர்த்தே
யிலக்கதா வென்னை யெய்யு மிப்படை வீட்டி வேளை
சிலக்கிட வேண்டு மின்னே மெலிகுவேற் கிரங்கி யென்றான். (௪௧)

தென்றலோ கரையின் மோதுந் திரையதி ரொலியோ தீமை
யொன்றுமாந் குயிலோ வாய ஞுதுதீந் குழலோ மாறன்
றுன்றுபூந் கழையோ யாழிற் றுவணரம் பிசையோ பெண்ணை
யன்றிலோ வறியேன் முன்னென் னொருயி ருண்ணுங்கூற்றம். (௪௨)

கரும்பென மொழியை வைத்தாய் கமழுஞ்செவ் வாய்க்குண் முல்லை
யரும்பென நகையை வைத்தா யடங்கிடாத் தனத்தை வைத்தாய்
சரும்பென விழியை வைத்தாய் தூயநின் னெஞ்சை யென்ன
லிரும்பென வைத்தா யென்னி லிணங்குமோ வணங்கே யென்றான்.

மின்னையே பழித்து மிக்காய் விளங்கொளி மேனி பெற்ற
வுன்னையே போல வெல்லா வருவமுந் தோற்ற வைத்தா
யென்னையிம் மாய மாயைக் கியானன்றோ வல்லேன் வல்லேன்
றன்னையு மயக்கு மாயை தன்னை நீ யெங்குக் கற்றாய். (௪௩)

நிறத்துமின் மேல்வீழ்ந் தன்றோ நினைவற மயக்கஞ் செய்யுஞ்
சிறப்புறுன் மேனி யென்னத் திகழொளி மிக்கண் டேற்கு
மறப்புறப் புலன்க ளெல்லா மயக்குற வந்துபின் னு
மிறப்புறச் செயுமோ மின்னே யென்றன னிறக்கு நோயான். (௪௪)

அடக்கூருந் காம நோய்க்கங் கமைத்தவ்வ வளத்தை பத்திற்
கடக்கூரு மவத்தை யொன்பான் கழிந்தன காத றந்த
மடக்கொடி யென்னுங் காம வல்லியே யெளியேற் கிப்பா
னடக்குறு மவத்தை சாக்கா டென்பது நவிறி லம்மா. (௪௫)

தடுப்பரும் விஞ்சை வேண்டா தார்மன்ன ருதவி வேண்டா
வடற்பரித் தேரும் வேண்டா வாணையின் னணியும் வேண்டா
படைக்கல மெவையும் வேண்டா பதாதியும் வேண்டா வுன்றன்
கடைக்கணி னோக்க முண்டேற் காமனை வெல்வ னென்றான். (௪௬)

தேவல கத்தோ ரேவல் செய்திடச் சிறப்பின் மிக்க
 மூவுல கத்தை யானு முதன்மையு முனக்கே யாக்கிக்
 கோவென நினை வைத்துன் குளிர்மலர்ப் பாதஞ் சூடி
 யேவலின் வழியே நிற்ப நெனைக்கருள் புரிதி யென்றான். (சஅ)

காமமே யாத்ரி யாய கடிந்தனை புலன்க னேந்தி
 நேமமு மிழந்தா யூணு மிழந்தருந் தவந்தா நெய்தித்
 தாமமார் மேனி யெல்லாந் தளர்ந்தனை யிதன்பே நென்கொல்
 வாமமார் பருவத் தன்றே வருமின்ப மருந்த வேண்டும். (சக)

அனைத்துல கத்து முள்ள வநுர்பொரு னேனு மன்றிக்
 குனித்திடு மொருவ னாலுங் கொணர்வரும பொருள தேனுங்
 கனைத்துவண் டிமிருங் கூந்தற் கன்னியுன் கருத்தி லுன்னி
 நினைத்தவை யனைத்து மிங்ஙன் கொணர்குவு னிமிடத் தென்றான். (ச)

அம்மொழி புகற லோடு.மருள்விழி யவாட யோனுக்
 கெம்மொழி கொடுத்த னன்றென நெதிர்மொழி மனத்திற் றேர்ந்தே
 வெம்மொழி கொடுப்ப தன்று மெம்மொழி யாக நன்மைச்
 செம்மொழி கொடுப்ப தானு டேமொழிக் கிளியைப் போல்வாள். (ச)

துளக்குறு தூண்டிற் கண்ணை சுவைக்குவீழ் மீனைப் பேசன்று
 மளப்புறு மிசையா லாவி யழியவீ முசுணம போன்றுங்
 களிப்புறு நாற்றத் தெய்திக் களியவீ முளியைப் போன்றுங்
 விளக்கொளி கண்டு வீழும் விட்டிலும போன்றாய் வீணைய். (சுஉ)

கன்னியர் நோக்க மெண்ணு தவாவுறல் கடன தன்றா
 லுன்னியே யவரைத் தீண்ட வுளம்வைத்த தீமை யோர்க்கு
 மன்னிய வாணுள் குன்று மறுமையு மில்லை யென்னப்
 பன்னிய மறைக னுங்கு மறைப்பின்றிப் பகரு மென்றான். (சுஃ)

என்றெடுத் தியம்புந் தேவி யின்மொழிக் குருகி நின்றான்
 கொன்றொழிப் பவளென் றுன்னிக் குறித்திலன் கொண்ட காமம்
 வென்றிட வலியொன் றில்லா வெறுவலிக் கொடியொன் பின்னு
 நின்றிடர்க் காம நோயா னெட்டுயிர்த் தீணைய சொன்னான். (சுச)

கன்னியே நின்னைச் சேர்வான் கடிமணஞ் செய்யு மட்டு
மென்னுபிர் தரித்து நில்லா தியாழிதேனார் மணமே போல
முன்னர்யான் புணர்ந்து பின்னர் முதுமறை முறைவ ழாம
னன்னல மணஞ்செய் கேன்யா நென்றன னாகஞ் சேர்வான். (௫௫)

அன்னதற் கையம் யாதிங் கரியவை கொணர்வ நென்ன
முன்னர்நீ சொன்னாய் சொன்ன முறைதவ றுதே நீயான்
சொன்னவை கொணர்ந்தா னீயுஞ் சொன்னவை பெறலா மென்ற
ளின்னவை வேண்டு மென்றிங் கியம்பென விசைத்தான் வாணன். (௫)

பாடலங் கனியும் பாங்கர்ப் படரறு கதனி லுள்ள
நீடிய கனியுஞ் சீத நிழல்வட மரத்தின் பூவுங்
கோடுய ரத்திப் பூவுங் குலவிய *வித்திப் பூவுந்
தேடிநீ கொணர்ந்தா லின்னுஞ் செப்பு*வான் சிறிது முண்டால்.

சந்திர னிடத்து மற்றத் தாரகை யிடத்து முள்ள
வந்தநல் லரியுந் தேடு மாசை மிக் குள்ளே னீதா
னிந்தநற் பொருள்க ளெல்லா மெனக்கிங்நன் தொணர்ந்து வல்லை
தந்திட வேண்டு மென்றான் சகலமுந் தீரவல்லாடான். (௫௮)

வேணுமென் றுரைத்த யாவு மிக்கதன் மாயை யாலே
காணுதற் கமைத்து வைத்தான் கன்னிநா யகியுங் கண்டாள்
கோணுத லுற்ற மின்னே கொண்டரு ளிதனை யென்றான்
வாணுதன் மடந்தை காணு முன்னமே மாயை மாய்ந்த. (௫௯)

கொல்லுர்தந் தெருகிற் றாசி கொள்ளெனில் விலைப்போ காபோற்
சொல்ரு மாயை யாலே தொகுத்தபல் பண்ட மெல்லா
மில்லன வாகக் கண்டா ளிலங்குமம் மாயைக் கெல்லாம்
வல்லப முடைய ளாய வல்லபை மாது மன்னே. (௬௦)

லைத்தபல் பண்ட மெல்லாம் வைக்குமுன் காணு வாணன்
வித்தையும் பொய்த்தல் கண்டான் வெயர்த்துடல் புழுங்கா நின்றான்
சித்திரம் புகன்றாய் சொல்வ செய்திடுந் திறமொன் றில்லாய்
பொய்த்ததுன் வார்த்தையென்றான் பூத்தமென் கொம்பு போல்வான்.

*இத்தி-ஒருமாம். *வான் தொழிற்பெயர்விகுதி.

முன்பவன் மொழித லோடு மொய்ப்புறும் பணைத்தோள் வாண
 னென்பவ னிவளை யச்சஞ் செய்தலா லிணங்கா ளென்ன
 வன்புறு தடக்கை தன்னில் வாளெடுத்தேந்தி யென்பா
 லன்பிலா யுன்னை யானு மடுவெனன் றூர்த்தது வந்தான். (கஉ)

வாளெடுத்தார்த்து வந்த வாணனை வாவா வென்று
 நீளொளி வாளொன் றேந்தி நின்றவத் தேவி தன்னைக்
 கோளுடை யன்னேன் றுணுங் கொல்லவர் தவளென் றெண்ணி
 வேளிணன் மெலிதல் விட்டு வெட்டினுன் னீதிர்த்த வாளால். (கங)

அதிர்ப்புற வார வாரித் தடுவெனன் றெழுந்து சீறி
 னீதிர்த்தவன் வெட்டும் வெட்டு விலகியே தன்கை வாளா
 லெதிர்த்துநின் றவனை வெட்ட வேற்றன ளெடுத்த வாளிற்
 கொதித்தழல் வாணன் கையிற் கொண்டவா டிண்டித் திற்ற. (கச)

எடுத்தவா டிண்டிற் றுக வெய்திடுஞ் சிலையொன் றேந்தி
 யடுத்தபோ தநேக கோடி யம்புகள் விடுதல் கண்டா
 டொடுத்தவன் விடும் பெல்லாக் துண்டகண் டங்க ளாகக்
 கெடுத்தனள் வாளால் விசிக் கேடிலாத் தேவி யம்மா. (கரு)

ஆங்கவன் பின்னு மேவு மப்புமா ரிகளெ லாந்தா
 ளேங்குமெண் டிசையும் வானு முற்றபூ தலமுஞ் சற்று
 நீங்கிடும் வெளியொன் றினுறி நிரைத்தன கண்டா டேவி
 தாங்கும்வில் ளெடுத்தா லன்றித் தடுப்பரி தென்ன வெண்ணி. (கக)

நெடுஞ்சிலை யொன்று கன்னி நின்மலை கையில் வாங்கி
 நடுங்கும்வி ண்ணாவர்க ளார்ப்ப நானெறிந் தசுர ரஞ்சு
 வடுந்தொழி லம்பு மாரி யழற்பொறி சிந்த வேவிக்
 கொடுந்தொழில் வாண னேவுங் கொடுஞ்சுரந் துள தாக்க. (கக)

வாணன்றன் சேனை யென்னு மாக்கடல் வளைந்து சுற்றி
 நீணிலம் வெளியின் றென்ன நிறைந்தவல் லசுர றொல்லாம்
 பாணம்பேல் குந்தம் பிண்டி பாலஞ்சக் கரம்பேல் கூர்மை
 பூணுந்தோ மாங்க ளேப் பொருதனர் தேவி மீதே. (கக)

ஏவுமப் படைக ளெல்லா மிற்றுக் க வம்பு மாரி
 தூவியே யறுத்து வீழ்ந்தச் சுற்றிய சேனை யாவுங்
 காவியங் கண்ணி யென்னுங் கன்னிநா யகியை நோர்க்கிச்
 கூவியே போர்க்கு வாவென் றுர்த்தனர் பறைகள் கொட்டி. (௬௯)

தேரணிக் குழுவை மற்றச் செழுமத தாரை காலுங்
 காரணி யினத்தை வேகக் கவனவாம் பரிக்கூட் டத்தைப்
 போரணி செய்து நின்ற பொருநர்மாக் கடலை யெல்லாந்
 தாரணி தன்னில் வீழ்ச் சரங்கயேச் சங்க மார்த்தாள். (௭௦)

தன்றுணை யாக வந்து சமர்செய்த சேனை யெல்லா
 நின்றன வென்றுங் காணு னிலத்தின்மேற் கிடத்தல் கண்டான்
 கன்றியே யெழுந்து வேகக் கடும்பரித் தேர்மே லானுன்
 கொன்றவக் கன்னி யாய குமரிவாழ் தேவி மீதே. (௭௧)

கையினிற் சிலையொன் றேந்திக் கனன்றுதே வாத்தி ரங்க
 ளெய்தன னந்த வந்த வெரிமுகப் பகழி யாலே
 கொய்தவை வீழ்த்தி வாணன் கொடுஞ்சிலை தூணி பாகன்
 வையம்வெம் பாய்மா வெல்லாம் லையமேற் கிடப்பச் செய்தாள்.

முனைத்தொழிற் கொன்று மில்லான் முடிவிலாண் முடிப்பா ளென்ன
 மனத்தினி லச்ச மெய்தி வாணனா மாயை வல்லோன்
 கனத்தவெம் மாயை யாலே ககனமேன் மறைனோ மென்ன
 நினைத்தன னினைத்த துன்னி நேயியை நினைத்தாள் கன்னி. (௭௩)

வீண்ணிடத் தெழுந்து தோற்றி விளங்கொளிப் பரிதி போல
 மண்ணிடத் தெழுந்து வந்து வளரொளிப் பரிதி யொன்றங்
 செண்ணிடத் தடங்காக் காம மெய்திய பாவ வாணன்
 கண்ணகன் றலையை வல்லை யரிந்துமைக் கடலி லிட்டே. (௭௪)

மிக்கரந் தைகளே யிந்த மேதினிக் கியற்றி வாழ்வன்
 மைக்கரன் மாயக் காய்ந்தாள் மலரடி வணங்கி நேயி
 புக்கர வுலகத் தங்கண் போயது புவியைக் கீண்டு
 சக்கரம் புக்க வந்தத் தலத்திலோர் தீர்த்த முற்ற. (௭௫)

மின்னிற வெயிற்று வாணன் வெந்தலை யரிந்து நேமி
மைந்நிறக் கடலிற் போட வாய்வழி யுலரி நீர்மொண்
டன்னிறக் கடற்பா டெங்கு மளறுபட் டகனைக் சேனைச்
செந்நிறக் குருதி வெள்ளஞ் செங்கட லாக்கிற் றன்றே. (எசு)

கார்த்திரண் முழக்கு மஞ்சக் கனைகட லொலியு மஞ்ச
வார்த்தன ரமரர் பற்ற வரம்பைய ராடி னூர்கள்
பார்த்தமா முனிவ ரெல்லாம் பற்பல வாசி கூறித்
தூர்த்தவர் பூவின் மாரி யாடினர் துள்ளித் துள்ளி. (எஊ)

விஞ்சைய ரியக்கர் சித்தர் வீணைவல் லோர்கள் விண்ணோர்
நஞ்சுறை யெயிற்று நாக நாட்டுளோர் ஞாலத் துள்ளோர்
வஞ்சக வாணன் பட்டா னெனமன மகிழ்ச்சி மிக்கா
யஞ்சலி செய்து வாழ்த்தி யணங்கினை யேத்தி னூரால். (எஅ)

வேறு

முத்தொழிலோர் தம்மான் முடித்தற் கரிதாய
வத்தொழிலை நீயிவண்வந் தம்மா முடித்தனையே
மெய்த்தொழிலோர் தங்கண் மெலிவினினி வந்துதவ
வெத்தொழிலு நீகொடுத்த தென்றின் றறிந்தோமால். (எக)

மாவலிசேர் வல்லவுணன் மாயா வரவாண
னைவல் செய்தி யாங்கனிடைந்தோ மிடர்தீர்த்தாய்
நீவலியை யாவரினு மென்ப்தனை நெஞ்சிலுற்றோங்
காவலினுன் முற்றுமெமைக் காக்கக் கடவாயால். (அ௦)

முன்னையா யாவருக்கு மூவுலகு மீன்றருளு
மன்னையா பெவ்வயிரு மாக்கியே நீயுமொரு
கன்னியா பெங்களுக்குங் கண்காண வந்தனையா
லுன்னையா ரெண்ணி யுணர்வா ருணர்வாரே. (ஆக)

வேதத்தி னுச்சியோ வெள்ளிவெற்போ மிக்கமயச்
சீதப் பனிவரையோ தெள்ளுதிருப் பாற்கடலோ
கோதற்ற சீர்மைக் குமரிப் பதியோவுன்
பாதக் கமலம் படுதற் கினியதம்மா. (அஉ)

வாணசுர சங்காரச் சருக்கச் சருக்க வசனம் கசடு

நீயே பரப்பிரமம் நீயே பராசத்தி
 நீயே யுயிர்க்குயிராய் நின்ற பரஞ்சோதி
 நீயே மறைமுடியி னிற்குமொரு வான்பொருடா
 னீயே யெல்லாமு நிகழ்த்து மகமாயி. (அக)

என்றயனும் விண்ணோர்க் கிறையு யிமையோரு
 நின்னுபலீபன்னி ரெடிதுபுகழ்ந் தேத்த
 வன்றவரை நோக்கி யருட்கவுரி நீங்கனிளிச்
 சென்றரிய நும்பதங்கள் சேர்ந்தினிதின் வைகுதிரால். (அச)

என்னுமருட் கன்னிபின்னு மேத்திமையோர் கேட்டவரஞ்
 சொன்னபடி நல்கத் தொழுதுமலர்த் தாள்வணங்கி
 மன்னியசீர் வானோர்கள் வாழ்பதத்தங் கேகினராற்
 பன்னிரவி னுன்மறையுங் காணுப் பராபரையாள். (அடு)

மன்றல்கமழ் மால மலர்க்கரத்தி லேந்தியெழு
 தன்றுணைவ ரோடு தவம்புரிவோர் போன்றிருந்தாள்
 சென்றுதொழு மன்பர்கடாஞ் சிந்தித் தவைகொடுப்பான்
 றன்றுவளஞ் சேர்குமித் தொன்னகரா நன்னகரில். (அசு)

பேரதமார்க் கண்டேய மென்னும் புரணமதி
 னீதியாற் சொல்லுமந்த நீள்கதையி னீர்மையெலாம்
 வேதனவன் மார்க்கண்ட மெய்ம்முனிக்குக் கூறியதைச்
 சூதமுனி நேமிவனத் தூயோர்க்குச் சொல்லினனால். (அஎ)

வாணசுர சங்காரச் சருக்கும் முற்றிற்று.

ஆகத்திரு விருத்தம். (எசஎ).

வாணசுர சங்காரச் சருக்கச் சருக்க வசனம்.

பழமையாகிய மூன்றுலகங்கலையுமடக்கி யரசாட்சி செய்து வரும் வன்
 மையுள்ள வாணசுரனது வேவுக்காரர் துன்முகன் தூர்த்தேரிசன னென்
 னுயிருவர் அளவில்லாத மாயஞ் செய்யவல்லவர் எவ்விடத்துங் காணப்படு
 ம்திசயங்களை வாணனுக்குத் தெரிந்துசொல்லுங் குணமுடையவர், அவ்விரு
 வரும் பூமாலையைக் கையிலேதாங்கிப் பூஞ்சோலையில் வீற்றிருந்த கன்னி
 நாயகியை வந்துகண்டு மின் தானோவென்றையற்றுப் பெண்ணென்று தெ
 ளிந்து, இவளை நமது வாணசுரன் அடைந்தால் தவப்பயன் பெற்றவளுவன்

என்று விரைந்து சென்று தன்னைத்தானே நிகர்த்த வாணனுக்கு முன்னின்று வணங்கி அரசே! யொருநாளாய் கண்டறியாத அதிசயங் கண்டோம். மின்னென்பேமோ? மின்னினொளியென்பேமோ பொன்னென்பேமோ விளக்கென்பேமோ இந் திராணியென்பேமோ இராசாக்களணியுங் கிரீடமென்பேமோ? அழகுக்கெல்லா மிருப்பிடமாகிய சொரூபம், இத்தகையபெண்ணையெல்லாச்செல்வமுஞ் சிறப்பும் பெற்றிருக்கின்ற நீ பெற்றாயாகில், உன்னுடைய மாட்சிமை மிகச்சிறப்புற்றோங்கும். பூமாலையேந்திற்றும் அந்தப் பெண்ணினுடைய ஊழியக்காரிக்கும் இலக்குமி சமானமாகமாட்டாள். மன்மதனைவென்ற பாமேசுரனும் அவனைக்கண்டால் அம்மன்மதனானைக்குட்பட்டு நடப்பான். வீரனே! நீ விரைந்து சென்றாலுனக்கே மாலையூட்டுவான். அவனை நீ பெற்றால் எந்த இடத்தில் வைத்துக்கொள்வாயோ என்றனர். வாணன் அதிமோகங்கொண்டு தூதர்களே! அப்பெண் எவ்விடத்திருக்கின்றாளென்று கேட்கத் தூதர்சொல்லுவார். தென்சமுத்திரக்கரையிலே குமரியென்னுமொரு நகரமுண்டு அதன்பக்கத்திலே கற்பகப்பூஞ்சோலை போல் ஒரு சோலையிருக்கிறது. அங்கே யேழுபெண்கள் சூழ்விருக்கின்றாள் என்றனர். உடனே சேனைகள்சூழத் தேர்கொண்டு வரும்படி சொல்லி யதிலேயேறிக் கொண்டு செல்கின்றான். இப்படிச்செல்லும் வாணன் ஆகாயத்தைமுட்டிய தலையும் செல்வானம்போன்ற தலையோமமும் பிறைச்சந்திரன் போன்ற வக்கிர தந்தங்களும் அக்கினிகக்குங் கண்களும் தீச்செயல்களே செய்யும்வலிமையும் எல்லா வுயிர்களையும் வாயிலிட்டுண்டு வயிற்றிலடக்குவதும் மகாமேருவை நிகர்த்த புயங்களுமும் நீண்டகைகளும் யமன்போல முழங்கும் வீர்க்கழல்களும் நீலமலைபோன்ற கருநிறமும் பிரமாவினிடத்திலே யரிய தவஞ் செய்து பெற்றவாங்களு முள்ளவன். தீவினை செல்லுத்துதலினாலே விரைந்து கன்னிநாயகியிருக்கும்பூஞ்சோலையில் வந்து சேர்ந்து அங்குள்ள வளங்களெல்லாங்கண்டு மகிழ்ந்து சத்தகன்னிகள்பாடும் பாடலைக்கேட்டு உலமெழுகுபோல மனமுருகித் தேரையுஞ் சேனைகளையு நிறுத்திவிட்டுத் தனியறைய வந்து கன்னிநாயகியைக் கண்ணாக்கண்டு, காமத்தியாலுடல் கருகி மனமுருகி வலியிழந்து பெருமூச்செரிந்து இந்த அமுதம்போல்வானைக்கண்டு வந்து சொன்ன தூதர்களுக்குப் பரிசில் கொடுப்பதற்கு என்னிடத்திலெப்பொருள்களிருக்கின்றன என்னுடைய செல்வமெல்லாங் கொடுத்தாலும் போதுமோ? என்றதிசயித்து நின்றனன்.

என்னுயிர்போல இடை குறைய நின்ற இவள் உருப்பசி முதலிய தெய்வப்பெண்ணுமல்லள் பெறுதற்கரிய பேரின்ப வடிவமேயாகும். அவயவங்களினழகோ சொல்லுதற்கு முடியாது. சோலையிலுள்ள குயில் மயில் வண்டுகள் அன்றில் முழங்கி, யென்னுயிரைக்கொல்லுகின்றன. சமுத்திரமுமுழங்கி வருத்துகின்றது. கமுகம்பூவு மகிழும்பூவு மல்லிகைப்பூவுந் தாமும்பூவுமென்

வாணசுர சங்காரச் சருக்கச் சருக்க வசனம். கசுஏ

னை யிறந்துபோம்படி செய்கின்றன. சிவனாலும் விஷ்ணுவாலும் போக்குதற்கரிய என்னுயிரை மன்மதபாணம் உண்ணாமற்போகாது என்று தென்றற்காற்று முதலியவற்றால் வருந்திக் கன்னிநாயகி நேரே வந்து நின்று சொல்லுவான்.

அன்னமே யமுதே கிளியே மானே மயிலே மின்னே மரகதமணியே பொன்னே யென்னுயிரே யினிக்குங்களியே! யிங்குநின்ற காரணமென்ன? அநேகதவஞ்செய்தாலுங் கிடைத்தற்கரிய வுண்ணைக்காண்பதற்குமுன்னே நாணென்ன தவஞ்செய்தேனோ என்னையாள்வதற்கோ இங்குவந்து நின்றனை. நீ சொல்லிய ஊழியங்களைச்செய்வேன். அற்பமாகிய தேவர்களைப் போலென்னே நினைக்கவேண்டாம் எல்லாச்செல்வங்களுமுடையேன் யமனும் பயப்படும் வலிமையுள்ளேன். எனக்குப்பயந்தன்றோ சிவனும் விஷ்ணுவும் மலையிலுங்கடலிலும் போயொளித்திருக்கிறார்கள் நீயறியமாட்டாய்போலும். இத்திரன் முதலிய தேவர்களெல்லாரு மேவல்கேட்டப அரசு புரிகின்றேன். என் பெயர் வாணசுரன் காமத்தினாலே யான் வருந்தலாமோ? மன்மதன் செய்யும் வருத்தத்தை நீக்கவேண்டும் என்று பலவாறு அவளவயவங்களை வருணித்துச்சொல்லிப் பின்னுஞ்சொல்லுவான். காமவியா திக்குச் சொல்லப்பட்ட அவத்தை பத்தினுள் ஒன்பதவத்தை வந்துபோயின. இனிமரணாவஸ்தைவந்தெய்தும்; அதைத்தடுப்பதற்கு யந்திர தந்திரமும் அரசருதவியும் ரதகஜதுரகபதா திகளும் ஆயுதங்களும் வேண்டினவல்ல. உன்னுடைய கிருபாரோக்கஞ்சிறிது செய்தாற் போதும் திரிலோகங்கனையானு முதன்மையும் உனக்கேகொடுத்து உன்பாதத்தை வணங்கி யுன்னுடைய ஏவல் வழிபிற்பேன். வீணாகத்தவஞ்செய்து மேனியெல்லா மினைத்தனை யிதனாலென்ன பிரயோசனம் யெளவன பருவத்திலன்றோ? இன்பத்தை யறுபவிக்கவேண்டும் நீயெகப்பொருளைக் கேட்டாலுங் கொண்டு வந்து கொடுக்கின்றேன் என்றான்.

இப்படிச்சொல்லிய பாதகனாகிய வாண்ணைப்பார்த்துக் கன்னிநாயகி கூறுவாள் பின்வருவதறியாத தூண்டின்மீன் முதலியவற்றைப்போலக் கவலிப்போதற் கிருக்கின்ற வீணனே! பெண்கள் கருத்தறியாமல் ஆணைகொடுப்பவன் முறையன்று. அவரைத் தொடரினைத்த சீயவருக்கு ஆயுள் குறைவும் மருமைப்பயனுமில்லை என்றான். இவன் நம்மைக்கொல்லவந்த கூற்றாவன என்றறியாத கொடியனாகிய வாணன் பெருமூச் செரிந்து பெண்ணே புனைவிவாகுஞ் செய்யும்வரை யென்னுயிர் தரியாது காந்தருவ முறையாக உன்னையான் முதலிலே மணந்து பின்னர் விதிப்படி விவாகஞ்செய்து கொடுக்கின்றேன் என்றான். அதுகேட்டுக் கன்னிநாயகி வாணனே! யுனக்கு வேண்டியவை யெல்லாங் கொண்டு வந்து தருவனென்று முன்னமே சொன்னாய் ஆதலால் பாதிரிப்பழமும் அருகம்பழமும் ஆலம்பூவும் அத்திப்பூவும் இக்

திப்பூவும் சந்திரன் நகைத்திரங்களிலுள்ள பிரகாசங்களையும் கொண்டுவந்து கொடுத்தால் நீசொன்ன காரியமுடியும் என்றனர். வாணன் அவையனைத் தையு மாயையினுலே செய்துகொண்டு வந்து வைத்தனன். கன்னிநாயகி பார்க்கு முன்னமே எல்லாப்பொருளு மறைந்தோடிப் போயின. மாயைக் கெல்லவந் தராயகிய கன்னிநாயகி முன்பு அவை நிற்குமோ வாணன் தன்னுடைய மாயை பொய்த்துப்போனதறிந்து வெயர்த்துப்புழுங்கி வருந்தி நின்ற இவனைப் பயப்படுத்தினாலன்றி யிணங்கமாட்டான் என்று நினைத்து வாளாயுதத்தை யெடுத்து உன்னைக் கொல்லுவேன் என்றாவாரித்து வந்தனன்.

அதுகண்ட கன்னிநாயகியும் வாளாயுதமேந்தி யுத்தத்துக்கு வந்து நின்றனர். அவளை வாணன் வாளையசைத்து வெட்டினான். அந்த வெட்டு நாயகிமேலே தாக்காமல் விலக நாயகியவன் வாளைத்தன் கைவாளாலே யொரே வெட்டினாலே துண்டித்து விட்டனன். வாணன் வில்லை வளைத்துப் பற்பல பாணங்களைப் பிரயோகஞ் செய்தனன். அவைகளையும் நாயகிவாளால் வெட்டித்தள்ளினான். பின்னும்வாணன் எட்டுத்திக்கும் வெளியில்லாமல் மூடும்படி பாணவருஷங்களைப் பொழிதல்கண்டு அவற்றைக் கன்னிநாயகி வில்லைவளைத்து அசுரர் பயப்படும்படி குணத்தொளி செய்து தீப்பொறி பறக்கப்பாணப் பிரயோகஞ் செய்து பொடிப் பொடியாகச் சிதறிவிட்டனன். அசுரர் சேனைக்கடல் வளைந்து பாணம் வேல்குந்த முதலிய படைகளைத்தேவி மேலே விப் போர்க்கு வாவென்று புயங்களைத் தட்டிநின்றலும், தேவி யொவ்வொரு பாணங்களால் நால்வகைச்சேனையுந் தொலைத்து வெற்றிச் சங்கமுழக்கி நின்றனர். அதுகண்ட வாணன் தேர்மேலேறி நெருங்கிவந்து தேவியீதுதேவாஸ்திரங்களைத்தூவி நின்றனன். அவைகளையும் வாணனுடைய வில் அம்பரூத்தூணி. தேர்ச்சாரதி தேர் குதிரை யனைத்தையும் அக்கினி பாணத்தாலே தரையிலே வீழ்த்தி விட்டனன். வாணன் பயந்து மாயையாலே மறைந்து போக நினைத்தனன். அதுதொரிந்து சக்கராயுதத்தை வரும்படி 'நினைத்தலும் அது சூரியனைப்போலப் பிரகாசித்து வந்து வாணன் றிலையை யறுத்துச் சமுத்திரத்திலே யெறிந்துவிட்டுத் தேவிபாதத்தை வணங்கிப் பூமியைக்கிழித்துக்கொண்டு பாதலம் போய்ச்சேர்ந்தது. கிழித்துக்கொண்டு போன இடத்திலே யொருதீர்த்த முண்டாயிற்று. அதுதான் சக்கரதீர்த்தமென்றுசொல்லப்படுவது. வாணனது அறுபட்டதலை சமுத்திர சல முழுவதையுமுண்டு விட்டது. வாணன் சேனையிலிறந்தவருடைய ரத்தம்போய்ப் பெருகி அந்தக் கருங்கடலைச் செந்நிறக் கடலாக்கிவிட்டது. உடனே தேவர்முனிவர் முதலியோர் ஆடிப்பாடிப் பற்பல ஆசிகூறிப் புஷ்பமாரி பொழிந்தனராய்த் தேவியைநோக்கித் தாயே! திரிமூர்த்திகளாலு முடித்தற் கரிதாசிய செய்

கையை நீவந்துசெய்து எங்களை யிரக்பித்தாய் என்றுபலவாறு தோத்திரித்து நிற்க அவரைத்தேவி கிருபைக் கண்ணாரப்பார்த்து நீங்கள் அவரவர் பதவியிலே போய்ச் சுகமாக வசித்திருங்க னென்று அவர்கள் கேட்ட வரங்களையெல்லாங் கொடுத்தருளித் தன்றுணைவியராகிய சத்தமாதர்களுடன் வந்துபூமாலையைக் கையிலே முன்போலத் தாங்கித் தவஞ்செய்வார் போலக் குமரித் தலத்தில் வீற்றிருந்தனர். மார்க்கண்டேய புராணத்திலுள்ள இக்கதை பிரமதேவர் மார்க்கண்டேய முனியவருக்குச் சொல்லியபடி சூதமுனிவர் நைமிசாரணிய முனிவர்க்குக் கூறியருளினர்.

வானுகூ சங்காரக் கருக்கச்சுருக்க வசனம் முற்றிற்று.

பதினெட்டாவது

கன்னியர் குமரித் தீர்த்தச்சுருக்கம்.

தன்னையே தனக்கு நிகரலா லுவமை தானெடுத்த துரைசெயற் கில்லான், மின்னையே நகைக்க நகைசெயுஞ் சோதி விளங்கொளி மேளியர் ளெவர்க்கு, மன்னையே யனைய கருணையாள் குமரி யணிநகரதனில்வீற்றிருக்கு, மென்னையா ளுடையா ளினை யடிக் கமல மிருப்ப தென்னிதயதா மரையே. (௧)

ஆர்த்துவண் கயிலை யருவரை பெடுத்த வீரக்களைச் சிறைசெய்த வடலோன், காத்திய வீர்பனென்னுமோர் மன்னன் கருணையங் குரவனை நோக்கி, தீர்த்தர க்கஞ்சொர் றெடுங் கட விடத்து நீர்கரைக் கண்ணினும் பாவந், தீர்த்திடுங் குமரித் தீர்த்தநன் மகிமை செப்பென வருள்செய்வ தானுன். (௨)

எங்கணு முள்ள வரியநற் தீர்த்த மியாவையு மெண்ணின்முன் னெண்ணத், தங்கமுள் ளதுதான் சொற்றமிழ்க் குமரித் தொன்னகர் தன்னிடத் தன்பாத், தங்கிய தேவி தயங்குசந் நிதியுஞ் சந்நிதி வடக்கினுந் தெற்கு, மங்குள தீர்த்த மாடினோர் நினைத்த தடைகுவான் கொடுத்தருள் புரியும். (௩)

அன்னதன் மகிமை நானினுற் சொல்லற் கடங்கிடாப் பெருமைய தெ
 னினு ,மன்னிய மகிமை யறிந்தமை சிறிது வகுத்தெடுத் துரைசெய்
 வ னவற்றின, முன்னமத் தீர்த்த நாமபிங் கெடுத்து முறைப்படி
 மொழிகுவ னென்றார், பொன்னின்மா முடிக னூரிஞ்சொபொற் கழ
 லாய் புந்திவாத் தினிது கேட்பாய். (ச)

புண்ணிய நன்னீர்ச் சக்கர தீர்த்தம் பொருவிலாப் பாவநா சந்தான்
 கண்ணிய காவித் திரியொடு சாவித் திரிசர சோதிநற் கன்னி
 நண்ணிய கணேசன் றுணுவீ மன்சீர் நவில்பிதிர் மாதர்தந் நாமத்
 தெண்ணிய தீர்த்த மிரண்டினே டொன்பா னீண்டுமக் கரைக்கணை
 யுளவால். (ரு)

அஞ்சினே டாரென் றறைந்தவித் தீர்த்த மானதற் குளவா லாறு
 பொஞ்சலில் பெருமை யுடைமையு மிவைக ளீர்திடும் பலன்களு மெ
 டுதது, மஞ்சறு கொடையாய் சொல்குவ னென்ன மாமுனி கூறலு
 மான, னெஞ்சுவந் திறைஞ்சி நின்றிட வன்பா நின்மல னுரைசெய்
 வ தானுன். (சு)

சுத்தநின் மலையாய்ச் சோதியா யொளிநுஞ் சந்தரக் கன்னிநா யகி
 தான், மத்தமாப் படையான் வாணனா மசுரன் வன்றலை யரிந்தவுந்
 நாளி, லுத்தம விமையோர் முனிவரர் சித்த ருருத்திரர் மருத்துவர்
 வசுக்கள், சத்தமா தாக்கள் விசுவதே வர்களீர் தயங்குநற் பிதிர்
 க்களெல் லோரும். (ஏ)

உரைசெயு மறையா லுபகீட தத்தி னுண்மைசேர் பொருளினுற் ப
 ன்னி, விரைசெறி கூந்தற் கன்னிநா யகிதன் மெய்ப்புக,மெழுத்தெடு
 த் துரைப்பக், கரையறு கருணை யொடுமவ னூவந்தக் கடவுள்ர் யா
 ரையு நோக்கிப், புரைதவிர் வரங்கள் வேண்டுவ கேண்மின் பொருந்
 தியான் றருவலென் றுரைத்தாள். (அ)

அமரரம் மொழிசொல் லமலையை நேரக்கி யம்மைரீ யருளொடு மிந்
 தக், குமரியந் தலத்தி லினிதுவீற் றிருந்துகும்பிடு மன்புடை யடியா
 ர், தமதுளக் குறைதீர்த் துவந்தன கொடுத்துத் தண்ணளி புரிதலே
 வேண்டு, மெமதுளத் தின்னு மிருப்பதொன் றுண்டா லெனச்சில
 ரெடுத்தினி துரைப்பார். (ஆ)

கன்னியாருமரித் தீர்த்தச்சருக்கம். கருக

அன்னையே யெமது நாமாங் குடைத்தா யரியநற் தீர்த்தம தருள
ஷன்னொளிர் கருணை புரிந்தினி தெமக்கிங் குதவிட வேண்டுமென்
றுரைத்துச், சென்னிமேற் குவித்த செங்கைய ரான தேவரை நோ
க்கியே நீங்கண், முன்னியே யுரைத்தற் கமைவுறத் தந்தே னென்ற
னண் முடிவிலா முதல்வி. (க0)

வேறு.

அன்பொடு தேவி யந்த வமர்தந் நாமஞ் சேர
வீன்புறு தீர்த்த முந்தா னினிதுடன் கொடுப்ப வாங்கே
முன்புறப் பிதிர்க்க ளெல்லா முதிர்ந்தசீர் நினது தீர்த்தத்
தன்புடை யெங்க னாமந் தரித்தவேவர் தீர்த்தம் வேண்டும். (கக)

ஏன்றுதான் பணிந்து கேட்டவ் கிறைஞ்சியே நிற்ப நோக்கி
மன்றலங் கூந்தற் கன்னி மணிச்சிறு முறுவல் பூத்து
நன்றென மகிழ்ச்சி கூர்ந்து நளினவாண் முகம லரந்தே
தென்றிசைப் பிதிரை நோக்கிச் சிறந்தவன் பொடுசொல் வாளால,
நீயிரகேட் டிடுமத் தீர்த்த நிகழ்த்திட வங்கட் கிந்தே
னாயவத் தீர்த்தந் தன்னி லணைந்தொரு தரந்தான் றேயந்திட்
டேயதேவர் தான மேற்போர்க் கியைந்தன விருப்போ டுந்து. (க௩)

தலமதிற் பிண்ட மிட்டுத் தர்ப்பணஞ் சிராத்த கன்ம
நலனுறச் செய்தா ரேனு நலின்றதங் குலத்தின் மாயந்தங்
குலவிடும் பிதிரை நோக்கி யொருதர மூழ்கி னாலு
மிலகவர் குலத்தி னுள்ளோர் யாவருஞ் சவர்க்க மெய்தி. (க௪)

மற்றவர் தாமுங் கற்ப காலம்வா னுலகில் வாழ்வ
ருற்றவப் பிதிர்த்தி னத்தி லுவாத்தொறு மோராண் டெய்தி
முற்றுறு பத்தி யோடு மூழ்கினான் முத்தி யின்பம்
பெற்றினி திருப்ப ரென்றும பெருவாங் கொடுத்தாள் கன்னி. ()

அன்றியும் பிதிர்சா பங்க ளணைத்தும் வே றுள்ள சாப
மொன்றிய கொடுப்பா வங்க ளொழிந்திடு முள்ளத் தெண்ணி
நின்றகா ரியங்க ளெல்லா நினைத்தவப் படிசித் திக்குங்
குன்றுதம் வழியும் பல்கிக் குலவியே சிறப்புமிக்காம். (க௬)

துலங்குமப் பிதிர் தீர்த் தத்திற் றூய்ந்திடி லரிப தாய
பலன்களைக் கொடுத்த லாலே படிந்திட மேண்டும் யாருங்
கலந்திடுங் கொடும்பா வத்தோர் கருதிடா ரதனை மேலா
நலம்பெறற் குரியா ரத்தை நாடிடங் காடு வாரால். (கஎ)

பிதிர்க்கடந் நாம தீர்த்தஞ் செய்தபின் பிரமா ணிப்பேர்
துதித்திடு மயேசு ரிப்பேர் செலுங்கவு மாரி வீரி
மதிப்பரும் வயிண விப்பேர் வராகியிற் திராணி மற்ற
விதித்தசா முண்டி யோடு விளங்கெழு மாத ரென்போர். (கஆ)

ஆங்கவர் தங்க னாம மமைவுறப் பிதிர் தீர்த் தத்தின்
பாங்கரி னமைத்தா ரந்தத் தீர்த்தத்திற் படிந்து ளோர்க
டங்குறு பாவி யேனுந் தியவப் பாவந் தீர்ந்தே
யோங்கிய முத்தி சேர்வா னுவந்தருள் செய்து பின்னும். (கக)

மனத்தவ னினைத்த வெல்லாம் வந்துசித் திக்க வென்று
நினைத்தவேழ் மாத ரங்க ணீள்வர மருள்கை யாலே
யனைத்துள பேரு மங்க ணாடிட வேண்டு மென்னக்
கனத்தமா தவனுஞ் சொல்லக் கா தயவீ ரியனுஞ் சொல்லுண். (உ௦)

தென்புலத் தவர்தந் தீர்த்தஞ் சிறந்தவேழ் மாதர் த
மென்புலப், படநீ சொல்ல யானறிந் தின்ப முற்றே
னன்புலப் பெருமை சூலு நற்றவ முனிவ னின்னு
மின்புற மற்றத் தீர்த்தத் தியல்புநீ யியம்புகென்ன. (உ௧)

அரையர்கோ னுரைப்பக் கேட்ட வருந்தவ னுரைசெய் வரீனக்
கரையினிற் பாவ நாச மென்ன வோர் கதிசேர் தீர்த்தந்
தரைபுகழ் கின்ற தந்தத் தீர்த்தத்தின் றன்மை யெல்லா
முரைசெய்வன் கேட்டி யென்ன வுவந்தவன் கேட்ப தானுண். (உ௨)

இந்திரன் றன்பா னீதிக் கோதம னியம்புஞ் சாபம்
வந்தது தீர்ப்பா னெண்ணி மகிமைசேர் கன்னி யென்னுஞ்
சுந்தரி தன்னை நோக்கித் தொன்னகர்க் குமரி யான
வந்தநற் றலத்தில் வந்தா னருதவஞ் செய்யான் வேண்டி. (உ௩)

புரைதவிர் தவந்தான் செய்வான் போந்தவிந் திரளறான் மிக்க
புரைசெறி மகிமைக் கன்னி யுறைதலத் துத்த தத்திற்
றிரைமறி கடற்க ரைக்கட் டீர்த்தமொன் னுளதா நெதத்
தரைபுகழ் சுத்த நன்னீர் தயங்குமத் தீர்த்தந் தன்னிள். (௨௪)

தினந்தினக் திரிகா லத்திற் சென்றுசென் றாடி யன்பா
மனந்தரு பத்தி பூண்டு வடிவுடைத் தேவி தன்னை
யினஞ்செறி மலராற் பூசித் தேத்திமா தவநகன் செய்யக்
கனஞ்செறி கூந்தற் செவ்வாய்க் கன்னிரா ய்கியுந் தேகான்றி. (௨௫)

வாசவ நீதான் செய்த மாதவ மகிமை யாலு
நேசமே வைத்தென் பானீ நிகழ்த்துபூ சனையி னாலுந்
தேசுசே ரிந்த நல்ல தீர்த்தஞ்சென் றாட லாலு
மாசிலா மகிழ்ச்சி யுற்றேன் வேண்டிவ வரங்கே னென்றான். (௨௬)

மூவகை யுலகும் பொய்தீர் முதியநான் மறையு மேத்துந்
தேவநா யகியே யுன்னைத் தெரிசிக்கப் பெற்ற பேறில்
காவதி ளரிய பேறென் னருந்தவக் கோத மன்சொள்
மேவிய சாப நீக்க வேண்டுமென் றடியில் வீழ்ந்தான். (௨௭)

அகநெகிழ்ந் துருகி யன்போ டடிக்கடி வணங்கி நன்ற
மகபதி தன்னை நோக்கி மாதவன் சாபத் துற்ற
பகமதம் பகம தாகும் படியுணக் கருள்செய் தேவீ
சுகமுற வாழ்தி யென்று சொல்லினள் சொல்லாற் றேயாள். (௨௮)

பின்னருஞ் சொல்வா ளுன்பாற் பெரிதுற்ற பாவ லெல்லாம்
பன்னரு மிந்தத் தீர்த்தம் பாற்றுமென் றாடும் போழ்ச்சி
லன்னவை தொலைவ தாக வாக்கிய வதனா னும்
நன்னலர் திகழப் பாவ நாசமென் னுரைக்கப் பெற்ற. (௨௯)

ஆதலா லிலகி லுள்ளோ ரருங்கொடும் பாவ ரேனுங்
காதலா ய்ததீர்த் தத்திற் றேய்வுறக் கருது வாரேற்
பாதக மனைத்துந் தீர்த்து பரிசுத்த ராவ ய்ப்பாற்
ழீதகல் சுவர்க்கம் பெற்றுச் சிறந்திரி திருப்ப ரம்மா. (௩௦)

கருசு கன்னியாகுமரித் தலபுராணம்.

திரைமறி கடலிற் சாவித் தீர்காயத் திரியி னோடு
வருசர சோதி யென்னு மறுவின்பு வகைய தீர்த்தந்
தரையினி லரிய தீர்த்தந் தானதின் றன்மை யெல்லா
முரைசெய்வ னரசுகேட்டி யெனமுனி யுரைப்ப தானுன். (௩௧)

கங்கைமா நதிதா னென்றுங் கதிதரு யமுனை யென்று
மங்கவை யிரண்டி னோடு மருஞ்சர சோதி யென்றும்
பொங்கிய தீர்த்த மூன்றின் புகலரும் பெருமை கூற்றிற்
றிங்கண்மா முடியி னானுஞ் செப்புதற் கரிய தாமால். (௩௨)

அந்தமா நதிக்கண் வையத் தனைவருஞ் செய்ய்பா வத்தை
வந்துவந் துள்ளே மூழ்கி மாசுற ள்டுதத லாலே
முந்துறுங் குணங்க ளின்றி முதிர்வுறு மலின பெய்த
விந்தவெம் பாவந் தீர்ப்பா னெண்ண மென்று தேர்ந்தே. (௩௩)

வையகத் துள்ளோர் செய்யும் வன்கொடும் பாவந் தீர்த்தங்
குய்யவே யருள்செய் வாளா யுற்றினி திருக்குங் கன்னித்
தெய்வநா யகிதான் வாழந் தென்கடற் குமரி யன்றி
வெய்யநம் பாவந் தீர்ப்பான் லேறிலை யென்றங் கெண்ணி. (௩௪)

தரைபுகழ் குமரி யென்னுந் தலத்தில்வந் துற்றே யந்தத்
திரைமறி கங்கை சாவித் திரியென்றும் யமுனை யென்றும்
வரநதி மூற்றக் காயத் திரியென்று மகிமை பெற்ற
சரசோதி முன்னை நாமந் தரித்துத்தம் பேர்க ணிற்க. (௩௫)

மாயிருங் கன்னி தீர்த்த மருங்கினில் வடதிக் கின்பாற்
றாயமுத் தீர்த்த மாக்கித் தொழுதகு தேவி முன்ன
ராயிரம் வருட மாங்கே யருந்தவஞ் செய்தல் கண்டு
நாயகி யருள்கூர்ந் தந்த நதிகண்முன் வந்து தோன்றி. (௩௬)

வாய்ந்திடும் வரந்தா னென்பால் வேண்டுவ வழத்தி ரென்ன
வாய்ந்தசீர் நதிக டேவி யடியிணை வணங்கி யம்மா
வேய்ந்தகிப் புலியின் மாந்தர் யாவரு மெம்பால் வந்து
தோய்ந்தனர் பாவ மெல்லாந் தொடர்ந்தெமைச் சுற்ற லானும். ()

மாசள தீரும் வண்ணம் வரந்தர வேண்டு மென்ன
 தேசமா முங்கட் கீந்தே னீவீர்சொல் வரந்தா னென்று
 தேசபெற்றுள்ள நீர்முன் செய்துந் தீர்த்தத் தங்கண்
 வாசமா யுவந்தெப் போதும் வைகுவீ ரென்று பின்னும். (௩௮)

உங்கணநீரீர்த்தந் தன்னி லுவந்துவந் தாடு மாந்தர்
 தங்களவெம் பாவந் தீர்ந்து தாப்பரி சுத்த ராகி
 யங்கவர் நினைத்த வெல்லா மடைந்துசித் திக்க நக்குள்
 சிங்கலில் வரமுந் தந்தே னென்றருள் செய்து சென்றான். (௩௯)

அரியவத் தீர்த்த மூன்றி னருமைநான் மறைக ளாலுந்
 தெரிவுறப் பெருமை யென்னிற் செப்புவ தெவன்றா னப்பால்
 விரிவுறு பெருமை சாலும் வீமநற் தீர்த்த மேன்மை
 வரிசிலை மன்ன கேணீ யென்றுமா தவனுஞ் சொல்வான். (௪௦)

குருகுலத் தரச ரான கொற்றவர் குப்ப யோனி
 நிருபனே டுடன் வந் தேதர்க ணிலைபைநூற் றொருவர் மாம
 னொருவன் பேர் சகுனி யென்ன ஷானவ னமன்சே யான
 தருமபுத் திராதி யைவர் தம்முட னிருக்குங் காலை. (௪௧)

துன்மதிச் சகுனி யென்பான் சூதினி லைவர் தம்மை
 வென்மதி நினைந்து வந்து வீழ்கவ றுடல் சொல்ல
 நன்மதி நமன்சேய் சூதி னாடினா னைவர் தேர்ந்நூர்
 பொன்மதி னகரம விட்டுப் புனவனம் போக நேர்ந்தார். (௪௨)

நந்தலில் பெருமை மிக்க நமன்மகன் சகுனி யோடு
 வந்து சூதாடித் தேர்ந்து வனத்தினிற் றெல்லும் காலை
 நிகைசெய் சூதா டுன்கை நெருப்பதுண் னாதோ வென்றன்
 கந்தமுன் னேனை நிகை செய்தலா லடல்வீ மன்றான். (௪௩)

வந்துறு வறுமை யெய்தி வனத்துறு வாழ்க்கை யாகிச்
 சிந்தையுன் மத்தர் போலச் செய்வதொன் றறியா னாக
 வந்தவெந் துயர்தான் வீம னுற்றதை யறிந்த முன்னே
 எனந்தவா றிவன்றா னேவு தீர்ப்பதென் றெண்ண முற்று (௪௪)

தம்முது குரவ னுன தவுரிய னென்னு நாமத்
தம்முனி வீனைய னைத்தங் கடன்மிகு வீம னுற்ற
விமமுது துபர மெல்லாம் விளம்பலு மதனைக் கேட்டுத்
தெம்முனி வாதி குற்றஞ் செற்றவன் செப்ப லுற்றான். (ச௫)

நடுவனென் றுரைக்கு நாம நமனுடைப் புதல்வ வுன்னை
நெடுவனத் துறுங்கால் வீம னிந்தனை செய்ய வந்த
கெடுமதிப் பாவத் தாலே கிளர்ந்தவெந் துயர்தா னுற்றான்
கொடுவீனைப் பாவந் தீர்ப்பான் கூறுகேன் குறித்துக் கேணீ. (சக)

அன்னையைப் பிதாவை மிக்க வரசனை யாசா னைத்தன்
முன்னவன் றனை நிந்தை மொழிந்தவெம் பாவந் தீர்ப்பான்
மன்னுதென் கடற்க ரைகண் மருவுசீர்க் குமரி யென்னுந்
தென்னகர் வாழுந் தேவி தீர்த்தமே யன்றி யில்லை. (சஎ)

அத்தலந் தன்னிற் றுணு தீர்த்தமொன் றுண்ட தற்கங்
குத்தம குணதிக் கின்பா லுளதொரு தீர்த்தம் பாவ
மெத்தனை செய்தா னேனுந் தீர்ப்பதற் கெழில்சேர் கன்னி
வைத்தவத் தீர்த்தத் துள்ள யகிமையார் சொல்ல வல்லார். (சஅ)

ஆதலா வரச வீம சேனனே டங்க னெய்தித்
தீதறத் தீர்த்த மாடித் தேவிதாள் வணங்கி யேத்தில்
வேதநா யகியாங் கன்னி மிக்கரு ளதனான் மெய்மமை
நீதிமுன் னவனை வீம னிந்தைசெய் பாவந் தீர்ந்து. (சக)

பேதமோ டபேதந் தோற்றப் பித்தறு மயக்க மும்பேய்த்
போதமிக் குள்ளோ னுகிப் புனிதனாய் பொலிவ னென்ன
மாதவன் சொல்லக் கேட்டு மற்றவன் மலர்த்தாள் குடி
யேதமி வியமன் மைந்தன் றம்பியோ டெழுந்தங் கெய்தி. (ரு)

நாமநற் றீர்த்தந் தன்னி னமன்மகன் முழுகித் தம்பி
வீமசே னனைபுந் தீர்த்தம் விதிப்படி யாட்டு விப்பத்
தாமமார் வீமன் பாவஞ் சகலமுந் தீர்ந்து புந்திக்
கேமமா மின்ப மெய்தி யீண்டறி வோனு மாணன். (ருக)

மற்றிரு வேரூந் தேவி மலர்ப்பதம் வணங்கி யேத்தி
 மற்றிரு வணங்கு மன்னா ணல்லரு ளினிதி னோடும்
 பெற்றபின் னுவகை யெய்திப் பெருவனத் துறைவுந் தீர்தா
 ரற்றைநாண் முதலா வீம தீர்த்தமென் றதன்பே ரான. (௫௨)

வீமதீர்த் தத்தின் மேன்மை விளப்பினேன் மிக்க கன்னி
 நாமதீர்த் தத்தி னன்மை நவிறறுகேன் கேட்டி யென்னத்
 தீமைதீர்த் துலகாண் மன்னன் றிருமுக மதனை நோக்கிக்
 காமதீர்த் தன்ற னானை கடிந்தவன் கழறு கின்றான். (௫௩)

வேறு

கன்னிகா தீர்த்தமெனச் சொல்வதுதான் கன்னிதிருச்
 சன்னிதியி லுள்ளதது சகலபல தீர்த்தத்து
 மன்னியசீர் மகிமையினு மகிமையுள திதுவன்றி
 யின்னிலத்தி லெடுத்தாரைப்பான் றீர்த்தமவே றில்லையால். (௫௪)

மூன்றுலகு தனி லுமுள முதுபைபெறு முக்கியஞ்சே
 ரான்றபெருந் தீர்த்தமெலா மித்தீர்த்தத் தனைந்திருக்குஞ்
 சான்றநல வித்தீர்த்தந் தனிலாடி லெங்கும்போ
 ளோன்றொருவ னாடுபல னித்தீர்த்தம் கொடுத்திடுமால். (௫௫)

புத்திரனைப் புவியையரும் பொருளதனை யறிவுதரும்
 வித்தையினைப் பெறற்கரிய வீடதனை விருப்பமுறு
 மெத்திரத்து முளதாய யாவையுமற் றித்தீர்த்த
 மத்தையுங் கொடுத்தருளும் பத்தியுட னூடினரேல். (௫௬)

பொருவரிய தேவியெல்லாப் புத்தேளிர் மயமாகுந்
 தெரிவருந்தீர்த் தமுமெல்லார் தீர்த்தத்தின் மயமாகும்
 பரிவுறவித் தீர்த்தத்திற் படிந்தாடாப் பாவியர்க
 ளொரியுமும்வெந் நரகுறுவ தெங்கனம்போய்த் தீர்குவரால். (௫௭)

எத்தீர்த்த முள்ளவவை யாவையினுங் கங்கைமுதன்
 முத்தீர்த்த மவையன்றோ முதுதீர்த்த மவைகளும்வந்
 தீர்த்தத்தந் தனிலாடி யிலங்கியநின் மலமாகின்
 மெய்த்தீர்த்தந் கன்னிகா தீர்த்தமன்றி வேறுளதே. (௫௮)

பத்தியுடன் கன்னிகா தீர்த்தமது படிந்தாடின
முத்தியினை விரும்பினர்க்குக் கொடுத்திடுமென் முதிர்பாவ
மெத்தனைகோ டிகள்செயினு பெரியுறுபஞ் சினைப்போல
வத்தையு மாயுமென்ப தறைந்திடவும் வேண்டுமோ. (௧௫௯)

அறிந்துசெயும் பாவங்க ஞ்ளவவையு மறியாது
செறிந்திடுமப் பாவங்கள் சேர்வதற்கு முளவெனினு
மறந்துமிந்தக் கன்னிகா தீர்த்தமதில் வந்தாடிற்
பறந்திடுமப் பாவங்கள் பரிதிமுனர்ப் பனிபோல. (௧௬௦)

பன்னிய கன்னிகா தீர்த்தத்தின் பலப்பெருமை
யுன்னிய மறைமுழுது முறைப்பதற்கு மடங்காதிங்
கென்னிவதன் பெருமைமுற்று பெடுத்துரைப்பார் யாவரினி
மன்னுசிவ தானுவினர் தீர்த்தத்தின் மகிமைசொல்வாம். (௧௬௧)

வேறு

மறையுபா தவமு மிககோர் வடிவெடுத் தனைய ஞான
விறைவனற் ருணு தீர்த்த மென்பதன் பெருமை யெல்லா
முறையநீ வேண்டு பென்ன வரசனும் புகல வந்த
நிறைமொழி யவனு முள்ள முவந்துரை நிகழ்த்து கின்றான். (௧௬௨)

புலனுயர் காந்த மென்னும் புராணஞ்சொல் சுசீந்தி ரத்தின்
றலபதிற் பெருமைசாலுந் தானுநா யகன்றன் சென்னி
நிலவுசெஞ் சடையின் டீது நிறைந்தநீர்க் கங்கை யோடு
பலவழி டேக மாடப் படுவது கலந்தொன் றுகி. (௧௬௩)

நிலத்தில் வீழ் முன்னங் காணு நீர்மைய தாகிக் கீழ்போய்ப்
பிலத்துவா கினியாய்த் தென்பாற் பெருங்கடற் கரையின் முன்னஞ்
சொலத்தகு வீம தீர்த்தத் துறையதின மேல்பாற் றேன்றுந்
தலத்தினிற் கடலுள் புக்குஞ் சக்கர கிரியின் சாரல். (௧௬௪)

ஆயவத் தானு தீர்த்தத் தாங்கிணை பெருமை கூறத்
துயநான் முசத்தோ னுலுஞ் சொல்லரு மறையி னுலு
மேய்வுறச் சொலமுற் றுதால் யாவரு மேத்துங் கன்னி
நாயகி சென்றங் காடி னதினலம் நளிற்றற் பாற்றோ. (௧௬௫)

இம்மையு மும்மை யுஞ்செய் பாவங்க ளெரிந்து முத்தி
யழ்ப்பையி லடைய வேண்டு பெனவருந் தவங்கள் செய்வோர்
செம்மையிற் சென்று தோய்வர் சிறந்தவீ டடைவான வேண்டு
மெம்மையொப் பவரெப் போது மினிதுசென் றதனிற் றேய்வார்.

இகத்தினும் பூரத்து முள்ள லின்பம தடைவான் வேண்டிற்
சகததுளோர் தமக்குத் தானு தீர்த்தமே தக்க தம்மா
வகத்தியன் முதலா வுள்ள வருந்தவ ரிமையேர் ராடிள்
மிகச்சொலு பத்தீர்த் தத்தின் மேன்மையை ளிளம்பற் பாற்றே.

ஏத்துனக் கிடையு றின்றி யிருபையின் பமுர்தா னல்கு
மூர்த்தியாங் கணேசன் முன்ன முதிர்திரை மறிதீர்த் தத்தின்
வாய்த்தவப் பெருமை தன்னை மதிக்குகா டநிழலில் வையங்
காத்தினி தளிப்போய் முற்றுங் கழுறுகேன் கேட்டி யென்றான். (1)

அரியவன் கூற தாய வந்தணன் பரசி ராமப்

பெரியநன் னாமம் பெற்றேனை பெரும்புவி யானும் வேந்தர்
விரிவெலா மொடுங்க வென்று மேதினி யதனைத் தான்செய்
யுரியநன் மகத்திற் றுனங் காசிபர்க் குதவீ னானால். (கூகூ)

ஈந்துநற் றுனீஞ் செய்த விருநிலத் திருத்த றீதென்
றுய்ந்தவன் புனற்கு வேந்தா மவ்வரு ணையே நோக்கி
யேய்ந்தமா தவந்தான் செய்ய விரும்புனற் தரசின் வந்து
வேய்ந்தநீள் சடையோ யென்கண் வேண்டுவ தென்னை யென்றான்.

ஈங்குனக் குடைமை யாய விருங்கட லெல்லை வைப்பிற்
றுங்குமென் கைக்க ணிச்சி தனையெறி வன்போய் வீழ்ந்த
வாங்கிட மதனுக் கப்பா லாழிரீர் பெயர்ந்து நீங்கி
வாங்கிட வேண்டு மென்றான் வருணனுர் தந்தே னென்றான். (கூக)

பழுதின்மா மறையோ னுய பரசிரா மப்பே ரோன்கை
மழுவினை வாரி யின்க ணெறிதலு மழுப்போய் வீழ்ந்து
தழுவயோ சனைதா னென்று தரங்கநீ ரப்பால் வாங்க
வெழுதிலா மறைவல் லோனவ் விடத்தினைக் கைக்கொண் டேதான்.

குமரியர் தலம தென்னுங் கோநகர்க் கடற்க ரைக்கட்
சமைவுறைங் கரணை யன்னோன் றுன்பிர திட்டை பண்ணி
யிமையவர் புகழ்ப் பூசித் தேத்தியன போடு ரிற்ப
வுமைதி நு மகனு நோக்கி யுளமுவர் துரைக்க லுற்றான். (எ௩)

மறையவர் திலக வேண்டும் வரங்களை கேட்பா யென்ன
வறைகுவன் மறைவல் லோனு மைங்கரக் கணைச வந்த
கிறைகடற் கரைவிஞ் சாம னிற்கவு நீயெய் போதுங்
குறைவிலா வருளி னோடு குறித்திவ ணிருந்து கொண்டு. (எ௪)

வந்துநின் சந்நி திக்கண் வாரிநீர் படிந்து ளோர்கள்
சின்தை யி னினைத்த வெல்லந் தீதின்றிப் பெறவு நங்கி
முந்துநின் பதம தாய முத்தியு மெய்தும் வண்ணந்
தந்தரு ளென்ன வன்னோன் றந்தன னினிதி னென்றான். (எ௫)

அங்குப்போய்க் கணைச தீர்த்த பாடினோ ரவர்கட் கின்பந்
தங்கிடும் பெருமை யெம்மாற் சாற்றலந் தரத்த தன்றற்
பொங்குமா கருணை யுள்ள போதக முனிக்கு நல்லோர்
பங்கமில் பலங்க ளாதி சிற்றுண்டி படைப்ப ரம்மா. (எ௬)

கரியசக் கரஞ்சூழ் கின்ற காசினி முழுதுங் கைக்க
ஹரியசக் கரத்தான் போல வோங்கிரும் புயத்திற் றுங்கிப்
பெரியசக் கரந்தா னெஞ்சு நடத்திடும் பெரிய மன்ன
வரியசக் கரதீர்த் தத்தி னருமையா னறையக் கேணீ. (எ௭)

பூதலம் போற்றுந் தேவி பொற்புறு வடிவைக் கண்டு
காதல்கூர் தீமை வாணன் கருந்தலை யறுப்பா னன்று
பாதலத் திருந்து வந்த பரிதியாம் பரிதி வந்த
மாதல மதனைச் சக்கர தீர்த்தமா வகுத்தா ளன்னான். (எ௮)

புனிதநன் னீரா நேமிப் புண்ணிய தீர்த்த மாடு
மனிதரை நரரோ டெண்ணி வகுப்பதன் றவரைக் கண்டே
யினிதுடன் வணங்கி னோரு மெய்துவர் சவர்க்க மென்னி
னனிநலன் றருமத் தீர்த்த நன்மைதா னவிறற்ற் பாற்றே. (எ௯)

ஆடுநீர் மூறைமை கேணி யரசவென் றறிவன் சொல்வா
னூடுநல் விருப்பி னோடு மூன்னர்த்தா னன்னீ ரான
கேடில்சக் கரதீர்த் தத்திற் கிழமையோ டாட வேண்டுந்
தேடுமத் தீர்த்த மாடுந் செயன்முறை செப்பு வேனால். (அ௦)

செப்புமத் தீர்த்தத் தெல்லை தெரிவுற விடத்தி லேகி
மெய்ப்படு மலச லாதி விடுத்தங்கஞ் சுத்தி செய்து
வைப்புறு மத்தீர்த் தத்தை வணங்கியுட் புகுந்த தன்கட்
டுப்புவா யுமிழ்ந்தி டாது தூயநன் னீரி லாடி. (அ௧)

உடுத்தநீ ராடை நீரிற் பிழிந்திடா தொருபாற் பெய்தே
யெடுத்துமுன் றோய்த்துக் காய்ந்த துகிலின லீரம் போக்கித்
தொடுததிரு தூசு டுத்துத் தூயசெய் கடறாற் றிப்பின்
னடுத்தநற் குகநா தன்றன் னடியினை வணங்கி யப்பால். (அ௨)

தூயதாம் பால நாசத் தீர்த்தத்திற் றோய்ந்து பின்ன
ராயவக் கடலிற் றீர்த்த மாடுவான் றொடங்குங் காலைத்
தேயயிக் கேத்துஞ் சாவித் திரிமுதன் முததீர்த் தத்தி
னையமார் பத்தி யோடு றீனைந்துநேர் ஓசன்று கின்று. (அ௩)

வேண்டிவ வெல்லா நெஞ்சில் விருப்புற றீனைத்துள் ளத்தே
பூண்டமெய்ப் பத்தி யோடும் புனிதவே தியர்வி தித்த
மாண்டகு விதியாற் தீர்த்த வாரியை வணங்கிச் சென்று
காண்டகு தீர்த்த மாடல் கடமையென் னுரைப்பர் கற்றோர். (அ௪)

நன்னலஞ் சிறந்த தீர்த்த மூன்றினு நயந்தம் காடிப்
பின்னரு மறையோன் சொன்ன பெருமைசான் முறைவ ழாமந்
கன்னிநா யகிகற் பித்த கதிதரு மகிமை சேர்ந்த
சன்னிதித் தீர்த்த மாடுந் தன்மையா னுரைப்பன் கேணீ. (அ௫)

அருளுரு வான தேவி யடியினை வணங்கி வேண்டும்
பொருளெலாம் புத்தி யோடும் புந்தியி னினைந்து கொண்டு
மருனிலா மறையோர் சொல்லின் வழிமுறை யவைவ ழாமந்
றெருளுடைத் தேவி தீர்த்தஞ் சிறந்தினி தாடிப் பின்னர். (அ௬)

தந்திரா முகத்தி னேன்றன் சந்நிதி யதனிற் சென்று
 சிந்தைகூர் டத்தி போடுஞ் சேவடி வணங்கியென்பால்
 வந்திடு மிடைபூ ரெல்லாம் வராதுகாத் தருளி யானு
 முப்திட வேண்டு மென்றங் குவரிநீ ராடி யப்பால். (௮௭)

தாணுவின் தீர்த்த மான தரங்கநீர்க் கடலைச் சார்ந்து
 ஸ்ரீமன் போடு சென்னி ஸ்ரீபிசைப் படவ ணங்கிக்
 காணுமத் தீர்த்த மாடுங் காலைநிற் றுணு பாகம்
 பேணிநன் மனத்தில் வைத்துப் பெரிதுறு மன்பு பூண்டு. (௮௮)

வைத்துநல் லன்பு பூண்ட மனத்தினில் வேண்டு மென்ப
 தெத்தனை யுளவென் றுலு மீந்தருள் புரிவ னென்னப்
 பத்தியோ டாடி னேர்க்குப் பற்றுள வெல்லா மீந்து
 முத்தியுந் தருமத் தாணு முதுதீர்த்த ஶழ்கல் வேண்டும். (௮௯)

விதிப்படி முறைவ ழாம்ல் விருப்பமோ டப்பாற் சென்று
 துதித்திடும் வீம தீர்த்தத் துறைபடிந் தாடிப் பின்னர்
 மதித்திடும் பிதிர் தீர்த்த தத்தில் வந்ததை வணங்கி யந்தப்
 பிதிர்க்குறைத் தீர்த்த மாடும் பெருமைசேர் விதிக ளியாவும். (௯௦)

வேதியர் முகலா வுள்ளோர் விளம்புமா றாடிப் பின்னர்
 மாதந்தந் தீர்த்தந் தானும் வரன்முறை யாடிப் பின்னர்
 நீதிசேர் தர்ப்ப ணங்க ணிகழ்த்திடு பிண்ட மற்ற
 வேதிய சிராத்த கன்ம முவந்தவை செய்க பின்னர். (௯௧)

அவரவர் சத்திக் குள்ள வப்பொரு ளதனை யன்பாத்
 தவறின்பா மறையோர் கையிற் றுனமு முதலிப் பின்ன
 ருவமையொன் றில்லாத் தேவி யொண்மலர்த் தானைப் போற்றிப்
 பவமினி வருவ தில்லாப் பரிசுத்த ராவ ரம்மா. (௯௨)

மன்னுசக் கரகி ரிக்கீழ் வருந்தாணு தீர்த்தந் தோயந்தோர்
 பன்னருஞ் சசீந்தி ரத்திற் பத்தியோ டேகிச் சென்று
 மூன்னைமுத் தேவ ரொன்றாய் முனைத்தருண் ஶுர்த்தி செய்ய
 பொன்னடி வணங்க வேண்டும் புரந்தரன் போல வென்றான். (௯௩)

பூதல முழுதுங் காக்கும் புரவல நீதான் கேட்பக்
கோதிலாப் பெருமை மேவுங் குமரிமா நகர மான
மாதல மூவி சேடம் வகுத்தியான் சொல்லக் கேடடா
யாதலா லுன்னின் மிக்க வரசர்கள் யாவ ரென்றான். (கூச)

என்றினி லுரைத்த வந்த வேத்தருந் தவத்தினுனை
மன்றலங் கமல மன்ன மரலடி வணங்கி யேத்திப்
பொன்றிகழ் மணிப்பொற் பீடப் புதியவா சனத்தின் வைத்தே
நன்றிகொள் புனித நீரா னல்லபி டேக யாட்டி. (கூடு)

அருக்கிய முதலா வள்ள வாறிலே டிரை தாய
திருக்கிள ருபசா ரங்கள் சிறப்புறச் செய்து மன்னன்
விருப்பொடு மறையோர்க் கெல்லாம் வேண்டுவ வழங்கிப் பின்ன
நிருக்கொலி முழுவோ டார்ப்ப வியற்றிமுன் வணங்கி நிற்ப. (கூசு)

அரசனை நோக்கி மிக்க வருளிலே டாசி கூறி
புரைசெய்மா மறையோர் சூழ வயர்தவ லுறையுள் புககான்
கரையிலா வுலகை யுற்ற காத்தயவீ ரியனா நாம
விரைசெறி யலங்கன் மாலே வேந்தனுங் கோயில் புக்கான். (கூசு)

போற்றுதென் குமரி யென்னும் புனிதமா நகரின் மேன்மை
யாற்றிய தவத்தின மிக்கோ னருள்செய வதனைக் கேட்டு
மாற்றரும் புகழின் மேலா மன்னனும் வைய மேத்தச
சாற்றரும் பெருமை சாலுஞ் சகலித் திகளும் பெற்றான். (கூசு)

நன்முறை மன்னன் கேட்ப ஞானநற் குரவன் சொன்ன
சொன்முறை வழாமற் றாய சூதமா முனிவ னென்னுந்
தன்முறை வழவி லாதான் சவுனக ராதி யாய
பன்முனிக் கணங்கள் கேட்பப் பகர்ந்தனன் குமரி மேன்மை. (கூசு)

சூதிமா முனிவ ரென்னுஞ் சவுனக ராதி யாய
நீதிமா தவரை நோக்கி நீவிர்தாங் கேண்மி னென்னக்
கோதிலாக் குமரி வாழங் குமரிமூ விசேடஞ் சொன்ன
சூதமா முனிவன் பின்னுஞ் சொல்கின்றான் சொல்லுந் தன்மை. (கூசு)

ஆதியம் பரையாங் கன்னி யமலைவாழ் குமரிக் குள்ள
மேதகு புராணந் தன்னை கிரும்பியே கேட்குங் காலே
மாதவன் கோயி லேனும் வண்சிவா லயத்தி லேனு
மேதினமற் றுலயத்தி லேனுங் கேட் டிடுதல் வேண்டும். (க0க)

தனத்தினைப் புத்தி ராதி தரும்பெருஞ் செல்வத் தோடு
கனத்தநற் கல்வி தன்னைக் கதியினைக் காழுற் றோர்கண்
மனத்தினிற் பத்தி வைத்து யானெழி முறையாற் கேட்டி
னினைத்தகா ரியங்க ளெல்லா நேர்ந்தவர்க்குடன்சித் திக்கும்.(க0உ)

உரைத்தவிப் புராண நூலை யுரைசெய்வோர் படிப்போர் கேட்போர்
வரைத்தெழு திடுவோர் சொன்னம வழங்கியே யெழுது னிப்போர்
தரைத்தலத் தங்கிட் டோமஞ் செய்பலஞ் சார்வ ரென்ன
விரைத்திடும் புராண நூல்க ளென்னில்யான் சொல்வ தென்னை. ()

நிறைதவச் சூதன் சொன்ன நீர்மைகேட் டுவந்தே யந்த
மறையவ சன்றே னுள்ள மகிழ்வுற வாழ்த்திச் சொல்வார்
குறையறு மகிமை சேருங் குமரிஹ ன்சேட மற்று
மறையநீ யாங்கள் கேட்டிங் களவிலா மகிமை பெற்றோம். க0சு)

தன்மநற் றவங்கள் பூண்டு தகைமைசா லரிதா வுள்ள
கன்மம்யாஞ் செய்தே தா மென்ப கண்டன முன்ற னாலே
புன்மைசேர் பவநோய் தீர்ந்தோம் பூதலந் தழைக்கப் பெய்யு
நன்மழை தனக்குச் செய்யு நலவென்கொண் ஞாலமென்றார்.(க0டு)

இனையன பலவும் பன்றி யேத்தமா முனிவர் சூத
முனைவனு மகிழ்ச்சி கூர மொழியுநல் லாசி கூற
வனையமா தவரு மின்பா யவரவ ரிருக்கை சேர்ந்தார்
நினைவுறும் வியாதன் றன்பா னிறைதவச் சூத னுற்றான். (க0சு)

திங்கண்மும் மாரி பெய்க செழிக்கவிவ் வுலக மாவின்
றங்குலம் வாழ்க வேதத் தலைமையந் தணர்கள் வாழ்க
மங்குறா துலகங் காக்கு மன்னர்வெண் கவிக்க வாழ்க
பொங்குகற் புடைய சீலப் புண்ணிய மாதர் வாழ்க. (க0எ)

கன்னியாகுமரித் தீர்த்தர்ச்சருக்கர்ச் சுருக்கவரணம். ௧௯௫

திங்கள்செஞ் சடைமேல் வைத்த சிவன்றிருக் கோயில் வாழ்க
சீங்குசக் கரந்தா நேந்துந் தடக்கையான் கோயில் வாழ்க
செங்கம லப்பூப் போலுஞ் சேயரிக் கருங்கட் டேவி
தங்கிய குமரி மூதூர் தழைக்கவா லயமும் வாழ்க. (௧௦௮)

வேறு.

சுருளுலவு குழல்போற்றி நிலவுலவு மதிவதனச் சோசி போற்றி
யருளுலவு மிருநயன வயில்போற்றி யறம்வளர்க்கு மங்கை போற்றி
மருளுலவுமனத்தேனைப்பவக்கடல்வீழ்ந்தலையாமன்மலர்த்தாளேத்துந்
தெருளுலவ வருள்புரிந்த கன்னிநா யகிகமலத்திருத்தாள் போற்றி.

கன்னியாகுமரித் தீர்த்தர்ச்சருக்கர்ச் சுருக்கம் முற்றியது.

ஆகத் திருவிருத்தம் (௧௫௬)

கன்னியாகுமரித் தீர்த்தர்ச்சருக்கர்ச் சுருக்கவரணம்.

கயிலாச் சமையை யசைத்த இராவணனைச் சிறைப் படுத்திய வலிமையு
ள்ள காத்திய வீரியார்ச் சுனனென்னு மரசன் தனது குருவாகிய தத்தாத்
திராய முனிவரைப் பார்த்துத் தென்முத்திரக்கரையிலுள்ள கன்னியாகுமரி
த் தீர்த்தமான்மிய மருளிச் செய்க என்று கோடக முனிவர் கூறுவாராயினர்.

எவ்விடத்தினுமுள்ள தீர்த்தங்களுக்கு மேலாகிக் கன்னியாகுமரித்
தலத்தில் தேவி சந்திமுன்னும் அதன் வடக்குத் தெற்குமுள்ள தீர்த்தங்க
ள் தம்மிடத்தில் மூழ்கினோர் நினைத்தவைகளைக் கொடுத்தருளும். அவைக
ளின் மான்மிய மறிந்தவாறு கூறுவேன். சக்கர தீர்த்தம், பாவநாசம், காலத்தி
ரி, சாவித்திரி, சரசோதி, கன்னியாகுமரி, கணேச தீர்த்தம், தாணு தீர்த்தம்,
வீம தீர்த்தம், பி தீர்த்தம், மாதுரு தீர்த்தம் ஆகிய பதினொரு தீர்த்தங்களு
ம் சமுத்திரக்கரைக்கண்ணேயுள்ளனவாம். கன்னிநாயகி வாணசுரனைக் கொ
ன்றகாலத்திலே தேவர் முனிவர் சித்தர் மருத்துவர் வசுக்கள் சத்தமாதர்கள்
விசுவதேவர் பி தீர்த்தம் எல்லாரும் தேவியைத் தோத்திரஞ் செய்ய, உங்களு
க்குவேண்டிய வரங்களைக்கேளுங்கள் என்று தேவியருளுதவித்து, தாயேநீயிந்
தக் கன்னியாகுமரித் தலத்திலிருந்து அடியார்க்கருள் செய்தவேண்டும். அன்

றியும் எங்களுடைய பெயராலே யிந்தத் தலத்திலே தீர்த்தங்களுண்டாக வேண்டும் என்று தேவர் முதலாயினோர் கேட்கத், தேவி யல்வாறு வரந்தது பிதிர்க்களோ நோக்கி யுங்கள் தீர்த்தத்திலே யாவாயினு மூழ்கித் தானங்கொடுத்துப் பிண்டமிட்டுத் தர்ப்பணம் சிரரத்தஞ்செய்வாரானாலும் தங்கள் பிதிர்க்களை யுத்தேசித்து ஏழு,கர மூழ்கினாரானாலும் அவர் குலத்திலுள்ளார் எல்லோருஞ் சுவர்க்க பதவியிற் சென்று கற்பகால மிருப்பார். பிதிர் தினத்தில் மாதத்தோறும் ஒருவருட மூழ்கினவர் மோகூவுலக மடைத்திருப்பர் என்று பெரிய வரமும் கொடுத்தருளினன். இம்மட்டோ? பிதிர் சாபமும் வேறு சாபமும் பாவங்களும் அத்தீர்த்தத்திலே மூழ்கினோர்க்கு நீங்கும். இட்டசித்தி யெய்தும். தமது குலம் விருத்தியடையும். பாவி கள்தத்தீர்த்தத் தையடையமாட்டார்கள் புண்ணியர்களேயடைவார்கள்.

பிரமாணி மயேசரி கவுமாரி வீரி வராகி இத்திராணி சாமுண்டியாகிய சத்திரமாதருந்தங்கள் தங்கள்பெயராலே பிதிர்தீர்த்தத்தின்பக்கமே தீர்த்தங்கள் செய்து அதிலே மூழ்கினவன் பாவியானாலும் பாவந்தீர்த்து மேகூழ்மடைவன் மனத்திலே நினைத்தவை யெல்லாம் பெறுவனென்று வரங்கொடுத்தனர். ஆதலா எல்லோரும் அந்தத் தீர்த்தத்திலே தீர்த்தமாவேண்டும். சமுத்திரக்கரையிலுள்ள பாவநாச மென்னுந் தீர்த்த முலகமெல்லாம் புகழப்பட்டது. அதன் மான்மியஞ் சொல்லுகின்றேன் இத்திரன் கௌதம முனிவரிட்ட சாபத்தீர்க்கும் பொருட்டுக் கன்னியாகுமரித் தலத்திலே தேவியை நோக்கி வந்து வட பக்கத்திலுள்ள ஒருதீர்த்தத்திலே தினந்தோறும் சூரி காலமும் தீர்த்தமாடிப் பத்திசெய்து தேவியைப் பூசித்துத் தவஞ்செய்திருந்தான். கன்னியாகி இத்திரன் முன்னெழுந்தருளியிந்திரனே! யுன்னுடைய தவத்தையும் பூசனையுய் மகிழ்ந்தேன். உனக்கு வேண்டியவாங்களைக்கேட்க என்றான். எல்லாவுலகும் வேதங்களுந் துதிக்குந் தேவ நாயகியே! யுன்னைத்தரிசிக்கப்பெற்ற பெற்றைப்பார்க்கிலும் அடியென் பெறுவதியா திருக்கின்றது என்று இத்திரன் தேவியைத் தோத்திரஞ்செய்து கௌதமமுனிவர் கொடுத்த சாபத்தை நீக்கியருள வேண்டும் எனப் பிரார்த்தித்தான். அவனை நோக்கித் தேவி திருவருள் சுரந்து முனிவன் சாபத்தாலுண்டாகிய குறிகளெல்லாங் கண்களாகும்படி வரந்தந்தேன். சுகமாக வாழ்வாய். உன்னுடைய பாவமெல்லா மித்தீர்த்தம் போக்கியபடியால் இது பாவநாச மென்னும் பெயர்பெறக்கடவது. இதிற் கொடிய பாவர்கள் மூழ்கவேண்டுமென்று நினைத்தாலும் பாவங்களெல்லா நீங்கிப் பரிசுத்தராகிச் சுவர்க்க பதவியடை

இனிச் சாவித்திரி காயத்திரி சரசோதி யென்னுமன்று தீர்த்தங்களின் மான்மியஞ் சொல்லுகின்றேன். கங்கைய முழினை சரசோதியென்று நகிக

கன்னியாகுமரித் தீர்த்தச்சுருக்கச் சுருக்கவசனம். ௧௬௭

ள் மூன்றினும் உலகத்தாரனைவரும் வந்துவந்து மூழ்கிப் பாவங்களை விடுத்தலால் அந்நதிகள் குற்றமெய்தி யிர்தப்பாவத்தை யெங்குப் போய்த்தொலைப்போ மென்று அலோசித்துக் கன்னிநாயகி வீற்றிருக்குங் குமரித்தலத்தில் வந்து கங்கை சாலித்திரி யாகவும் யமுனை காயத்திரி யாகவும் சரசோதி சரசோதி யாகவும் நாமங்கொண்டு கன்னி, தீர்த்தத்தின் வடகிசையிலே தீர்த்தவடிவமாகி ஆயிரவருடந் தவஞ்செய் திருத்தலும், அது கண்டு கன்னிநாயகி திருவருள் சுரந்து தீர்த்தங்களின் முன்னெழுநது நின்று உங்களுக்கு வேண்டும் வரங்கேட்க என்றருளிச் செய்தனள். உடனே அத்தீர்த்தங்கள் வணங்கியிவ்வுலகத் தாடரல்லாரும் வந்து மூழ்கலால் அவர்கள் பாவமெல்லாமடையப் பெற்றனம்; அவைகள் நீங்கும்பொருட்டுக் கருணை செய்ய வேண்டு மென்றன. தேவியந்தப்படியே திருவருள்புரிந்து நீங்கள் உங்கள் பெயராலேசெய்த தீர்த்தங்களிலே யெப்போது மிருத்தல்வேண்டும். அத்தீர்த்தங்களில் வந்து மூழ்கினோர் பாவமுழுது நீங்கிப் பரிசுத்தராகி நினைத்த காரியங்க ளெல்லா மடையும் வரமுந் தந்தேன் என்று சொல்லித் தன திருப்பிடத்துக்குச் சென்றனள்.

இனி வீமதீர்த்தத்தின் மாண்மியஞ் சொல்லுகின்றேன். குருகுலத் தரசாகிய துரியோதனையுருத் தருமனையுருஞ் சகுனியென்பவன் வஞ்சனைவாற் சூதாடல் செய்து நாட்டை யிழந்து தருமனையார் காட்டுக்குப் போய் வாசஞ்செய்திருக்கும்போது, 'தருமராஜனை நோக்கி வீமன் சூதாடிய உன்கை நெருப்புப்பற்றாதோ?' என்று ஈந்தனைசெய்தனன். அதனால் தரித்திரமடைந்து மதிமயங்கி யாதொரு செயலுமற்றுத்துன்புற்று வீமனிருப்பதைத் தருமராசனறிந்து தனது பழைய ஆசாரியரான தவுமிய முனிவரையழைத்து வீமனுற்ற துன்பத்தைச்சொல்லி யது 'தீர்த்தக்குப் பிராயச் சித்தம் யாது என்றுகேட்டு அவரது ஆஞ்ஞையின்படி கன்னியாகுமரியின்கண் வந்து தேவி தீர்த்தத்திலே ஸ்நானஞ்செய்து தம்பியாகிய வீமனையும் ஸ்நானஞ் செய்வித்தனன். உடனே வீமன் சகல பாவமும் தீர்த்துமுன்போல அறிவுடையவனாயினான். பின்னிருவருந் தேவி திருவடித் தாமரையை வணங்கித் திருவருள்பெற்று மகிழ்ச்சியடைந்து வந்து வனவாச நீங்கிச் சென்றார்கள். அன்று தொட்டுத் தேவி தீர்த்தம் வீமதீர்த்தம் என்னும்பெயரைப்பெற்றது.

இனிக்கன்னிகா தீர்த்தமாண்மியஞ் சொல்லுகின்றேன். அத்தீர்த்தத்தேவி சந்திதியிலுள்ளது எல்லாதீர்த்தமேன்மையினு மதிக்கமேன்மையுடையது. திரிலோகத்திலுமுள்ள தீர்த்தங்களெல்லா மித்தீர்த்தத்திலே வந்திருந் குற, புத்திரனைப் பூமிமயப் பொருளைக் கல்வியை மோகூடித்தை இன்னும்

விரும்பிய மற்றவற்றை யிந்தத்தீர்த்தத் தன்னிடத்தில் வந்து மூழ்கினோர்க்குக் கொடுத்தருளும். எல்லாதீர்த்தத்தினு முயர்ந்த கங்கை முதலிய மூன்று தீர்த்தங்களுமித்தீர்த்தத்தி லாடுமென்ற லினுபோலச்சிறந்த தீர்த்தமில்லையென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? அறிந்தாமறியாமலுஞ் செய்த பாவங்களெவனவானாலு மிதிலே மூழ்குவார்க்குச் சூரியன்முன் நெ திரந்த பனிபோல நீங்கிவிடும். வேதங்களாலுஞ் சொல்லுதற்கரிய இந்தத்தீர்த்த மாண்மியமுமுது மெடுத்துச்சொல்ல வல்லவர்யாவர், இனித்தாணு தீர்த்த மாண்மியஞ் சொல்லுகின்றேன். கந்தபுராணத்திற் சொல்லப்பட்ட சுசீந் திரமென்னும் க்ஷேத்ரத்திலே தாணுநாயகர் திருமுடியிலே யபிடேகஞ் செய்வீத்த பற்பல அபிடேக தீர்த்தம் தாணுநாயகர் சடையினுள்ள கங்கா நதியுடன் சேர்த்தே ஒன்றாகிக் கீழே வந்து பாசலவாகினியாய்ச் சென்று கன்னியாகுமரித்தலத்திலுள்ள வீமதீர்த்தத்துறைக்கு மேல்பக்கமுள்ள கட லுள்ளிருக்குஞ் சக்கர மலையின்பக்கமே சேரும். அதிலே கன்னிநாயகி தீர்த்த மாகிவானென்ற லதன் பெருமை சொல்லமுடியுமோ? சென்றறிறப்பிலு மிப்பிறப்பிலுஞ் செய்த பாவங்களைப்போக்கி மோக்ஷமடைய விரும்பித் தவஞ்செய்பவர் இந்தத்தீர்த்தத்திலே மூழ்குவார். எனக்குச்சமமான முனிவர ரெப்போதுமிதிலே ஸ்நானஞ்செய்வர். இகபரலாபமடைய விரும்பினவரு க்கு இத்தீர்த்தமே சாதனமாயுள்ளது. அகத்தியர் முதலிய ருஷிகளும் இதிலே தோய்வாரென்றால் இதின் பெருமையாராலே சொல்லமுடியும்.

இனிச் கணேசதீர்த்தமாண்மியஞ் சொல்லுகின்றேன் விஷ்ணு அமிச மாகிய பரசிராமன் க்ஷேத்ரியரனைவரையும் வென்று யாகஞ்செய்து இந்தப் பூமியைத் தானங்கொடுத்தனன். பின்னர் தானங்கொடுத்த பூமியிலே தா னிருக்கலாகாதென்று வீருணைநோக்கிக் தவஞ்செய்து உனக்குரிமையா கியகடவிடத்திலே யென்மமுவாயுத்ததை யெறிவேன். அதுவீழ்ந்த இட த்துக்கு அப்புறம், கடல்நீர் போய்விடவேண்டும். நீர்வற்றிய இடத்தை யெ னக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்று வரம் பெற்று அவ்வாறே செய்து ஒரு யோசனை தூரமுள்ள இடத்தைக் கைக்கொண்டனன். அதன்மேற் கன்னி யாகுமரிக்கடற்கரையிலே விநாயகரைப் பிரதிட்டைசெய்து பூசித்துச் சுவாமீ! யிந்தக்கடல் கரையைக் கடவாதிருக்கவேண்டும். தேவரீ ரிங்கெப் போது மெழுந்தருளியிருந்து உம்முடைய சந்திதிக்கு நேரே சமுத்திரத்தி லே மூழ்கினோர்க்கு இட்ட சித்திகளையருளி முத்தியுங் கொடுத்தருளல் வேண்டுமென்று வரம்பெற்றனன். சந்திதிமுன்னுள்ள கடலே கணேச தீர்த்தமாம். அதிலேயெல்லாருந் தீர்த்தமாடி விநாயகருக்குப் பழ முதலா கிய சிற்றுண்டிகள் படைத்து ஆராசனைசெய்வர். இதன் மாண்மியஞ் சொல் லமுடியாது.

கன்னியாகுமரித் தீர்த்தச்சுருக்கச் சுருக்கவசனம். கச்சு

இனிச் சக்கரதீர்த்தமாண்மியஞ் சொல்லுகிறேன் கன்னிராயகி வாணசுர
 னாது தலையைறுக்கப் பிலத்தினின்று வரவழைத்த சக்கராயுதம் வந்த இ-
 த்தைச் சக்கரதீர்த்தமாகச் செய்தனன். இதுிலே வந்து மூழ்குரு சேவரை
 யுமணிதரையு மளக்கமுடியாது. இவ்விருநிறத்தாரை வணங்கினேருஞ்
 சுவர்க்கபதவியடைவொன்ற லதன்பெருமை சொல்லுகாமுடையதே தா.

இனித்தீர்த்தமாடுமுறைமையைச் சொல்லுகின்றேன். சக்கரதீர்த்த
 மாடவேண்டில் அத்தீர்த்தங்கண்ணுக்குத்தெரியாத தூரத்திலே சென்று
 மலசலமோசனஞ் செய்வித்துச் சுத்திசெய்துவந்து, தீர்த்தத்தை வணங்கி
 யன்றே புகுந்து எச்சிலுமியாது ஸ்நானஞ்செய்து வஸ்திரத்தை வெளியேறி
 நந்து பிழிந்து சோய்த்துலந்த வஸ்திரத்தாலீரம் புலர்த்திக்காய்ந்த இரண்டி
 வஸ்திரநதரித்து சித்திய கன்மமுடித்துக் குமார்க்கடவுளைத் தரிசிக்கவேண்
 டும். அப்பாற் பாவநாச தீர்த்தத்திலே மூழ்கிச் சமுத்திரஸ்நானஞ் செய்ய
 ப்போம்போது சாலித்திரி முதலிய மூன்று தீர்த்தத்தினு மூழ்கி அதன்
 மேல் வேதியராவில் தரிப்பித்த பவித்திரத்தோடு சங்கற்பஞ்செய்து வேண்
 டியவைகளை மனதிலில் தனைத்து அன்போடு விதிப்படி வணங்கிச் சமுத்
 திரஸ்நானஞ்செய்து மீண்டும் மேற்சொன்ன மூன்று தீர்த்தங்கவிலு மூழ்
 கல்வேண்டும். அப்பாற் சங்கற்பஞ்செய்து தேவியைத் தரிசித்து விதிப்படி
 சந்திரியிலுள்ள தேவிதீர்த்தமாடவேண்டும். வநாயகதீர்த்தமாடுவோர் வநா
 யகரை மூன்னர் வணங்கிப் பத்தியுடனே தியானித்து இடையூறுவராமற்
 காத்தருளுக அடியேன் பிழைத்தல்வேண்டுகொன்ப பிரார்த்தித்துச் சமுத்
 திரஸ்நானஞ்செய்யவேண்டும். தாணுதீர்த்தமாகிய கடலைச சார்ந்து கும்
 பிட்டுத் தாணுவாகிய சிவபிரானை நினைந்து வேண்டியவற்றை யருளுக என்
 று மூழ்கல்வேண்டும். வீரதீர்த்தம் பிதிர்தீர்த்தம் மாதர்தீர்த்தமாகிய மூண்
 றிலும் இந்த விதிப்படி மூழ்கல்வேண்டும்.

அதீன்மேல் தருப்பணம் பண்டம் சிராத்த முதலியவை செய்து முடி
 விலே தேவி பாததாமரையை வணங்கினர் பாவங்களைப் போக்கிப் பரிசுத்
 தராவர். சக்கரகிரியினிடத்து வருந்தாணுதீர்த்தத்திலே மூழ்கினவர் சுஷ்ந்தி
 ர்த்தத்துக்குப் போய் மும்மூர்த்திகளுமொன்றாகிய தாணுமாலயனை வணங்கல்
 வேண்டும். பூமிமுழுவதுங் காக்குங் கார்த்தவீரியார்சுகன அரட்சனை! கன்னி
 யாகுமரித்தலத்தின் மூன்றுவிசேடமும் யான் சொல்லக்கேட்டாயுன்னிலு
 யர்ந்த மன்னர் யாரிருக்கின்றனர் என்று தத்தாத்திரயமுனிவர் கூறுதலு
 ம், அம்முனிவரை யரசன் வணங்கிப் பொண்ணுற்செய்த புதிய ஆசனத்திலே
 ற்றி யபிடேகமும் அருக்கிய முதலிய வுபசாரமுஞ் செய்வித்துப் பிராமண
 ருக்கெல்லாம் வேண்டிய தானங்களுங் கொடுத்து வணங்கி சிற்றனன்.

முனிவர் அரசனுக்கு ஆசிகூறித் தமதிருப்பிடஞ் சென்றனர். அரசனும் கன்னியாகுமரித்தலபுராண மான்மியங் கேட்டதனாற் சகல சித்திகளும் பெற்று வாழ்ந்திருந்தான் என்று சூதமுனிவர் சவுனகாதிமுனிவருக்குச் சொல்லிப் பின்னுஞ்சொல்லுவார். கன்னிநாயகி வீற்றிருக்கும் கன்னியாகுமரித்தலபுராணங்கேட்கவேண்டுமேல் விஷ்ணுவாலயத்திலேனும் சிவாலயத்திலேனும் பிற ஆலயங்களிலேனுங் கேட்கவேண்டும். திரவியம் முக்கள் ஐசுவரியம் கல்வி மோகும் இவைகளை விரும்பினோர்கள் பத்தியுடன் கேட்பார் களாயிலவர்களுக்கு உடனே சித்திக்கும். இந்தப்புராணத்தைப் படிப்பவர்களுக்குப் பொருள் சொல்பவர் இதைக் கேட்பவர் எழுதுவோர் பொருள் கொடுத்து எழுதுவிப்போர் அக்கினிட்டோமஞ்செய்த பலனை யடைவாரா னால் யான் சொல்வதே திருக்கின்றது என்றனர். அதுகேட்டுச் சவுனகாதிமுனிவர் மனம்கிழந்து சொல்லுவார். இப்புராணங்கேட்டு உம்மாலே அளவில்லாத மான்மியமடைந்தோம். பூருவம் புண்ணியஞ் செய்தோமென்றுந் தெரிந்தனம் என்று பலவாறு கவுபசாரஞ் சொல்லினர். அவருக்குச் சூதமுனிவரும் ஆசிரசொல்லித் தமதாசிரியராகிய வியாசமுனிவரிடத்துக்குச்சென்றனர்.

மாதமூன்று மழை பொழிக. பசுக்கள் வாழ்க, பிராமணர் வாழ்க. அரசர் செங்கோல் வாழ்க. கற்புடைய பெண்கள் வாழ்க. சிவாலயம் வாழ்க. விஷ்ணுவாலயம் வாழ்க. கன்னியாகுமரி வாழ்க. கன்னிநாயகி யாலயம் வாழ்க.

கன்னியாகுமரித் தீர்த்தச் சிறக்கச் சிறக்கவசனம் முற்றிற்று.

இவ்வசனமெழுதியது

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் நூற்பரிசோதகர்

மு. ரா. அருணாசலக்கவிராயர்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கன்னியாகுமரித் தலபுராணம் முற்றிற்று

பிழை திருத்தர்.

பக்கம். பு.	வரி.	பிழை.	திருத்தர்.
14	12	குமரி மூ	குமரி
27	27		*வீணை-முதலிலைத் தொழிற் பெயர்
37	13	வருடம்	வருடங்கள்
40	30	தருள்	தருள்
49	20	பெற்றுள்	பெற்று
50	14	கலும்	லும்
55	10	காண்கி	காண்கி
56	28	யொருள்	பொருள்
62	29	கேயிலும்	கோயிலும்
64	4	டெழு	டெழு
66	30	றேயொ	றேயொர்
68	8	லெழுவ	லெழுவ
79	7	கின்ற	சென்று
80	19	குறையு	குறையு
88	9	துவிந்தி	துவிந்தி
90	24	பேரை	போரை
92	1		புகின்மூன்றாவது
105	7	கர்சி	கர்ச்சி
107	22	மார்க	மார்க்க
114	3	னென்றே	னொன்றே
115	28	ருத்தாலு	ருத்தலாலு
116	6	ண்ணீர்	கண்ணீர்
117	21	செல்ல	சொல்ல
118	26	வாழ்த்தா	வாழ்ந்தா
120	27	நினைக்கி	நினக்கி
121	4	மொழித்த	மொழித்த
122	20	கின்றன்	கின்றனன்
123	34	லுவ	லுள்ளவ
124	22	மார	மார்
125	20	சலஞ்ச	சலஞ்சல
126	24	கினை	கிழை
127	14	பொரி	பொறி
129	24	வெண்டு	வேண்டு
130	19	நீங்க	நீங்கி
131	20	பனிகை	பனியை
132	24	நா	நோ
132	25	கற்பகச்	கற்பகச்
133	26	தெரி	தெறி
133	24	யொன்	பொன்
138	27	கேமகா	கோமக
139	139	திராணி	திராணி
142	16	பெல்லாக்	பெல்லாக்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை	திருத்தம்
144	4	தனைக்	தனைச்
144	23	வருச்சு	வருக்கு
147	29	மறு	மறு
149	8	முனியவ	முனிவ
150	9	கணை	கணை
151	12	என்று	என்று
151	20	தர்ப்ப	தர்ப்ப
155	1	குரித்	குமரித்
156	26	நீர்த்	நீர்த்
157	24	மெல்லாந்	மெல்லாத்
158	2	தாழன்	தாழன்
159	25	யதின	யதின
159	7	சகத்து	சகத்து

சருக்க அகராதி.

பக்கம்	சருக்கத்தின் பெயர்	பக்கம்
52	அகத்தியேசரச்சருக்கம்	36
43	இந்திரன்றவம்புரிசருக்கம்	46
107	கன்னிகாயகி குமரியில்வரலாற்றுச்சருக்கம்	47
123	கன்னிகாயகி பூஞ்சோலைபுகுசருக்கம்	43
149	கன்னியாகுமரித் தீர்த்தச்சருக்கம்	109
41	குருகுண்டேசரச்சருக்கம்	9
10	குமரித்தலவினாலைச்சருக்கம்	27
29	குமரியென்னும் பெயர்வரலாற்றுச்சருக்கம்	41
39	சேதுமூலத்தலவரலாற்றுச்சருக்கம்	10
118	தேவர்களுக்கப்பயங்கொடுத்த சருக்கம்	28
92	தேவிகிடாசுரனைச்சங்கரித்தச்சருக்கம்	86
23	நகரச்சருக்கம்	39
17	நாட்டுச்சருக்கம்	36
5	நைமிசாரணியச்சருக்கம்	24
1	பாயிரம்	19
83	மகிடாசுரேந்திரயுத்தச்சருக்கம்	50
79	மதுகையிடவசங்காரச்சருக்கம்	15
59	மூர்த்திவிசேடச்சருக்கம்	104
133	வானூசரசங்காரச்சருக்கம்	87

